بې موره
دلنډو کیسو ټولګه
Download from:aghalibrary
لیکوال: رفیع الله (روشن)

پېژندنه

دکتاب نوم:	بې موره
لیکوال :	رفیع الله (روشن)
دچاپ نېټه:	۱۳۹۰ه-لمریز
کمپوز :	پخپله لیکوال
ډیزاین:	رضاخان (ایوب زاده)
دچاپ شمېر:	۱۰۰۰ټوکه
خپروندی :	د خوست ولایت مقام
دخپرونولړ:	لومړی

هغه کتابونه چې سمسور وو بپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پر
لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

ډالۍ

خپلې درنې مور ته چې تل یې پخپله پښتنه غېږه کې له هېواد او هېوادوالو سره د مینې او عاطفې درس راکړی.

ږخودرویه غاټول وږمې

دپښتوژبې نامتو صوفي شاعر عبدالرحمن بابا وايي: ((دادستور دی چې له درده زګېروي خېژي ـ کنه څه و درحمان له شاعری))
ربښتیاهم رحمان بابا یو واقعیت ته اشاره کړېده، چې درد نه وي زګېروي نه وي، چې د زړه انګار تازه نشي نو له خولې اسوېلي نه راووځي او چې دچا د زړه مانۍ او د احساساتو او هیلو نړۍ لمبه نشي نو له سر څخه یې دود نه پورته کېږي.
خودایواځې تراژېدي نه ده چې انسان د حال له کیفیت څخه د قال کیفیت ته بیايي، بلکې ډېر ځله خود طبیعت لوربیني او پر بشر او دهغه پر چاپېریال دفطرت پېرزوینې هم دانسان احساس ټومبي .معنا داچې د انسان عواطف ،احاساسات، جذبات، فکراو لید لوری دشرایطو او حالاتو په زولنوتړلی او مجبور انسان آن د خپلو احساساتو او عاطفي واکمن هم ندی، اوشاعراو لیکوال خو بیا په دې اړه ډېر ژر اغېزمن کېږي، دهغه زړه او ضمیر د شګو کمر دی، چې دجوړولو او نړولولپاره یې کوچنۍ پلمه په کارده، هغه له شګو خیالي سلیماني قصرجوړ، دسرابود بوال تري تاو اودبنسټ

دکلکوالي لپاره يې د خپل ذهن په کوره (داش) کې زړتنه سرب او فولاد ذوب(ويلې) کړي، اسمان يې ورته چت، لمر، سپوږمۍ او ستوري يې ورته قنديلونه (فانوس) او د سپرلي په ګلورين موسم کې د طبيعت شين بخمل ورته تغر کړي، له کوه قافه ورته زبزبانه، بدرۍ جماله او ماسندره ښاپېرۍ راولي، د امنيت لپاره يې د دېوانو اوه کمربنده ترې تاو کړي، د وږمو په لفت کې ترې اسمان ته خېژي او راښکته کېږي، خو څو شېبې وروسته يې چې کوم بل عامل د بې پوستکي بدن د غوښو بوټۍ وسکونډي نو د سترګو په رپ کې يې بيا د امانۍ نړولې او پرځای يې اوه طبقې جهنم انځور کړی وي. هغه متعادله ژوند نلري؛ د ژوند دوبی ترې سقرا او ژمی يې زمهرير شي، کله دومره ستر شي چې د زمان او مکان له قيده هم ووځي او کله بيا دومره کوچنی شي چې له ماشي هم ځان په شيشه يې خونه کې ساتي.

ددې کشمکش يو تن اسير، د خوف او رجا ترمنځ راګېر او په عين وخت کې د ميکدې او بتکدې ذهير، ښاغلی رفيع الله روشن هم دی، هغه ته هم تقدير د شاعرۍ او ليکوالۍ خواري په برخه او د سرګردانۍ طوق پر غاړه اچولی دی.

دده د زړه په نړۍ د لمبو غرونه او د خيالي سل پوړيزو اسمانڅکو د شاعرانه مهندسۍ وړتيا ددې لامل شوه چې هغه په ډېر کم وخت کې انګشت نما او وځلېږي.

که نه،نه دده زماني عمر او نه يې هم ادبي عمر دومره دی ،ښاغلی روشن به د شل،یوویشت کالو ځلمی وي خو داد ب او لیکوالۍ په ډګر کې يې عمرله تي خوره کوچني ډېرندی،مینه او اشتیاق یې پرخپل ځای خوايله دوه کاله کېږي چې ده ته په ادبياتوکې د ګام ایښودنې عملي زمينه برابره شوېده.
روشن هم دنوي کول دډېرو ځلميانو په څېر په ستونزو(دهجرت په ديار)کې را وټوکېد،په ستونزوکې را لوی شو او په ستونزوکې ژوندکوي،دهغه چاپېريال هم له ستونزوډک دی.
دده دکيسو په چينه کې دده دکلي او سيمې ستونزې داري وهي، ده هم همدا ستونزې را ټولې کړي،دالفاظو په جامه کې نغښتې او تاسو ته يې وړاندې کړېدي.
دده دکيسو سوژې د ده د ولس او دده د سيمې واقعيتونه دي،هغه چې ښايي دافغانستان په څېر وروسته پاتې او جنګ ځپلي هېواداو دافغانانو په څېر زړه ماتي ملت کې يې په اوړوکې دمالګې هومره هم رسنيو ته ورو نه رسېږي ،روشن دهمدې سوژوپه اوربل کې ګلان ايښي او دخپل ذهن په سنبالتون(ارايشګاه)کې يې سرڅنه کړي دي ، ده دخپلې ټولنې دردونه اوو قعيتونه انځورکړيدي.
که څه هم دافغانستان په څېر درد بېدلې ټولنه کې چې لاهم د ښکېلاک په پنجوکې ده او هره ورځ مو په ببلابېلو پلمو سلګونه ځوانان او پېغلې ځوانيمرګوي، د سوژو کمی نشته خو د سوژو

انتخاب او سوژوته پام وراوښتل ذهین ذهن غواړي ،اوروشن په دې اړه ډېرښه او ځانګړی استعداد لري.
ادیبان ،لنډه کیسه،واقعیت ،نه بلکې د واقعیت تمثیل بولي،خو د روشن کیسې له شک پرته له لږ مجاز تصرف سره ټولې واقعیت دي،دده د کیسو سوژې یا کورنۍ تاوتریخوالی،یاناسم دودونه یا نېستې او تنګ لاسي،یا دښکېلاک او زبېښاک ظلمونه او یا روان سیاسي ناورین دی.
که څه هم پښتانه ادیبان د لنډې کیسې ژانر(صنف)نوی نه تجربه کوي خو له شک پرته په پښتنو په ځانګړې توګه په بره پښتونخواکې د کیسه لیکلو فن لا ځوان دی،لاهم مشق او تمرین ته اړتیا لري،هیله ده چې د پښتو غزل په څېرد پښتو کیسې اننګوکې هم د کوم (حمزه)دوینو سره وځلېږي او زموږ دځوانی پرمهال یې پېغله کړي، زه چې د پښتو کیسې د حرکت سرعت وینم د هیله مندی تر څنګ یو څه ټکنی هم شم ځکه چې د طالبانو په وخت کې چې د اقتصادي محرومیت پیر وو ، داوس په پرتله لنډې کیسې ته پام ډېروو ،که دا پام همداسې پالل شوی وای،نو ښایي ډېر پرمختګ شوای وای،خو استعمارلا داسې کانې راباندې ونکړې چې اوس دې څوک کیسې یا شعرلیکلو ته وخت ورکړي.
((یو خوښایست په دنیا ډېرشو_بل دچاپان رختونو وکړل پساتونه))

هغه دلنډې کیسې مبلغین او لنډې کیسې ته بلونکي چې په اوونۍ کې به یې دوه درې کیسې لیکلې نن وینو چې ډالرو او پونډو دومره خمار کړي چې په کال کې یوه کیسه هم نه لیکي.

خوله نېکه مرغه ښاغلي روشن شعر او کیسې ته کار ویلی، تر اوسه خو په پوره مینه او لېوالتیا دا کار کوي، هیله ده چې د نورولسګونو هغو په څېر ژر زړه ماتی نشي.

هر شاګرد ، استاد اولارښوونکي ته اړتیالري، هرڅوک باید وروزل شي، دهر چا دکار نیمګړتیا او نوښتونه باید دیوه استاد په واسطه وروښودل شي چې مبتدي(پیلوونکی)همدې لارښوونوته په پام سره خپل مزل لنډ کړي خو یوبل حقیقت چې باید له لوستونکیو سره شریک کړل شي، دادی چې له روشن سره هېچا هم دا مرسته نه ده کړې، تر ماپورې چې ((خوریې، او ددفترهمکارمې هم دی))، موږ دده د استعداد په روزنه کې ناغېړي او ناراستي کړېده، (ښایي لوی لامل یې د چاپان رختونه ،بوختیاوې او دپونډ او ډالرولېونۍ مینه وي) ده ته هېچا نه دي ویلي چې کیسه څنګه پیل کړه ، اتلان او کرکتران څنګه وروزه ، کیسه څنګه پای ته ورسوه، تلوسه پکې څنګه ژوندۍ ساته او غوټه یې څنګه پرانیزه، هغه خودرویه بیاباني غاټول دی ، که کیسې یې په تول پوره وي دده کمال دی او که فني او تخنیکي نیمګړتیاوې ولري نو زموږ تقصیر دی.

خودادوه نصیحتونه مې ورته ډېر کړي اوده کم په پام کې نیولي چې په کیسه کې ډېر کرکټرونه مه را ګډوه ځکه چې پاللل یې سخت

دي،بل داچې له متن او الفاظو سره انصاف کوه،هڅه وکړه چې مفاهیم درنه تکرار او لیکنه اوږده نشي.

په هرحال کیسې یې ډېر ښې موخې ، ښوونیز او روزنیز پیغامونه لري، کیسه تربلې یې کیسه ییزه ژبه خوږه شوې ،ذوق او مینه یې تانده او ځپانده ده ،که څه هم بوختیاوې یې ډېرې دي؛ خو داچې ځوان دی هیله ده په نږدې راتلونکې کې دده ډېرو بریاوو ، علمي ،تحقیقي او تخلیقي پنځونو شاهدان واوسو ،اخر د لغمان اوبیا دعلامه الفت صاحب د کلي دی،دومره خوبایـد دالفت افکار،اثار او مزارهم پرې اغېزوکړي،ده ته د نېکمرغه،روښانه،له بریاوو او خوښیو ډک سباوون په هیله.

محمد حسن حقیار

۵_۱_۱۳۹۰هجري لمریز

دالفت د ګلبڼ نوی ګل

قدرمنولوستونکیو:- دانقلاب کلونه دجنګ له غمیزوسره چې ټولنه یې له ډېرو ناخوالوسره مخ کړې، دبې ګناه خلکو شهادت، مها جرتونه، بې کوري ،فقر اوبدبختۍ یې هم له ځانه سره درلودې ؛خوله نېکه مرغه ښه استعدادونه یې هم وروزل، چې زمونږاوسني ځوانان یې ښې بېلګې دي چې دژوند په بېلابېلو اړخونوکې خپل لیاقت اومهارت ښايي ؛ یوله هغواستعدادونوڅخه هم ځوان لیکوال اوشاعر ښاغلی رفیع الله روشن دی، اروابناد پوهاند عبد الشکوررشادوایي:

زمانه چې پر مدار د کیـــــــــنې راشي
دکمال په منارو ټکـــــــــــې بر پاشي
ډېر کلونه دي په کار چې په دې ملک کې
بیا الفت غوندې شیوا شــــــاعرپیدا شي

دا دحقیقت نه لرې خبره نه ده چې هیلې نه مرې د زمان په تېرېدو سره بیا بیا ځوانېږي دادی بیا نن د الفت صاحب په په باغ کې یو داسې ګلبوټی د غوړېدو په حال کې دی چې پښتو ادب ته به خپلو څانګو کې ډېر دهنر ګلان وسپړي دا دهنرښکلا نوی ټوکیدلی ګل ځوان او ډېرد ښه استعداد لرونکی شخصیت چې راتلونکي لپاره د پښتو د ادب هنر په پنځونو کې تری ډېر ې هیلي کېدای شي ښاغلی رفیع الله روشن دی چې په ډېر لږ وخت کې یې د لنډو کیسو په لیکلو کې خپل هنري استعداد وځلاوه روشن د افغانستان د جنګ په لسیزو کې پیدا او لوی شوی ؛لکه یو ماهرعکاس دخپلې ټولنې دعیني شاهد په څېر انځورونه اخلي او ریالستیکې کیسې تری جوړوي.

هغه دکسیو په لیکلو کې ښه استعداد لري پدې پوهېږي چې عنوان څنګه وټاکي شروع،منځ پانګه او بیا څنګه ورته د پای ټکی کېږدي چې دا دلیکوال هنرمعلوموي او دلوستونکي دتوجه وړ ګرځي، یو څه چې شاعران او لیکولان باید ډېر ورته پام وکړي هغه دادی چې لوستونکي لوستلو ته مجبورکړي؛ دا ټول هغه څه دي چې په لیکنو کې توازن ښه مراعت شي؛ ښاغلی روشن د خپلې د ټولنې فلکورسره بلداودټولنې په ناخوالویې ژورفکر کړی ؛هغه په خپله هره کیسه کې ټولنې او لوستونکیو ته په ساده ژبه ژور پیغام ورکوي، زه اکثرن د هغه لیکنې د نبټ په څپو کې لولمه او باور لرمه چې د ښاغلي مرحوم الفت صاحب په پل به قدم اخلي اودامې ورته دیوې خورپه صفت نصبحت هم دی، د لیکوال فکري استعداد د قدر وړ دی، چې دانقلاب په کلونو کې دخپلې ټولنې په ناخوالو یې فکر کړی او هغه حقایقو څخه یې پرده پورته کړې چې ټولنه اوډېری کورنۍ ورسره لاس او ګرېوان دي، که تاسې دا کتاب تراخره پورې ولولئ، کله به مووژړوي او کله به مو وخندوي؛ زه نه غواړمه ډېر څه ولیکم هغه څه چې باید ورڅخه یادونه وشي زمونږ پیاوړي لیکوال محترم محمدحسن حقیارصاحب پرې خپل نظر څرګند کړی دا د ویاړ ځای دی چې نن بیا د الفت صاحب په ګلبڼ کې یو داسې ګلبوټی زرغون شوی چې دپښتو ادب ته به ډېر د ښایست ګلونه وځېړي اوپه اوربل کې به یې ورته کېږدي، زه پخپل وار ښاغلی رفیع الله روشن ته د زړه له کومې مبارکي وایم دده دلابریالیتوبونو په هیله تاسې محترم لوستونکي را بولمه د کتاب لوستلو ته.

دخورولې په مینه زرلښته حفیظ کاناډا

د سریزې په پلمه

غونښتل مې چې د کیسه لیکنې ډګر ته دراوتلو او دخپلو کیسو د منځپانګې او سوژو په اړه له لوستونکیو سره دزړه خواله وکړم، خو ګومان کوم چې پر دې کیسو دښاغلي حقیار لیکنې داتشه ډکه او دااړتیا یې پوره کړه او پدې بوختنه نړۍ کې دتکرارالمکررات لوستلو ته څوک اوزګار ندي نوځکه ترې تېر شوم خو داپه ځان پور بولم چې له ډېر درانه وروراوادب دګلبڼ له بلبل ګران امیرزېب (دراني) څخه دزړه له تله مننه وکړم ،کوروداني ورته ووایم چې تر هرچازیات یې زه د لنډوکیسولیکلوته هڅولی یم، زماهره لیکنه او بې خونده کیسه یې په خوند اوډېره مینه لوستې،دکلمه کړې یې ده ، لیکوالۍ ته یې هڅولی او دخپلوخورو ورو کیسو راټولو ته یې اړ وېستی یم او که دده زیار اوپام نه وای ښایي دومره ژر موددې کیسو ناوې دچاپ په ګاڼه پسوللې نه وای لیدلې.

له خپل درانه استاد ،ماما اوهمکارښاغلي الحاج قاضي محمدحسن (حقیار) هم چې تل یې ماته دخپل پلار مینه راکړې او هېڅکله مې دده په شتون کې دخپل پلاربېلتون ندی احساس کړی، مننه دوی یم، زماهره نثري اونظمي پنځونه، دده له کتلووروسته خپره شوې .،ماته یې ډېرې لارښوونې کړېدي اوکوي به یې.

له درنې خور زرلښتې حفیظ څخه هم ډېره ډېره مننه چې لوریینې او مینه ناک چلندیې په نااشنایۍ کې ورسره اشناکړم ، په بوختـه نړۍ (کاناډا) کې یې زما دکیسولوستلو ته وخت ورکړ او تل یې هڅولی او نازولی یم.

له ګران ورور رضاخان (ایوب زاده) څخه هم ډېرمننډوی یم چې ددې کتاب په سرڅېړه کولو(ډیزاین)کې یې زحمت ووېست او کم ترکمه دې کتاب ته یې ظاهري ښکلا ورکړه .

له هغو لوستونکیو مخکې ترمخکې بخښنه غواړم چې ښایي ځینې کیسې یې په طبیعت ښې ونه لګېږي ځکه ذوقونه بېل بېل دي .دازما لومړۍ ټولګه ده نیمګړتیاوې به پکې ضرور وي خو داپرتاسو چې بله هغه مې تردې ښه او ستاسو په ذوق برابره راشي نو ددې بریا لپاره راته همدااوس دلوی الله ج دربار ته ددعا لاسونه لپه کړئ.

دټولو کورودان
رفیع الله روښن
۱۳۹۰/۱/۱۰ هـ ش

ړورخم څنځیر

کله چې دافغانستان له ازادۍ سره سم له پاکستان څخه راکډه شو نوبیا پاکستان ته نه وم تللی؛ زړه مې کېده چې یوچکر ولاړ شم مګر هېڅ چانس نه پیدا کېده، ډېر وخت کېده یوه ورځ په کورکې ناست وم چې دتره ځوی مې مور کره راغی او یوه کارت یې راکړ کارت له پاکستان هریپور څخه راغلی وه چې مور پکې سره دفامیله غوښتل شوي وو؛ له فامیل سره خو ټول ځکه نشو تللای چې له یوې خوا اوضاع خرابه وه او له بلې خوا سرکونه داسې وو چې تر ځوبه ببرته راتلې نو ددواړو خواوو دکرایې هومره پیسې به دماشومانو په درملنه، باندې لږېدلې ،مازدیګر وه په کورکې سره راټول شوو، مشوره موکوله چې څوک باید ولاړشي ،له ډېر جراوبحث نه وروسته پلار دګوتې په نیولو سره ماته اشاره وکړه اوویې ویل چې ته باید ولاړشې؛ زه چې ددې خبرې اورېدوته ډېرلېوال وم ،په اورېدو مې په زړه دخوشحالۍ ساړه راننوتل دډېرې زیاتې خوښۍ احساس مې وکړ لکه پلار چې راته یوغټ اوقیمتي شی تحفه راکړی وي، ډېر وارخطاوم ویل مې چې کله به داشپه سباکېږي ،خیرخوشپه سباشوه اوسهار له لمانځه نه وروسته سرک ته ووتم موټرراغی اوپکې

کښېنا ستم لاړم جلال اباد ته او له جلال اباد څخه د تورخم په موټر کې کېنا ستم ، په لاره کې مې د خوشحالۍ تر څنګ په زړه کې ډارهم راته ځکه چې له د ېنه مخکې کله پاکستان ته ګوښی نه وم تللی، له بلې خوا به مې په فکر کې هغه د کلیوالو خبرې اوښتې راوښتې چې ویل به یې: د تورخم په ځنځیر کې پاکستاني پولیس افغانان ډېر تنګوي لنډه دا چې د ماسپښين دوه بجې وې چې د تورخم زاړه ګمرک تر څنګ له موټر څخه ښکته شوو ، او د ځنځیر په لور پلي روان شو ډېرزیات بیر او بارو په هغه وخت کې به د تورخم دروازه د ماښام په اوو بجو بند ېده نو هر چا به بېړه کوله څومره ژر چې امکان لري باید له ځنځیر څخه ځان په وخت واړوي کله چې ځنځیر ته ورسېدم نو لکه دیولار ورکي په شان مې اخوا او د ېخوا ته کتل په فکر کې به مې د کلیوالو خبرې یو شور جوړ کړی و ، په همدې سوچوا و فکرونو کې روان وم ګورم چې د دروازې په دې طرف کې افغانستان عسکر او په هغه طرف کې د پاکستان (عسکر)ولاړول د پاکستان پولیسو په افغانانو ډېره ناروا کوله سپکې سپورې به یې ورته ویلې او زموږ د افغانستان عسکرو به ورته خندل ، والله چې زه خوزموږ د عسکرو دې غیرت ته په تعجب کې شوم؛ په هر حال د نورو خلکو په شان مې خپله لاره لنډوله چې د چیشت په اوربدو مې داسې احساس وکړ لکه څوک چې راته دودربدلو وایې، مګرما داسې تصورورکړ چې ماهېڅ هم نه دي اوربدلي او خپلو قدمونو ته مې ادامه ورکړه چې بیا د ماجره له غږسره یو ځای په چپه اوږه د یو درونند لاس

دلګېدلو سره نژدې وه چې لـه خولې نـه مې بې اختيـاره چيغـه ووځي
مګر ځان مې راقابو کړ ګورم چې يو پاکستانی پوليس ده لـه پټکو او
رټولو وروسته يې له لاسه ونيولم اوکش يې کړم په دې وخت کې مې
زمـورږ د ټـولنې پـه خـدمتګار(پـوليس) پـه لورپـه نهيلـي انـداز
وکتل، خو هغه پرته له دې چې راته وخاندي هېڅ هم ونکړل ، مګـرزه
ده د مسکا په معنی نه پوهېد م زه پاکستاني عسـکرله لاسه ونيـولم
اوګوښه يې کړم ، راته يې ويل چې ژرشه او دچايو پيسې راکوه ګنې
درته خه به نشي، ماورته وويل اخر زما ګناه ؟خو زه په دې نه پوهيدم
چې دا پـه هـر افغـان چه ددې ځنځيرڅخـه تېرېږي ددوی کلنګ دی
نوراته ويې ويل هسې زمورږ وخت مه ضايع کوه اوکنه نو (اې سې چو
صيب) ته دې بيايم ماله ځان سره وويل چې زه هغه خوبه دومره ظالم
نه وي کېدای شي چې پرې مې ږدي او ورسره روان شوم له ځنځيرنه
په لږې فاصله کې يوه غرفه وه اوهلته يو تور سړی پکې پـه څوکۍ
ناست و اخبارتـه پـه کتلو يـې سرټيټ اچولی وه اوداوږې پـه سريې
رقم رقـم نشـانونه پـه دروښـۍ ټومبلي وو ، دغـه عسـکر چې زه يـې
دلاس نه کلک نيولی وم دده په مخ کې د سلامۍ له وهلو سره ودرولـم
اوپـه اوردويې ورتـه څه وويـل خوزه پـرې پـوه نشـوم اولـه يـوې بلې
سلامۍ سره روان شو ؛ناست سړي پـه ډېر غـرور سـره سرله اخبارنـه
راپورته کړاومخې ته ايښې دچايو پيالـه يې راپورته کړه او ويې ويل
خير خو بـه وي کنـه څوانه چرتـه روان يې؟ زه چې ډېر وارخطاو م او
وېرېـدم نو دځـان دخلاصـون لپـاره مـې د واده پرځـای د مـړي کلمـه

استعمال کړه او ورته مې وویل صیب مړي ته روان یم په کړس کړس یې وخندل افغانان ټول ډېر چالاکه دي یو شان دي هېڅ فرق نکوي غټ وي او که کوچنی ایا ستا پلار ،تره اویا مشر ورور نشته چې ته مړي ته روان یې زه غلی ولاړ وم او لکه د خزان وهلې پاڼې پشان رپېدلم یوه شېبه دواړه غلي ولاړوو خو ما د اسکوت مات کړاو په ډېره سختۍ مې ورته وویل صیب زه به ولاړشم چې ناوخته کېږي.له دې سره یې راته وویل زموږ د چای پاني پیسې راکړه او ورځه؛ ماورته وویل چې له ما سره خو پیسې نشته خو په ډېرو پټکواو ګواښونو یې مجبورکړم چې پیسې ورکړم، جېب ته مې لاس کړاو دوه سوه روپۍ مې ورته ونیولې ، دا یې وا خیستې اوویې ویل همدومره نورې هم راکړه چې هغه بل ملګري ته یې ورکړم ،ماورته وویل چې له ما سره خونورې نشته .له دې سره یې زما جېب ته لاس کړ اوټولې پیسې یې واخستې او روان شو ماته یې هم د تلو وویل ،له غرفې نه راووتم ګورم چې سړی مخامخ هغه افغاني عسکر ته ورغی کوم چې کله زه هغه پاکستاني پولیس ونیولم اوده ورته خندل او روپۍ یې ورکړې اویوبل ته یې لکه د انګریزانو په شان د ګوتو نیولو سره ټینکیو وویل.

د مرګ په ورځ

په ټوله لاره کې مې له ځان سره کړل- ربړل. د خیال په د نګو ماڼیو کې مې ځانته شاهي خونې ودانولې، رنګ رنګ کوچونه او غالۍ به مې پرې غوړېدلې لیدل؛ خو چې په رښتیا به مې ځان ته پام شو؛ نو زما خیال به تر امکان څو پوړۍ وړاندې تللی و. اندېښنو به واخستم، هی هی ! په دې ۱۰۰۰۰ زرافغانو تنخوا به ورته څه واخلې؟. د موټر له هېندارو هاخوا د سړک تر څنګ نژدې کورونه، کروندې او پلې روان خلک مې ډېر خوښمن احساسول؛ خو خپل ځان مې بیا تر هغو کم ګڼه، سترګې به مې له اوښکو ډکې شوې، مخ به مې د اسمان په لور ونیو، د الله تعالی دې لوی نظام کې به راته د تسلیت ښښې ښکاره شوې، چې په نړۍ کې خو یې دا هرڅه د انسان ګټې ته پیدا کړي؛ نو څه کمې دی د هغه لوی زات په دربار کې د داسې غوښتنو پوره کول؛ خو څه مشکل کار نه دی.
خو کله چې به راته د (هغې) لخوا زما دې پوښتنې ته، چې کور مو چېرې دی؟ د(نه) ځواب راکول را په زړه شول؛ نو سمدواره به په نیولې پرېکړه پښېمانه شوم. نه، هېڅ هم ورته نه اخلم، ولې پر ما دومره اعتبار نه کوي، پوښتنې ته مې رڼ ځواب راکوي او راته وایي چې (نه اوس نه)

ښه نو کله ! د مرګ په ورځ !؟
دا دربېیم ځل دی چې زما د پوښتني په ځواب کې تريې اورم(نه اوس نه) فکر کوم دا لکه چې پر ما مسخري کوي.
بيا به مې وويل:نه، تېروتي يم، زه هغې ته ګران يم. ته وګوره ! چې کله يې ځوروم؛ نو هېڅ هم راته نه وايي.
ومې خندل، څه ساده ! دومره نازونه خو بايد وکړي ! اخرڅومره ښکلې ده؟ د خپل نوم هومره.
په همدې سوچونو کې راته هغه شېبې په ذهن کې انځورشوې، چې يوه ورځ مې ورته وويل: ته خو پښتنه يې؛ نو بيا دې نوم ولې د (دری) ژبو دی !؟
په کرس يې وخند ، ولې دا خو څه ما پخپله ځانته ندی غوره کړی، چې ته دا سې خبرې کوې ! !
ورته ومې ويل: زه نور درته (مژګان) نه وايم !
- ښه نو څه راته وايې؟
- برېښنا !
- څه څه ! دا درته چاويلي دي !؟
حيرانه شوه اوماته يې همدا سې ژورکتل.
- و مې پوښتل: د څه شي راته چاويلي دي؟
- وېې ويل زما اصلي نوم برېښنا ده.
- ما وويل:زه له دې نه مخکې نه وم خبر او نه راته چا ويلي دي.

- یوازې پلار جان مې راته بربښنا وايي، نور په کورکې ټول راته مژګان وايي.
غوښتل مې چل پرې وکړم او کوريې معلوم کړم.
- کور مو چېرې دی؟
-اوس نه !
جدي شوم. ښه؛ نو کله !؟
- د مرګ په ورځ.
- افففففف بس د مرګ ترورځې نور درسره خبرې نکوم.
- څه ! له ما سره خبرې نه کوې !؟
- خود نو ، بل چا سره خو مې د زړه خبرې نه شم شريکولی.
-هغې راته ښکته پورته کتل او وېې ويل اخرپه څه خبره ؟
- بس دی، ما ستا له ژبې بغير د مرګ له ورځې بل څه وانه ورېدل، ته تل راته همدا اپلتې وايې.
- اوهو نازوليه درته وايم يې !
- ښه نو ووايه، همدا اوس اوکنه نو...
- وترهېده ،کنه نو بيا څه کوې؟
غوښتل يې چې زما له خولې خبرې واوري.
ورته ومې ويل: ووايه کنه بربښنا ولې مې ځوروې !
له خندا شنه شوه ، په مکر جنه لهجه يې وويل: ولې داسې وارخطا يې ؟فکر مې په بله شو ، د سوچونو ټالونو داسې دروند وزنګولم چې په

لږه شېبه کې مې هر څه هېر شول، نه پوهېدم، چې کوم ځای کې یم، د څه لپاره راغلی وم او چېرته ځم.
ناڅاپه د موټر ټایرونو کریکې شروع کړې، ټکان مې وخوړل، لړزې واخیستم، په موټر کې د ناستو خلکو په ژبو د خیر- خیر نارې پورته شوې.
زه چې د موټر دروازې ته څېرمه ناست وم، په بېړه له موټر نه راکوز شوم. ومې لیدل چې د موټرمخې ته یوه انجلۍ پر سړک نسکوره ده، سرې جامې یې پرتن او پړمخې پرته ده.
د مرستې په نیت ورټېټ شوم. راپورته مې کړه. د سړک غاړې ته شوم. د کېنولو په هیله مې له غېږې ښکته کړه، پوه شوم چې دمه په کې نشته. پړونی یې په غاړه کې تاو شوی پروت و، له سر نه یې سرې وینې بهېدې، غاړه یې کږه شوه مخ یې راواړوه. پښې مې سستې شوې، په سترګو مې تیاره راغله.
اوه زما خدایه دا خو بریښنا ده کنه!!
هغې ارزو لرله چې خپله ژمنه سرته ورسوي، سلګیو ونیوه، شونډې یې د خبرو کولو په نیت ببلې شوې، په بنده- بنده ژبه یې وویل: زموږ کور په خوشحال خان شاداب ظفربلا .. نور یې سترګې سره ورغلې اوسریې ځوړند شو خوهغه به اوس هم نه وه خبره چې دا زه یم کنه اوس به یې هم دا خبره نوای کړې، هغه بیاهم بریالۍ شوه او خپله ژمنه یې سرته ورسوله.

دزړه تصویر

کلـه یـې چـې پـه لمړي ځل ولیـدل اوزړونـــه یـــې دیوبـــل پـــه ختیـارکې ورکـړل ،نوهغـــه وخـــت شـــوکت پـــه بازارکې دسیمیساری دکان درلوده،یوه ورځ په دکان کې ناست وه چې دکان ته یوه نجلۍ ورننوتـه، نجلۍ څـه، سمه حوره وه ! دده چې پرې پام شوه هغه دومره ښایسته وه چې هرڅه یـې تـرې هېرکـړل اوپـه ننداره یې شو ،هغه راغله اوپـه شوکیس کې دننـه غمي دارلاکت تـه چې ګردچاپېریې غمي ول اوپه منځ کې یې دزړه تصویر جوړشوی وه یې سره ګوته ونیوه.

داپـه څودی؟ ،خوچاتـه یې وایـې دی لاداسې پـه خیـالونوکې نـه وه ډوب شوی خدای خبر چې دخیال ښاپیریوبه کوم باغ حرم ته بیـولی و ، نجلۍ ورڅخه پوښتنه کوله خوده هېڅ هم نـه ویـل اوغلـی ناسـت و جینـۍ فکروکړچې کېـدای شـي دی کـوم تکلیـف لـري ،اوهسـې پـه دکـان کې ناست وي اصـلاً دکانـدارکوم بـل څـوک دی،خـوده خپلـې سترګې دهغـې پرسـترګوکې ګنـډلې وې ،اخرهغـه تـرې روانـه شـوه غوښتل یې له دکان نه ووځي چې په شوکیس ایښې ناشکن پیاله یـې دټکري پـه کومـه شملـه کې ونښـته ،لانـدې پرسمنتو پرېوتـه اولکـه

د تسبو د دانو پشان دانه دانه شوه، چې له کړنګ سره یې شوکت ټوپ کړاو د خیال له رنګینې دنیا څخه راووته ،نجلۍ وارخطا شوه راوګرځېده ،غوښتل یې د پیالې شیشې راټولې کړي خو شوکت ورته وویل نه نه مکوه ! !چې لاس به دې ژوبل شي هېڅ پروانکوي څه د انسان زړه خوندی چې بل به پیدا نشي،بله به وا خلم هغې ورته وویل قیمت یې څودی چې دریې کړم ،ده ورته وخندل ددې قیمت ته نه نشې پوره کولی هغه دده سترګو ته ځیره شوه چې هېڅ له دې څخه بل طرف ته نه اوړي نو یو ځل یې پخپل ځان هم یو چټک نظرتېر کړ،خو د هغه په سترګو کې یې د ځان لپاره ډېر څه ولیدل،د هغه سترګو له دې سره خبرې کولې خو خوله یې بنده وه،بخښنه یې وغوښته اورونه شوه ،هغه پرې اواز وکړ که څه دې پکاروي خوراشه چې دریې کړم ،هغې وویل نه هېڅ مې هم خوښ نشول،ده غوښتل چې له ځانسره یې وغړوي بیا یې ورته وویل راشه پیسې درنه زیاتې نه اخلم هېڅ ګټه درنه نکووم په خپل سربه یې درکړم،خو هغې څه ونه ویل او ولاړه،یوه اوونۍ وروسته بیا هماغه وخت و، چې دکان ته هماغه ښکلې ښاپېرۍ چې د شوکت زړه یې ښکار کړی وه راغله ، سلام یې وکړ شوکت هم ورته له خپل ځایه پاڅېده او سم له واره یې ټوکه ورسره وکړه داځل خوبه څه نه ماتوې ! هغې بیا هماغه لاکت ته اشاره وکړه شوکت ورته راوا خسته هه دادی وا خله هغې لاکت په لاس کې واړوه راواړوه ،ښه ددې قیمت څورو پې دی ؟ددې قیمت ته نشې پوره کولی ،څه ! !ولې دادومره قیمته دی څه !؟هو

خوستا په مخ کې هېڅ هم ندی هغې ورته وویل ته څرنګه خبرې کوې
زه وایم چې ددې قیمت څوروپۍ دی ،ولې مادرته په انګلیسې
وویل څه ! مطلب مې دادی چې هرڅوروپۍ وي خوتاته زما لخوانه
ډالۍ شو ،نجلۍ له غوسې سره شوه زه دچاډالۍ مالۍ نه منم اونه زه
دهغو نجوونو څخه یم چې په ډالیو پسې ګرځي،وایه قیمت یې چې
دریې کړم دازما زیات خوښ شوی دی اوکنه لاکتونونه دکانونه ډک
دي،هوخو په دې لاکت پورې زما زړه تړلی دی اوداتصویرچې پکې
وینې دازما زړه دی او دهرچازړه په هرځای کې نه پیدا کېږي ،اوس
که څه ویل نه غواړې نوته کولای شې چې ولاړه شې ،هغې ورته
وویل ګوره ته نه زما ورور،نه دتره ځوی اونه هم کوم خپلوان یې ،ده
یې خبره ورغوڅه کړه ولې داضرورده چې که څوک چاته ډالۍ
ورکوي نوهغه یې باید ،ورور،دتره ځوی ،دماما ځوی اویاکوم نږدې
خپلوان وي ،ولې زه اوته خپلوان کېدای نشو ! ! هغې ورته وویل
ستامطلب څه دی ،هغه ورته وویل مطلب داچې زه اوته
دکاکااوماماله ځوی اولورنه هم ډېرخپلوان کېدای شو،ته لیونی
شوی یې چې داسې خبرې کوې ؟ولې یواځې لیوني دمینې خبرې
کوي ؟خیرپه هرحال کولی شم دنوم پوښتنه دې وکړم؟پښتنه ! !هغې
هم خپل زړه نشوقابوکولی ځکه چې شوکت هم یوښکلی ځوان وه
نوله ورایه یې هغه ته په سترګوکې مینه ښکاریده ،شوکت وویل
ښکلی نوم دی ،ښه ډېرصفتونه مې اوس مه کوه په شرمیندو کې
حالت یې وویل ته هم ښکلی یې ،خوله تانه نه یم ښکلی ! ! پښتنه

روانــه شــوه اوس دخــدای پامــان بیابــه ګورو ،اوهــو تــه خــودومره ژرزماپـه زړه پـوه شـوې اوس نودهلـک دژونـدهره لحظـه لکـه دکـال پشان تېرېده له دې نه وروسته یې په کورکې هم حالات بدل شول لـه ټولو سره به یې یوبل ډول چلند کاوه ،هېڅ بـه پـه کـورکې نـه کېناسته ،سهاربه لمانځه وخت ووتـه اوماخسـتن بـه راتـه .لـه چاسره بـه یې زیـاتې خبـرې نکولې ،اتمـه ورځ وه چـې سـپوږمۍ شـوکت تـه زنـګ وواهـه هغـه اوکـی کړبلـې !سـلام ،وعلـیکم سـلام ،اواز دنجلـۍ وه ،څوک خبرې کوې؟ واه واه اوس مې پېژنې هم نـه ! پښـتنه یم !!اوه سلام ګرانې چېرته یې ! همدلته یم تاته نژدې یم،خوماته ځای وښـایه کنـه چـې درشـم ،ښـه نـو ......ځای.تـه راشـه اوزه انتظارکووم،شـوکت خپل دکان کوم بـل ملګـري تـه وسپاره اوپـه بېړه روان شوه کله چې ورسـېده اوسـترګې یـې پـرې ولګېـدې نولـه زیـاتې خوښـۍ نـه یـې وروځې پورته پورته کولې.
زیاتې خبرې یې وکړې ،شوکت ورته ویل چې زه غواړم ستاسو کورته څوک درواستوم ،خوهغې ورته ویل چې زمـا پلاربـه مـې چېرتـه تاتـه درکـړي ځکـه چـې هغـه ډېرغـټ فکرلـري اوبـل زمـوږ رواجونـه دومـره سخت دي چې هغه ستا په وس اوتوان کې ندي ،هغه ورته وویـل چـې زما تـه پکـاریې سـتادپلار رواجونـه اور سـمونه مـې پکـارنـدي،هغې ورته وویل زه پوهېږم خو ، خوڅه !؟زه نورهېڅ اوربدل نه غواړم اوپـه کـورکې وواېـه چـې سـبازما کـورنۍ ستاسـومېلمانه دي ،نوځـه بـه

څرنګه کور کې وایم چې زما دغوښتلو په خاطر ستاکورنۍ راځي؟
خیررادې شي خوزه په کور کې هېڅ هم نه وایم.
سباشوکت خپله موراودتره ښځه دهغوی کورته واستول ،هلته یې هغوی سره دخپښۍ خبره یاده کړه خوپه ځواب کې یې ورته وویل چې مونږ ته یوڅه وخت راکړی ترڅومشوره وکړو ،دوی ترې لاړل، هغو په کور کې له مشورې اومصلحت نه وروسته پدې سره سلاوکړه چې پښتنه شوکت ته ورکړي رښتیاهم چې جوړې په اسمانونوجوړېږي.
دریېمه ورځ یې دستمال ورکړ اوکوژده وشوه ،له څو میاشتو وروسته یې واده هم تیار شوه ،خولکه څرنګه چې پښتنې شوکت وېرولی وه چې پلار به یې ترې زیاتې پیسې او خوړه واخلي خوخوشبختانه چې هسې ونه شول او له شوکت سره یې ډېر احسان وکړ،ولور خوڅه چې حتی له پښتنې سره یې زیاته مرسته وکړه او زیات دکور سامان ا دضرورت ور شیان یې ورته واخستل او ښه په ډنګ اوډونګ یې دخپلې لور واده وکړ.
کله چې واده خلاص شو نژدې مېلمانه ولاړل او له لرې ځایه راغلي مېلمانه لا په کور کې ول ،دنکاح مراسم هم پای ته ورسېدل پښتنه دومره ښایسته وه چې نجونې یې هېڅ پرسیل نه مړېدې ،اوهېڅ یې نه غوښتل چې خپلې کوټې ته یې بوځي ،ډېره ناوخته وه چې پښتنه څو پېغلو له متهو ونیوه اوخپل تخت ته یې بوتلله ،له څوشېبو وروسته شوکت هم په انګړکې راښکاره شوه دتره

او ماماګانو څو پېغلو لورګانو پرې یو څه ریشخندوواهه او کورته راغی موریې ورته راغله او پرتندي یې ښکل کړ او خپلې کوټې ته ولاړ ، پښتنه لکه دګلانو په منځ کې چې برق لګېدلی وي ناسته وه، شغلې یې کولې ،شوکت خپل واسکټ او څادر په کوټ بندکې وځړول او د پښتنې خواته راغی ،دهغې پراوږه یې لاس کېښود دنوي ژوند اونوي کور مبارکي او ښه راغلاست یې ورته وویل،پورته یې کړه اوله ځانسره یې په پالنګ کېنوله خو پښتنه شرمېده هېڅ یې نه ویل ،شوکت ورته ویل ګوره پښتنې ! زما داسې نه خوښېږي چې لکه دبوت په شان به راته ناسته یې او هېڅ به نه وایې. ته پوهېږ ي چې ددې ساعت لپاره ما څومره سوالونه خدای ته کړي دي او تل مې ترې ته غوښتې یې او اوس به ته راته ګونګه ناسته یې داسې امکان نلري ته باید له ماسره دومره خبرې کړې چې زه پرې موړ شم ،پښتنه مسکه شوه سترګې یې وزېښلې اوډ ېر په زوریې بېرته کړې په خپل ځای کې وخوځېده لاس یې خپلې چپې اوږدې ته وغځاوه خپل دغاړې بېک یې خلاص کړ،دی ورته متوجه وه چې اوس به څه کوي ،پښتنې له بېک نه یو شی رواخست او دشوکت مختته یې په لاس کې زړوند ونیوه داهغه لاکت وه چې له برکته یې نن شوکت او پښتنه په یوه پالنګ سره ناست دي او ددواړوژوند یې سره پخپل نري تار وتاړه،نو پښتنې لومړی په لاکت کې دزړه تصویراوبیاخپل زړه ته لاس ونیوه او ویې ویل پوهېږې ! نن دوه زړونه یوکېږي !

جوالي

په خپل مات اوزوړ لاس ګاډي کې یې په داسې حال تکیه وهلې وه چې لاس ګاډی یې دلاسونو په واسطه درولی و اوټایر(عربه)یې په هواوه، په تورو ،خیرنو اوچاودو ، چاودولاسونوکې یې له نانوای څخه راواخستې ډوډی داسې کلکه نیولې وه تابه ویل چې څوک یې ترې اخلي، په خولې یې ورڅخه کپونه (مړی)شکولې ګوله به یې چې په ستوني کې بنده شوه نوغاړه به یې اوږده اولنډه کوله اوبه هم نوې چې په وچه ګوله پسې یې غړپ کړې وای له ده سره نورواړه هلکان هم ول ،خوهغــــــوی دده په شان مایوس اومانېجن نه وو.

اخـوا او دې خواتـه یـې هـم کتـل ترڅـو کـه کـوم څـوک باروالارا پیدا شي او بارورسره وي چې پـرده یـې ترکـوره اویـاهم دموټروترتمځایه پـورې یوسي،زه پـورې غـاړه لـه سرک څخه ورتـه مخامخ ولاړوم اودی مې دسترګولاندې

ځاره کله به مې ځان يو طرف او کله بل طرف ته کړ، ترڅو دده رابانديې فکر نشي او پوه نشي چې زه ده ته متوجه يم.
ترښايسته ځنډه مې دده معصوم هلک ننداره وکړه ،خو ما هم بله چاره نه درلوده بايد تللی وای پخپل کارپسېپروان شوم،سوداميې وکړه،سودا زياته وه او نه مې شول کولای چې پخپله يې کورته د ننه کړم نو مې له ځان سره همغلته په ښارکې پرېکړه وکړه چې، که زماترورر سېد و پوري هغه هلک وه نو له ځانه سره يې اخلم يو څوروپۍ مزدوري به ورکړم او سودا به راسره کورته دننه کړي،همدا سې وشول کله چې زه بېرته همدې ځای ته راورسېدم ګورم چې دی لا هماغسې د تېرپه شان ناست دی خو دا ځل يې سر دلاس ګاډي په ديوال پوري لګولی وه اودغم او اند ېښنو په سوچنوکې د خوب نړۍ ته تللی وه.
له ډېرو رڅخه مې دودرېدو هيله وکړه، راغلم مخې ته يې ودرېدم خو دا چې موټرراسره کرايه ټکسي وه نو نه مې شول کولای چې دده په تندي کې د غم او اند ېښنوکرښې ولولم او ځان پرې پوه کړم،ورنږدې شوم لاس مې ورته په اوږه کېښود ه، واوره !لدې سره ژرراپورته شو سترګې يې سره

ومنبلې ، ماته وايي ! باردرسره دی ! ،چېرته يې ورېږ ؟دده په داسې ورو خومجبوروخبرومې له ستر ګواوښکولارې وکړې،زړه مې خراب اوستونی مې بندشو دخبروتوان راسره نه وه له لاسه مې ونيوه راځه ،هغه ماته حيران ،حيران کتل ښه نو چېرته ځو ؟غاړه مې تازه کړه راځه په دې موټرکې سوداده هلته به يې زموږ کورته دننه کړې اويو څوروپۍ به درکړم ،ژړيې پر ځمکه پرتې ربړي څپلۍ چې څو ځايه يې په ټوټه باندې تړلې وې په پښو کړې ،راځه چې ځو ،په موټرکې کېناستو ،زه دده دې حالاتو سخت وځورولم ،خودی ماته زيات متوجه وه غوښتل يې يوڅه راته ووايي ،بېرته به يې سرټيټ کړ،اخريې حوصله ختمه شوه او وه يې پوښتل ته ولې ژاړې ؟څه چل شوې دی !؟ته خودخدای فضل دی هرڅه لري لوکس بوټان ،پاکې سوتره سپينې جامې ،موراوپلار،ورونه اوخويندې به هم لرې نوبياولې نااميده يې ! !؟که ژاړم نوبايد چې زه وژاړم ځکه چې له دوخخه يوڅه هم نلرم.دهلک خبروحيران کړم په يوه شېبه کې يې هرڅه رانه هېرکړل ماچې دده بې وسۍ اوپه ده کې بيادده شجاعت اونرتوب ته وکتل نوزيات

خوښ شوم ویل مې چې کاشکې چې لـه دې شـجاعت سـره
خـودې دابخـت دومـره سـپېره نـه وای،مـا یـې پـر سـرلاس
راکش کړ،نـه هسـې مـې سـتاملګروته چـې هلتـه لـه تاسـره
ناسـت وو یـو څـه طبیعـت خـراب شـو ،پـه کـړس کـړس یـې
وخنـدل اوورسـره متصـل یـې لـه سـترګـو څخـه یـو دوه ګـاټې
اوښکې په خلاص ګریوان کې راپرېوتې په چاودولاسویې
سترګې وچې کړې اوپـه موسـکې لهجـه یـې وویـل ماویـل
چې داڅه خبره ده داخوڅه زموږلمړی ورځ نده چې جوالي
توب کوو ،په دې وخت کې کور راورسېده اودده خبرې پـه
نیمـه کـې پـاتې شـوې ،سـوداموله مـوټره راکـوزه کـړه
،ډرېورمې رخصت کړ،هلک یـوه پنځـوس کیلـویي بـوجۍ
چې اوړه پکـې ول رانېغـه کـړه ،واړه اوتنکـي لاسـونه یـې
ورته له ملانه راتاوکړل ترنامه پورې یې راپورتـه کـړه ماتـه
یې ویل مخکې شـه کـوم کورتـه یـې دننـه کـړم مـاهم ورسـره
دغوړیوغټ ټیم له کونډې څخه راونیو مخکې شوم کورتـه
دننه شولوځای مې ورته وښوده ،بوجۍ یـې کېښـوده اولـه
سترګومې پناه شو ما ټیم کېښود ترڅوله دروازې وریسې
راوتم ده هغه نوره سوداهم راورسوله داچې دکورلارلږمخ

په بره وه اولړشان پېچومی وه نو هلک خوله خوله شوه ،لمن یې راونیوله ترڅوپرې خپل دمخ اوتندي خولې وچې کړي خوهغه هم په اوړو سپېره شوې وه ،لاس یې راتاوکړ اوترڅنګلې پورې په لستونې یې خولې پاکې کړې ،ماسوداوکتله پوره وه، دی پرځای دې چې لماڅخه خپله حق الخواري وغواړي همداسې روان شو زه به ولاړ شم ،مخ مې ورو ګرځاوه هلک له دروازې نه په وتلوکې و چې اواز مې پرې وکړ ،ودرېږه خپل ځای ودرېده ورغلم په اوږه مې لاس ورته کېښود ،ایا ته هروخت همداسې کوې له چاڅخه خپل حق نه اخلې اوترې ځې؟ وی ! نه زما هېرشول ! پرتندي یې خولې روانې وې بیایې مخ دلاس مټ پلوته واړوه خپل تندی یې پرې راکش کړ، جېب ته مې لاس کړ یودپنځوس افغانیونوټ مې ورکړ ،هلک ژرخپل مخکې جېب ته وکتل چې هغه هم سوری وه له ځانه سره یې څه وویل ما فکروکړچې کمې به مې ورکړې وي ،ولې کمې دي نورې څوروپۍ درکړم؟نه ډېرې دې راکړې، ماویل چې له ماسره خوماتې پیسې هم نشته چې تاته بقایه درکړم که ترمارکېټه پورې راسره ځې نوهلته به یې درته ورېکړم

اوکه باور راباندې کولی شي نو همدلته به يې درته راوړم،
نورمې نودده صداقت او شجاعت له سترګو يو ځل،
بيا او ښکې رواني کړې ، سلګيو واخستم ،لاس مې ترې
راتاو کړ غېږې ته مې رانږدې کړ، هلک ځان رانه لرې نيوه
نه ګوره زما کالي خيرن دي او ستا سپيني جامې به هم!
درته ناپاکه کړي ،نورمې هم په غېږکې ټينګ کړ او ښه
شېبه مې له ځانه سره جوخت نيولی و ،دده په
ګرمو اوښکو مې په خپله سينه لوند والی حس
کړ سلګيو واخست، ،بېرته مې پرېښود ،پوښتنه مې ترې
وکړه ښه نو اوس دې راته نوم وښايه ،دکوم ځای يې ،پلار
دې څه کار کوي، بل وروزلرې....؟
درلوده مې خواوس نه ،نوم مې جواد دی ،پنځه کاله کېږي
چې پلار مې مړشوی ،هغه د سرطان په ناروغۍ اخته وه
او يو بل وروزمې درلوده چې له مانه مشرو هغه هم
پروسږکال ايران ته دمزدورۍ لپاره تللی و چې هلته په يوه
ساختمان کې ددرېيم منزل له خوازې څخه راپرېوته
او مړشو چې ډېر وخت يې مړی هم مورږته چانه راکاوه ،اوس
مې په کوركې يوه بوډۍ مورده چې هغه هم ناروغه ده

اودمرګ په بسترپرته ده خودايې راتـه ونه ويـل چې دکـوم
ځای دی داچې زه يې هم ښه وڅورولم نوردپوښتنووس هم
راسره نه و ورتـه مې وويـل چې داپيسـې ټولې ستاشـوې
اوکه کمې مې درکړې وي نوراته ووايه چې دريـې کړم، څه
ټولې زماشوې ! !؟ ماتـه خوخلک دشلورو پيونه زياتې نه
راکوي دواسکټ جېب ته مې لاس کړهغـه دستمال چې پـه
همدې ورځ يې ماته پـه کورکې راکړی وه ،ورکړ،داواخله
پکـــارېږي دي،هلـــک دســـتمال واخســـت ،روان شـــو
خودتللوپه وخت کې يې له ځان سره څه وويل ،ماته تلوسه
پيدا شـوه بيـامې ورتـه غږوکړ تاڅـه وويـل ،هلـک رنـګ
وواهه فکـــــــــــريې وکړچې مابه دده خبره اوربدلې وي
نه هسې ماويل؟

تاڅه ويل ماتـه بـه يـې حتماً وايي،هوهغـه نـن چې لـه کـوره
راوتـم نـو مـورمې راتـه وويـل چـې زويـه کـه کومـه روپـۍ
کاردي وکړ نولـه ځانـه سره يـوه ټوټـه يادستمال راوړه چې
داسرمې راته زيات خوږشي نو پرهغه بـه يـې تـړم مـا وويـل

چې زه دا به مې مورجانې ته ورکړم او په پیسو به نور څه واخلم.

جعلي پښځوسـي

نـن بيـا دهـرې
ورځــې پشــان
دلمرلـه راختـو
سـره لـه كـوره
رااووتـل ،نـرى
نـرى يـخ شـمال
لړېـده ،ځمكـې

هـم پـر خپلـو سـپينو جامو چې لـه واورې څخـه يـې جـوړې كـړې وې دخلكو سـتر ګې برېښـولې ،خلكو پـه خيـرات كـې وركـړې زړې او اوړدې كـورتۍ ګـانې يـې اغوسـتې وې اودخپلـو دندو پـه لـور رهـي شول،ددوى دواړو دنده يوه وه يوځاى به يې كاركاوه خوپـه يوه ځـاى كې نه !

ددوى وظيفـه داوه چـې لـه سـهاره ترماښـامه بـه يـې لاسـونه دبـل چاپرووړاندې دسوال په خاطرغزېدلي وو.

درنولوستونكيوتاسوبه هم په دې فكر كې ياست اوپه ذهنونوكې بـه موداپوښـتنې اوړې راوړې چـې دابدبختـه څـوک وو ،ولـې يـې نـوره مـزدورې اوخـوارې نكولـه چـې دسـوال اوګـدايۍ مخـه يـې نيـولې وه ! !خيــرزه يــې درتــه وايــم دادواړه ((رشــيد))او((سـعيد))هغـه بدقسمته اودخوارې برخې خاوندان ورونه وو ،چې دعمرونوپـه شـپږ كلنــۍ او اوه كلنــۍ كــې ديتيمــۍ هغــه ســپېره څپېــړه دوى

پرمخونولګېـدلې وه ،چـې دوی یـې د ســوال هغــې کنــدې تــه وروغورځول چې راوتل ترې مشکل څه چې حتی ناشوني دي.
ددوی پلار دوه کاله مخکې په یوه ترافیکي پېښه کې خپل ژوند لـه لاسه ورکړاو ځومیاشتې وروسته یې مېرمن بل وروروپه نکاح کړه اوپردوی له همغې څخه راپه دېخوا دښوونځي ،مدرسې اوجومات دروازې وتړلې شوې ،اوس نودوی ته دوه کوچنۍ خوېندې اویوه مور ورپه غاړه وو ،سره لدې چې موريې اوس دبل چادسرتاج وه خوتش په نامه ساتنه یې ددوی پرغاړه وه .له همدې وخت څخه راپدېخوا دورځې پنځوس ،پنځوس افغانۍ په دواړو ورونو کره شوې که به لدې پیسو څخه یوه انه هم کمه وه نو دیوغم له پاسه به پرې بل غم جوړؤ.
نن بیاترناوخته پورې وګرځېدل خو په دواړو یې ایله نهه اویا افغانۍ پیدا کړې وې وخت هم پرې ناوخته وه دشپې له تیارې څخه هم وېرېدل اودتره له ډاره هم کورته نشوای تلای ،یوبل ته مخامخ ودرېدل سعید رشید ته وویل که لاړشو کاکاخوبه مو له کوره وشړي ،وبه مو وهي او......
ددواړو سترګې له اوښکو څخه ډکې وې حیران حیران یې کتل اونرۍ نرۍ شونډې یې یخ رېږدولې ،ددواړو دپوزو سرونه داسې سره اووښتي وو ،تابه ویل چې سور رنګ یې پرې وهلی دی ،دوی په همدې اند ښنوکې وو ،چې یوسړی یې ترڅنګ ورېد اوددوی په معصومو څېرو کې دډاراو پرېشانۍ علت یې ورڅخه وبوښت.

دوی هم په ژړا وسلګیو کې ورته قصه بیان کړه سړي جېب ته لاس کړه او د پنځوس افغانیو دوه نوټونه یې راووېستل وریې کړل او دواړه یې پرتندي ښکل کړل او ترې روان شوه.
دوی هم په یوه شېبه کې هرڅه هېر کړل او د سندرو په زمزمه کولو سره د کور په لور روان شول ،کورته چې ورسېدل دواړو خپلې پیسې تره ته ورکړې او مخ ته یې د اسې ودرېدل لکه مجرمین چې په محکمه کې د قاضي مخې ته ولاړ وي ،تره یې میده پیسې ،(چینج) وشماره او بیا یې دواړه پنځوسیان راواخستل ښکته او پورته یې ورته وکتل ،د رشید نوټ یې په ګوتو کې ومروړه او پرمخ یې یوه سوزوونکې څپېړه ورونښلوله ،پخپل ځای ودرېده رشید یې له غوږه ونیوه ټکان یې ورکړل ړوند خوبه نه یې، سل ځله مې درته ویلي چې څوک پیسې درکوي نوټ ته سم ګوره چې اصیل ده او که جعلي.

شګوفه

د ژوند د اوولسم سپرلي، لمر وړانګويې د حسين مخ ګل غوټۍ
سپړولې ،چې د رويبارانو تګ راتګ ورکره پيل شو ،ډله ډله خلک
به له خپل کلي اونورولېرې ځايونونه به په جرګو شپه اوورځ رارو ان
وو ،خودشګوفې دکورنۍ ځواب به منفي وو ،ويل به يې چې لايې
لور کوچنۍ ده اوهغه بايدخپلوزده کړوته داوم ورکړي،په دې وخت
کې شګوفه د ښوونځي په نهم ټولګي کې زده کړياله وه، لايې
دژوند دملګري په اړه فکر هم نه ووکړی، خو تقدير او قسمت داسې
څه دي چې هغه د انسان په هېڅ راز مجبورۍ فکر نه کوي ،دهمدې
سپرلي په پای کې شګوفه يوښکلي او با استعداده ځوان ته کوژده
شوه ،حال داچې دهغې زړه نه وه او په دې دوستۍ نه وه خوښه،
داسې نه وچې هلک يې خوښ نه و ،هغې په دې عمر کې هېڅ نه
غوښتل چې واده وکړي ولې چې لايې ځان کوچنی باله،په دې وخت
کې مشال هم په يوولسم ټولګي کې وه، هغوی دواړو په يوه محله
کې ښوونځي لوستل،يود ذکورو اوبله داناثوپه لېسه کې وه، داچې
شګوفه ښکلې ، لايقه او ارامه انجلۍ وه نو دمشال هم ډېره خوښه

شوې وه ،او لـه ځان سره يې پرېکړه کړې وه چې کـه دخداى پاک رضاوه نو له شګوفې سره بـه واده کوي، خو هغـه ډېر جدي هم نـه و ، لکه د نورو خلکو او ځوانانو په شان چې يوځـه يې خوښ شي نو بيـا يې چې په هره بيه وي دلاسته راوړلو هڅه کوي اولاسته يې راوړي ،که هغه پـه زړه بدوالي او دښمنۍ هم تمامـه شي،مشـال لـه دولسم ټولګي نـه فـارغ شو ،او شګوفه لا يوولسم ټولګي تـه تـازه بريـالۍ شوې وه چې واده يې وشو ، وروسته له واده بيـاهم هغـه لـه ښوونځي او زده کړو نه چـامنع نـه کړه، خپلو زده کړوتـه يې ادامه ورکولـه، لـه همدې ښوونځي څخه فارغه شوه، کله چې دا فارغـه شوه نو خاونـد يې ورته وويل چې اوس بـه دواړه د کـانکور پـه ازموينـه کې يوځاى ګډون کـوي ولـې چـې هغـه غوښـتل دواړه يـو پـوهنځى وواييـ، شګوفې ورسره ديوځاى ازموينې ورکولو ومنله خو دمشال انتخاب پوهنځى دهغې نه وو خوښ،هغې غوښتل طب وو ايي او يـوه ډاکټره شـي ،همدا سې يـې وکړل،دخـداى پـاک مهربـاني وه دواړه دخپلـو خوښـو پوهنځيوتـه بريـالي شـول،دخپلوزده کـړو ترڅنـګ يـې خپـل کورني ژوند تـه هم پـه سمه توګه توجه کولـه ،دکـورنۍ نـور غـړي يـې هم نه پرېشانه کول ، شګوفې دخپل خسـر اوخوابنـې سره ډېره مينـه لرله ، دهغوى به يې ډېر عزت کـاوه ،دانـو اوس د۲۷کلونـو وه چې لـه طب نه فـارغـه شـوه، لـه فـارغېدونـه وروستـه پـه خپلـه منطقـه کې يـې معاينه خانـه جوړه کړه، داچې دوى ښـارته ډېرنـږدې اوسېدل، کلـي اوکور يې هم ډېرګڼ مېشتـي وو ،نوښه ګذاره يې روانـه وه،دواده يـې

پنځه کاله تېر وو چې دوی دواړه له خپل ښکلي ماشوم ځوی(وصال)سره دیوه دوست کورته په مېلمستیا روان وو ،چې دلارې په اوږدو کې یې موټر له بل موټر سره ټکر وکړ ! ! په دواړو موټرو کې د مشال په ګډون ځلورتنه ځای پرځای شهیدان شول، شګوفه او وصال هم ټپیان وو ،مړي او ټپیان روغتون ته ورسول شول،له تداوی اودرملنې ،پنځه ساعته وروسته شګوفه په هوښ راغله د لیونو پشان یې اخوا د بخوا ته کتل ، ژر یې په ځان یوځغلنده نظر تېرکړ،ګوري چې دواړه پښې یې په ګچ کې دي اوترڅنګ یې نازک وصال هم چې له سره یې سپین بنداژ تاو کړ شوی و په بل چپرکټ ببهوښه پروت و ،دځان ګرد چاپېر ، یې نور ناروغان هم ولیدل، چې له خولې یې یوه تېزه چیغه ووته مشاله ! !له دې سره پرې ډاکټران راټول شوو ،لاسونه اوپښوې ورته ټینګ ونیول، خوهغې ډېر بدحال کاوه ،په وارخطایۍ سره یې وپوښتل مشال څنګه دی اوهغه چېرته دی؟ډاکټرانو ورته وویل هغه ښه دی ، اوس راځي ، په دې وخت کې یې په (سېلاب) چې د مشال دتره زوی و سترګې ولګېدې ، چې ژاړي، هغه چې ولیدل شګوفه په هوښ راغلې، نو یې خپلې اوښکې پټې کړې ، مخ یې ترې واړاوه ،دهغې په زړه کې بیا وېره پیدا شوه،اواز یې پرې وکړ سېلابه ! مشال څه شوایا هغه ښه دی !؟هولالامې ښه دی،له ژړانه په ډک ستوني یې وویل.
شګوفه پوه شوه چې هرومرو څه خبره شته نو یې ورته وویل چې هغه ماته راولې له دې خبرې سره سیلاب ترې روان شو ،دې ډیر بد

حال شروع کړ، نژدې ؤ چې ځان له چپرکټ څخه لاندې وغورځوي ژر سیلاب رامنډه کړه ، ویې نیوله دې پرې همداسې منګولې لګولې او مشال مشال یې وایه،ټول واټ یې په سر اخیستې وه او ناروغان یې هم په عذاب کړل، نور نو د سیلاب حوصله ختمه شوه ،په ژړاکې یې یوه ویروونکې چیغه یې پرې وکړه مشال لا لا مې نور ژوندی ندی هغه مړ شو!نا !!!!احمقه ته دروغ وایې د سېلاب په مخ یې وارونه وکړل او په چپرکټ نسکوره شوه.
وروسته له یوې نیمې میاشتې شګوفه له روغتون څخه خارج شوه، اوس یې پښې هم روغې وې،خو په زړه کې یې چې د مشال مینې کوم سوری کړی وه هغه به هېڅ وخت جوړ نه شي د هغې د بدبختۍ ورځې نورې پیل شوې،له خپل ماشوم ځوی سره به سهار له کورته وتله او ماذدیګربه په وخت راتلله،دکتنځای (معاینه خانې)ترڅنګ یې په یوه نژدې روغتون کې هم وظیفه واخسته.
د خاوند د مرګ یې اوومه میاشت وه چې یوه ورځ چې شګوفه له وظیفې سترې اوستومانه راغله نو یې مشر لېور ورته راغې او په نیمه نیمه یې داسې پوهه کړه چې، هغه غواړي له دې سره نکاح وکړي. دهغه په دې خبرې سره شګوفه په خپل ځای کې ودرېده، له ډېرې غوسې یې په ژړا پیل وکړه ،خپل لېور ته یې ډېرې سپکې سپورې وویلې ، ته شرمېږې نه چې داسې خبرې کوې؟زما خولاتراوسه د خاوند تخته وچه شوې نده اوتابدبخته بیا زما په نکاح کولوهم فکر وکړ داسې هېڅکله هم نشي کېدای، ورته یې

وويل چې دا خبره بل ځاې ياده نشي نو د دواړو په ګټه به وي او کنه نو ښې پايلې به ونه لري، خو بيا هم نصير دواړه پښې په يوه موزه کې اچولې وی او هماغه خپله خبره يې کوله، خو شګوفې ورسره په هېڅ شکل نه منله تر څو يې خبره سپين ګيروته ووته، د شګوفې ورونو د خپلې خور په ګټه د قضيې خلاصېده غوښتل او نصير په خپله ګټه، لنډه دا چې جرګه راوغوښتل شوه او دواړه خواوې سره کښېنول شوې.شګوفې جرګې ته وويل زه د خپل نفس او ځان په هکله د هر راز پرېکړې او تصميم نيولو صلاحيت لرم او د اصلاحيت او اجازه ماته شريعت راکړيده او کولای شم چې په خپله خپل انتخاب وکړم، خو زه نه غواړم له داسې يو شخص سره چې ۲۰ کاله عمر ولري او ددې تر څنګ درې نور ودونه هم ولري نکاح وکړم، زه خو د نصيرلالا د لور پر ځاې يم نو زه څنګه هغه سره نکاح وکړم؟ نصير ورته وويل چې داد پښتو کار دی او زه غواړم چې خپل شرم په خپل کور کې خوندي کړم ته زما د ورور کونډه يې او زه بايد له تا سره نکاح وکړم دا چې نصير ډېر مالداره سړی و، نو جرګه مارو ته يې ډېرې پيسې ورکړې وې، چې په خپلو غلطو او نا سالمو دليلونو او منطقو يې داسې فيصله وکړه چې شګوفه اوس د نصير دو ی د کور عزت ده، او بايد نصير سره نکاح وکړي خو هغې ورسره نه منله.جرګه ختمه شوه هر څوک په خپل کار پسې ولاړل،بېګاه ته د نکاح شپه وه، ملا راغی نکاح يې وتړله، شګوفه هم خپلې کوټې ته يوړل شوه ،کله چې ښځې دناوې له کوټې نه ووتلې،هغې دروازه

وترله ،تشناب ته ننوتله هغه دروازه يې هم په ځان پسې قفل کړه، په تشناب کې د ځارويو د حلالې لويه چاړه چې په چرمي پوښ کې وه په تيرکې راځړېدله ، هغه يې راښکته کړېوه په هماغه ځای کې له خپل ټکري نه د ځان لپاره دار اچولی وه، چاړه يې له پوښ نه وېستې وه ،او د پښو لاندې يې څراغ پايه ايښې وه کله چې نصير خپلې کوټې ته راغی نو ګوري چې دروازه ترل شوې ده، څو ناريې ورپسې وکړې چې شګوفې ! دروازه خلاصه کړه ، خو دروازه بنده وه ،نصير په غوسه شوه ،دروازې ته يې لغته ورکړه ،د کوټې د ننه خوانه قلپک راوخاته، کوټې ته په غوسې سره ننوته خو شګوفه په کوټه کې نه وه ،ژرېې د تشناب په لور وکتل ،هغه دروازه هم کلکه وه، دروازې ته يې زور وکړ خو خلاصه نه شوه ، هغه يې هم په لغته ووهله ،چې له لغتې سره نصير د تشناب په منځ کې په ډنډ وينو کې ودرېد ګوري چې شګوفې ځان راځړولی او چاړه يې په ګېډه کې بنده وه.

نهيـلى

په ځلورم ټولګي کې موزده کړې کولې دژمي سخت موسم و يخې
هوا هم خپلې منګولې داسې کلکې نښلولې ولې چې دخلکوله
ځيګره تېراوېبروتله په هغه وخت کې دمعارف وزارت هم دومره
امکانات په لاس نلرل چې لکه دلغمان ـ ننګرهاراوځينې نورو
وروسته پاتې ولايتونوته يې په ښونځيوکې بخاريواو دسون مواد
واسانتياوې برابرې کړې وای.
په ټولګي کې اول نمره وم يوورځ نګران راغی اول ساعت موقران
کريم وه استاد مودرس ووايه کوم کاروړته پيداشوه دصنف څخه
دوتلوپه وخت کې يې ماته مخ راواړه اوتاکيديې راباندې وکړ چې
په شاګردانودرس تکراروه ،ورانۍ ته يې پرېښېدې
داستاد له وتلوسره سم زمونږ يوټولګيوال چې ظاهره شاه نومېده په
سندرواوزمزمو پيل وکړ ظاهره شاه زمونږ هغه همصنفی و چې تل
به يې په شونډو موسکاه خوره وه هغه پراخه اوله مينې ډکه ټنډه
لرله،خولږ شوخ وه، زه په دې نيت څنګ ته ورغلم ترڅودی ارام کړم
اودرس ته يې توجه راواړوم دهغه ماته فکر نه وه ما غوښتل چې و

يې ووېروم نومې وويل چې لاس به دده له مخ نه په ډېرسرعت سره تېرکړم زماد لاس شمال به دده په مخ ولګېږي اودی به خپل درس ته متوجه شي خوافسوس چې د ظاهره شاه په نصيب کې به زما له لاسه ديوڅوشېبولپاره د څپېړې درد وه اوزماپه نصيب کې به هغه طولاني اولاعلاجه درد اواندېښنه وه او وي به چې ترنا معلومه وخته به مې د زړه غوښې خوري، زمادلاس ورسېدل وو اودهغه مخ را اړول، چې يو ترنګ مې ترغوږوشو اودهغه له مخ څخه مې سره بڅرکي دالوتوپه وخت کې ترسترګوشول چې ددې څپېړې دهغه په مخ له لګېدوسره مې دزړه په سريو سخت ګوزاروشو او په بدن مې لړزه راغله ده په داسې حال يې سترګې زماپه لورراواړلې چې غبرګې اوښکې يې په لمنې پرېوتې يومخ يې سپين اوبل يې سوره وه ماترې بخښنه غوښتل پيل کړل خو ده زماپه خوله لاس کېښود اوله خندا سره يې يوځای وويل کومه خبره نه ده زه نه يم ژوبل شوی هېڅ پروانه کوي په ټولګي کې داسې خاموشي خوره شوه لکه دشپې چې په هديره کې مزل کوې؛ يواځې دخپل تنفس اوازاورېدل کېده يوځل مې بيادعزرپه انداز مخ ورواړوه خوهغه بيا هم ځان ګرم ګاڼه همداسې وختونه تېرېدل چې نهم ټولګي ته ورسېدو ظاهرشاه داقتصادي مشکلاتوله امله له ښونځي سره مخه ښه وکړه اوديوې ګولې حلالې روزۍ د په لاس راوړلوپه لټه کې شو خدای ج مهربانه دی هغه(ج) وايي چې تاسې حرکت وکړئ نورموپه چاروکې برکت زه اچوم يوکال ورسته يې ټکټر(ترکتور)واخيست په سرکې يې ورته

چلونکی نیولی و خوروسته یې خپله یادکړاومزدوري به یې
وربانديکوله
ښه یې ساعت تېروه یوورځ خبرشوم ،چې ظاهرشاه ډېر شدید ټپي ده
اود کوما په حالت کې دننګرهارپه عامه روغتون کې دی دخبرپه
اورېدو سره مې ظاهرشاه داسې په سترګوراغی لکه درې کاله
وړاندې چې په ټولګي کې وو دپېښې په اړه مې ډېروپوښتل
خوخلک هم ډېر نه ووخبر چې څه پېښه شوې، بېرته مې زړه ارام شوه
ماویل چې ځینې وخت خلک ډرامې هم جوړوي، خوکاش چې دا په
رښتیاهم کومه ډرامه وای ظاهره شاه هم رښتیا په همدې شرنوشت
ککړشوی و هغه دشګو یولوی کمرلاندې شوی وو داوړي شپې
ورځې وې یوچاته یې په ټکټرکې شګه وړله مزدورانوته یې ویلي وه
چې تاسوشګه بارکړئ اوزه به دهغه کمرلاندې سیوري ته دمه وکړم
څودقیقې وروسته یوهلک چې له دوی سریې کار کاوه چیغه یې
کړېوه چې هلئ استاد مړشو له دې سره خړې دوړې داسمان په
طرف پورته شوې لوی کمرلاندې پرېوتی و، ظاهره شاه وروسته له
پنځلس دقیقوله شګوراویستل اوروغتون ته ورسول شو
پس له څلورومیاشتوبستري کېدو له روغتون څخه خارج شوه
ډاکټرانویې پلارته ویلي وو چې دوخت په تېرېدوسره به ورو وروښه
شي خوزما دژوند ترټولو بد اونه هېرودونکې خاطرداده چې هغه
اوس ددرې کالوپه تېرېدوسره هم په دواړو پښوفلج اوپه یودرې
ټایره بایسیکل باندې ګدځي

هغه ظاهرشاه چې همېشه به يې په خوله مسکااوزمزمې خورې وې تل به يې نوروته خوشحالي ورکوله،اوس يوائې اويوائې سپينې اوښکې چې دسترګوله کونجونويې لارې کوي خپلې دژوند ملګرې بولې.

کــلـیـو الــه

تل راته همدا یوه خبره کوي چې ،زه ستا نه یم خوښ،اوهسې په خوله راته وایې چې مینه درسره لرم،ته خو یوځل ماته داموقع راکړه چې زه خپله مینه له تاسره رښتیا ثابته کړم اوکه ته تل همدا سې غلط فهمي کوې نو دابایـد هم ومنې چې هر پیوند پـه اعتماد ولاړ وي،او چې اعتماد تر منځ نه وي هېڅ هم سم او مکمل نشي ثابتېدای،نه پوهېږم ولې مې زړه ددې په مینه خام وه او خندا یې راته لباسي ښکارېده او هېڅ باور مې پرې نه شو کولای،خودې به هر وخت همدا هڅه کوله ترڅوڅان زما پـه وړاندې صادقه وښیې،خوماداوخت نه ورکاوه.

مابه ویل داد کور کلي نجونې دي، کله هم لـه کور پـه دې نوم نـدي وتلـي چـې لـه یوچاسـره دې پـه سـیل ا وچکـر ووځي،اوبیامینـه خوتهمت،تهمت دی،دابـه چېرتـه ددې خبروتـوان او حوصله ولـري،

نومې یوه ورځ ورتـه وویل: راځه چې په دې هرڅه غټه تیـره کېـږدو ، زه اوتــه د غریبو کورنیوځخــه یو ،لــه مااوتاســره داخبــرې خونــد نکوي،ټوکـه مـې ورسـره وکـړه بـل تـه کلیوالـه انجلۍ یـې ،مـخ یـې راواړاوه،ایـا یـوآځې دخانـانو او مالـداره خلکـوزامن بایـد مینـه

وکړي، ایا یوازې هغه خلک چې په ښارونوکې ژوند کوي د مینې لایقان دي، ایا دغریبو لپاره یوازې او یوازې بې عزتي، دارام ژوند ورنه اخستل، د مالدارو لخوا پرې خندل او ریشخندونه وهل دي؟ ایا غریب هېڅکله هم دا حق نلري چې خپل دژوند ملګرې پخپله وټاکي، اوکه دا په کوم کتاب کې راغلي وي نو راته یې وښایه، اوکه چېرې وېرېږي نو سم راته ووایه، زما له طرفه پوره مطمئن اوسه اودا هم درته وایم چې که هرځای کې ځان په کوم مشکل کې بند ووینې نو که یو ځل هم وروسته وګورې نو ما به حتماً درپسې ولاړه وګورې.

زه ستا په خاطر هرڅه کولی شم، خو ته زما لپاره هېڅ قرباني نشې ورکولای، خو یوه خبره درته حتماً کولای شم، او هغه دا که چېرې زما واده له تا سره ونه شو نو زه بیا یوازې یوه لار لرم او هغه دهم ځان وژنه ده، هسې هم ته وایې چې مینه دغریبو خلکو کار نه دی، خو دا ځان وژنه او ځان سوزونه بیا د مالدارو کار نه دی، ایا تا چېرې اورېدلي چې د کوم خان او بډای سړي لور ځان سېځلې وي؟ نه هېڅکله هم نه، تل دا ټکه دغریب او بېچاره په کور را پرېوتې وي، او قرباني ورکوي، ولې چې ستا پر خبره چې غم، درد او کړاو خو یوازې غریب ته پیدا دی.

نوره رانه روانه شوه، په تلو کې یې وویل: ته اوس هم وخت لرې زه له ځان سره حیران ولاړه پاتې شوم، بلکه ورځ زمونږ کورته د څه شي لپاره راغلله، زما له مور سره په خبرو بوخته وه، زه هم په کور کې وم خو لږ ناروغ وم، د برنا روغ هم نه وم هسې پښه مې لږ تاوه شوې وه، مور مې

ورته وویل:زه پخپله درتللم، خونن زهیرنا روغ ؤپښه یې اوښتې وه، دهغه لپاره مې د چینې غاړې له پټې نه د ارهنډې پاڼې راوړلې ترخویې ورته ګرمې کړم او په پښه یې ورته وتړم،نو په همدې سبب مې ونه کړای شو چې درشم،دې مې ژې مورنه پوښتنه وکړه،دزهیر پښه اوښتې ده !ولې ډېرخوبه ژوبل نه وي؟

نه هسې هغه خوتاته معلوم دی،چې غټ سړی شو خولااوس هم دماشوماتوب خویونه کوي،پرون یې په غره کې پښه تاوه شوې وه ، بیامې هغه شکسته بند ته بوته ،هغه وویل چې پښه یې اوښتې ده،پرځای یې کړه ورته.

ماددوی دواړوخبرې اورېدې،خوځان مې غلی کړی و ،هغې زما مورته وویل ښه نو اوس هغه چېرې دی؟

مور مې ورته وویل په کوټه کې دی.

ښه نو زه ورځم یوځل یې ګورم.

همداسې دکوټې په لور راوانه شوه،ماژر ترڅنګ اېښې کتاب راپورته کړ،اوځان مې پر مشغول کړ،ددروازې ټک ټک شو ،ماوویل څوک یې راځه.

څه کوم چې داخل ته درځم.

ژرپه خپل ځای کې کېناستم،ملینا ! ته یې راځه کنه لېونۍ نو بېرون څه ته ولاړه یې؟ راغله ولې تاچېرې کتل چې پښه دې واوښته،ته همداسې یې تل هواته ګورې،ماورته وویل تا بیا اپلتې پیل کړې؟ هغې وویل اپلتې ویل خو اوس زما عادت ګرځېدلی دی.

ماورته وویل ښه دا هرڅه پرېږده غواړم یو راز درته ووایم ،خوګوره چاته به وایې نه،هغې وویل ښه وایه څه دي،بیادې کوم پلان جوړ کړی دی،ماورته وویل:ستاسو دکور شاته هغه لوی خوړ چې دی،هلته مې پرون یو نوی دام ولید چې چا د سیسیو لپاره غوړولی وه،اوله ځانسره مې پتېیلې ده چې بېګاته یې راټول کړم،په کړس کړس یې وخندل، اوس دې غلا هم پیل کړې،ماورته وویل چې ډېرمې خوښ شو،ویل یې ښه زه اوس ځم کله چې تللې نوزه هم درسره ځم.

مارته وویل ایاته لیونۍ شوې یې؟ته څنګه لماسره ځې،که څوک مووویني نوبیـا ؟هغې وویل نـورې خبـرې پرېـږده خوچې ځانته ولاړ نشې.

بېګاته زه په څه بهانه له کوره ووتم،او دخوړ په لور روان شوم،په مادملینا خبره هسې بـاک وګڼله چـې ویـل یـې زه هـم درسـره ځم،سپوږمۍ به هم دلس یوولسو شپووه،په خوړ کې غلی غلی روان وم چـې ددام ځـای تـه ورسـېدم،نومې عجلتاً ددام پـه ټولو پیـل وکړ،نیمایې دام مې ټول کړی و ، چې ترڅنګ مې دتیرې دلګېدو غږواورېد ،ځای پرځای ودرېدم سکوت مې اختیارکړ،لږه شېبه وروسته مې بیاخپل کارته ادامه ورکړه،ماویل کېدای شي دا به زما وهم وي،بله تیره هم راواره شوه،متصله ورپسې بله هم ولګېده خو زه پرې نه لګېدم،نومې زړه وښویده،منډې ته مې ځان جوړ کړ،چې اواز راباندې وشو.

منډه نکړې چې پښه به دې خوږه شي، داملیناوه، او په ناست او ازله خندانه شنه وه، په غوسه شومه ورته په لړه شېبه کې مې ټول بدن په ښولولوند شو.
ورته مې وویل ته خو په رښتیا هم چې لېونۍ یې که په دې وخت کې موږ څوک وګوري نو څه به وایي؟
څه به وایي خو وایي به کنه چې دام یې پټوه او خندا شنه کړه.
سترګې مې ورباندې برګې کړې ،ژړلاړه شه کورته ،کنه زه درنه خفه کېږم.
ویې ویل نن زه کورته نه ځم،نن غواړم چې دا سپوږمۍ زما او ستا دخبروشاهده پاتې شي،نن به راسره ښې ډېرې خبرې کوې او اخري فیصله به دې راته اوروې،زه درته نن هېڅ هم نه وایم غواړم ټولې له تانه واورم،ولې چې مادرته خپله پرېکړه ویلې ده،او زه باور لرم چې به زه دالو به ګټم.
دهغې فیصله داوه چې که چېرې موږ واده ونکړ نو هغه ځان وژني،خومادا هم نه شول زغملی،ترډېره دلته دلویولویوتیږو په منځ کې لکه دلېونیو پشان ناست وو ،او په خپ او از موخبرې کولې،اخر مې په ډېرعزرله دې ځایه پاڅوله او کورته مې ولېږله زه هم دخپل کور په لور روان شوم ،کله چې خپل بستر ته ورسېدم او پرېوتم نوله ډېروسوچونو وروسته خوب له ځانسره په یونامعلوم سفرروان کړم،نه پوهېدم په کوموځایونویې وګرځولم،اخر داچې په یوه ځای کې یې په لویه شخړه واړولم،شخړه هم دهغه دام له خاوندسره منځته

راغله چې مايې دام پټ کړی و ،هغه له ماڅخه خپل دام غوښته او ما خپل جرم نه مانه اخر ترې په تېښته شوم،داسې يې سترې کړم،چې نور له منډې پرېوتم،پښومې کار نه کاوه،يو وخت د هغه سړي لاس زما ګرېوان ته دراسېد و په حال کې وه چې د تمانچې فيرمې واورېده .له دې سره د هغه سړي د ټنډې سرې وينې زما په مخ راوالوتې،او پرېوته،شاته مې وکتل ګورم ملينا تمانچه له لاس داسې ولاړه ده کله بل فير چې هم کوي،يوټوپ مې وکړ چې نژدې وه له کټه پرېوځم، راويښ شوم دلمرو ړانګې،د کړکۍ له لياري د کوټې په منځ کې لوېدلې وې،ګورم چې مور مې او ملينا دواړه کوټې ته رانوتې،ويل يې ته لاتر اوسه ويده وې؟

نه نه ډېروخته پاڅېدلی وم، ملينا د مسخرې په ډول وويل څنګه دی اوس خوبه دې پښه درد نکوي؟

ماوويل نه اوس ښه ده.

مورمې هغې ته وويل لورې !ته کښېنه او زه چای تيار وم،او ډېره ژر راځم،هغې ورته وويل مورجانې که څه هم کارمې ډېرزيات دی خونن به ستاپه لاسونو پوخ شوی چای حتماً څښم.

مور مې له کوټې ووته، اودې په ماپورې خندل پيل کړل،خوماورته وويل ملينا ته لماسره په رښتيامينه کوې؟

زه په رښتيا له تاسره مينه کوم.

څه مينه !ای لېونيه مينه خويوا ځې مالداره خلک کولی شي زما اوستايې له مينې سره څه ،ماورته ويل زه له تاسره واده ته تيارېم،په

دې وخت کې مې مورپتنوس په لاس کوټې ته راننوته زما خبره يې لکه چې نيمه اوربدلې وه، زهيره بيا څه ته تيار يې؟

رنګ مې پک و تښتېده، خبرې رانه هېرې شوې، ښه وچې ملينا په ماباندې مخکې شوه او ويې ويل: مورجانې د چايو خوراک ته نور نو څه دی نور څه کولی شي درې واړو يوه لويه خندا وکړه او د چايو په ښنلو مو پيل وکړ.

نیمګړې مینه

فاروق به شپه او ورځ د هغې په فکر او ژورو خیالونو کې ډوب و داسې لکه دیو چا څخه چې ډېر قېمتي شی ورک شوی وي، صحر به چې راپاڅېده سترګې به یې داسې سرې وې لکه ټوله شپه چې یې په نشه کې تېره کړې وي.په پوهنتون کې به له نورو ملګرو لېرې او بېل ګرځېده له هېچا سره به یې خبرې نکولې ملګري یې هم ډېر پرېشانه وو، له ده څخه به یې چې هر څومره د ده د پرېشانۍ د علت پوښتنه وکړه ده به ورته حل نه وایه او ټول غمونه به یې په خپل زړه تېرول.

سپوږمۍ هم د خپل نوم په څېر ډېره ښایسته، نازکه او له صمیمیت څخه ډکه نجلۍ وه.

سپوږمۍ او فاروق دواړه په یوه کلي کې اوسېدل، له لومړي ټولګي څخه تر لسم ټولګي پورې د ټولګي اول نمره او دوهم نمره وو، دوی به د رسونه ډېر په مینه سره ویل او ډېره مینه یې یو له بل سره کوله، فاروق به چې کله ټولګي ته داخل شو نو لومړی به یې د هغې څوکۍ ته کتل، که سپوږمۍ به په ټولګي کې نه وه نو داسې فکر به یې کاوه چې هېڅوک هم نشته او کله به چې سپوږمۍ وه نو یو بل ته به یې په بندو شونډو یوه د مینې موسکا وکړه، د دواړو مینه یو د بل په زړه کې داسې ننوتې وه لکه د انسان په رګونو کې وینه، دواړو به

د اختر او رخصتيو په ورځو کې يو بل ته ډېرې ښکلې تحفې ډالۍ کولې.

فاروق او سپوږمۍ ژمنه کړې وه چې کله له دولسم ټولګي څخه فارغ شول دواړه به سره واده کوي او هم به دواړه په يوه پوهنتون کې لوړې زده کړې کوي او يوه پوهنځۍ به انتخابوي، خو کله چې له لسم ټولګي نه فارغ شول د سپوږمۍ پلار هغه له ښوونځي نه ايساره کړه، ځکه چې اوس سپوږمۍ هم پېغله او هم ډېره ښکلې وه، له ښوونځي څخه د سپوږمۍ په ايسارولو فاروق ډېر خفه او نا ارامه شو او د هغې پلار ته يې ډېره سپارښتنه وکړه چې ښوونځي ته يې پرېږدي خو هغه ورته وويل چې نور نو ماته پښتو دا اجازه نه راکوي چې پر سپوږمۍ تعليم وکړم، سپوږمۍ هم ډېره خفه او غمګينه شوه، خو بيا هم فاروق به ورته تسلي ور کوله چې زه به ستا ارمانونه پوره کووم، فاروق له همدې لېسې څخه تر فراغت وروسته پوهنتون ته بريالی شو خو اوس د هغه هم پخوانۍ مزه نه وه، دی به کله کله د سپوږمۍ خوا ته په پټه ورته، په وروستۍ کتنه کې يې بالاخره پرېکړه وکړه چې د فاروق کورنۍ به د سپوږمۍ د غوښتلو لپاره هغوی کره ورځي، د فاروق مور او پلار د سپوږمۍ دوی کور ته د هغې د غوښتنې لپاره ورغلل د فاروق پلار د هغې پلار ته وويل چې مونږ راغلي يو چې د سپوږمۍ مخ زمونږ کور روښانه کړي.

د سپوږمۍ پلار يې بې له ځنډه خبره ور غوځ کړه ((بس شاه محمده بس ! نه غواړم چې د سپوږمۍ د کوژدې په اړه څه واورم زه غواړم چې

سپوږۍ مدو ته ورکړم او زما ورور هم همدا اسې غواړي نو زه نشم کولای چې هه خفه کړم ځکه چې هغه ماته یوورا مخکې هم له غوږه تېره کړېده))

دفاروق پلار او مور د سپوږمۍ د پلار په داسې پرېکنده ځواب ډېر خفه شول،دهغوی لخوا په دې منفي ځواب فاروق لاډېر خفه شو ، آن ساډوبې پرې راغله.

شاه محمد چې د خپل ځوی حالت ولیده نومجبور شو چې بیاهم ځوځله ورشي مګر ددوی هلوځلو کوم ځای ونه نیوه ،سپوږمۍ هم ډېره خفه وه ،پلارته به یې تل ویل چې زه ستاله وراره هغه چرسي ،لیوني اولوفرسره واده نشم کولای هغه زما نه دی خوښ،مګر دهغې پلار دواړه پښې یوې موزه کې ننوېستې وې،او ویل یې که مدو اوس لیونی دی خدای به یې ښه کړي.

مدو داسې یو بې سواده لوفر اونشه یي هلک و چې په شپو شپو به په پردیو حجروکې اسېده ،اونشې به یې کولې اوکله به په مرادرو ډېراړنونو کې پروت وو.

له همدې امله سپوږمۍ هم ترې نفرت کاوه اوویل به یې چې زه یوه تعلیم یافته نجلۍ یم اوهغه یو بې سواده نشه یي ،اوچټل هلک دی ،زه نه غواړم چې خپل خوږ ژوند له یوه نشه یي سره تریخ کړم.

په دې خبروکې تقریباً یوکال تېر شو د سپوږمۍ تره د مدو یو څه دوا وکړه هغه لږ ښه شو بلاخره د سپوږمۍ او مدو د کوژدې ډزې واوربدل شوې،دواړه کورنۍ خوشحاله دي خو سپوږمۍ ډېره

پرېشانه په څو ورځوکې يې سر تر شفاخانو ،زيارتونو او ملايانو ورسېد مګر هېڅ فايده يې ونکړه.
فاروق په پوهنتون کې وو او خبرنه وه چې ددمينه اوس دبل چاشوې ، تل به يې دفکرونو اوسوچونوبېړۍ لـه سمندر څخه دوتلو لار نـه شوه موندلای، بله ورځ سپوږمۍ مدوته واده شوه،خو هغه له واده نه وروسته بيا په نشو اخته شو ،او کور يې دوباره پر ښنـود ، سپوږمۍ په دخپل مخ رڼاته تور ي شپې سباکولې اولکه شمع به ويلېده.
فاروق پـه پوهنتـون کـې دخيـال پـه وزرو الـوتی و ،ډول ډول سوچونه يـې کـول چـې يـو چـا ورتـه ليـک ورکـړ ،دسپوږمۍ دنـوم پـه ليـدو وترهېد ،ليک يې په لړزاندو لاسونو پرانيست ،لايې پوره لوستی نه وو ،چې يوه چيغه يې له خولې نه ووته،هغه اوس د سپوږمۍ لخوا په ليکلي ليـک لـه مـدو سره دهغـې پـرواده خبـر شو نـور يـې ونـه شـوه زغملی ، لېونی شو ،اخوادېخوايې منډې پيـل کـړې، د ليلـيـې دوهـم پوړ ته وخوت اوځان يې لاندې و غورځاوه، هلکانو ورمنډه کړه اوتـر څو يې چې روغتون ته رساوه نو روح يې دمينـې ربـښتوني څښـتن تـه سپارلی وه.
هلکانودفاروق مړی کلي تـه ورسـاوه لاپـه لاره وو ،چې کـوڅې تـه نږدې يوه بله جنازه هم راورانـه دوى،لـه يو چا يې وپوښـتل هغـوی ځواب روکړ چې مدو مړ دی دوی ورته وويل چې ولې هغـوی ځـواب ورکړ چې نشه يې کړې وه او په يوه ويالـه کـې پـروت وو ،دشـپې پـرې اوبه راغلې وې او وژلی يې دی.

مــرګ تــه پــه تمــه

درنو لوستونکیو دادهغې بې وزلۍ ،ناچارۍ او درسمونو په ګرداب کې د راګېرې افغانۍ مېرمنې د خولې خبره ده چې له سهاره تر ماښامه لکه د هېواد د نورو ډېری ،خویندو ،میندو پشان یې سترګې د ځمکې او لاسونه یې د خلکو په لور غزولې نیولې وي او له خلکو څخه د خپلې کورنۍ لپاره خیرات غواړي.
مېرمن مې ځکه ورته وویلې چې ،واده یې شوی دی، خو په ډېر افسوس باید ووایم، چې اوس په خپله هم خاوند ،هم مېرمن، او خوابنې او خسرده.
کله چې به د ښار په طرف ولاړم نو دابه مې حتماً لیدله چې دافغانستان بانک او سرینا هوټل تر منځ د غزېدلو دوه سړکونو په یوه څنډه کې به یوه شلېدلې ټوټه مخې ته غوړولې وه، او خپله به په خاورو کې ناسته وه.
څو ځله مې ولیده ،خو دې به له چا څخه په خوله څه نه غوښتل بس یوازې د لاس په غزېدو به یې بسنه کوله،څو ځله مې له ځان سره وویل چې راځه پوښتنه تري وکړه، چې ولې په دومره ځوانۍ کې په دې ناوړه عمل(سوال)کولو مجبوره شوې ده.
خو هېڅ جرئت مې نه شو کولای،ویل مې هسې نه چې بد ګمان وکړي ،نه شي چې زه ورته کوم فکر کوم هسې ونه خبېږي ،او زما له خبرو

غلط مطــلب واخلي، بيا به هغــــــه هــم بل شرم وي، خو زړه مې بل څه ويل.
ډېره موده وروسته يوه ورځ له لغمان څخه کابل ته راغلم، د اوړي موسم وو، نژدې لس بجې وې چې دې ځای ته را ورسېدم، ګورم چې دې په همدې وخت کې ځانته ځای برابروه او کناستله، په داسې حال کې چې ګرد او دوړو فضا نيولې وه، او يو خړ حجاب يې په ونو، دېوالونو او ځمکه غــــوړولی وه، بې له کوم سوچ نه مې پرې اواز وکړ!
خورجانې! که بده نه درته معلومېږي نو يوه پوښتنه درنه کوم؟
نجلۍ چې په يوه تور حجاب کې يې ټول ځان نغاړلی و، زما په لور راوکتل، چې مخ يې هـــم نه ښکاريده، د لـږ شېبې لپاره چپ شوه بيا يې وويل:
څه وايې؟
د څه وايې په ويلو سره هرڅه رانه هېر شول، حيران شوم چې اوس څه ورته ووايم، کله مې ويل چې راځه ورته ووايم چې نه هېڅ هم نه، بيا مې وويل چې اوس خو به حتماً بل څه فکر وکړي، زړه مې د زمري کړ، ورته مې وويل: زه چې کله په دې لاره تېرېږم تا وينم چې په همدې ځای کې ناسته يې، خو يو څه چې زه ډېره اند ېښنه ورته لرم، هغه داده چې يو خوته راته ځوانه ښکاري، که څه هم ما ستا مخ نه دی ليدلی، خو ستا له لاس څخه داسې برېښي چې عمر دې ډېر زيات نه دی.

ددې لپاره چې په قهر نه شي ، ورته مې وويل زه يو ژورنالېست يم، کېداى شي د ځان او سوال کولو ته د اړکېدو لامل دې راته ووايي؟
نجلۍ په ناست اواز وويل زه ولاړ شه او خپله مخه دې کوه.
پوه شوم چې نه غواړي خبرې راسره وکړي، نو مې له ژورنالېستکي هنر څخه کار واخست، هغه وخت چې به موږ ته استاد درس وايه،نو ويل به يې چې: (کله هم له چا سره غواړئ مصاحبه وکړئ نو کېداى شي له داسې اشخاصو سره هم مخ شی ،چې هغه د مصاحبې لپاره وخت درنکړي او يا هم ستا سو سوالو ته له ځواب ورکولو څخه ډډه وکړي نو په دې صورت کې به له داسې تاکتيکونو څخه کا راخلی او داسې خبرې به کوئ تر څو هغه له تاسو سره انټرويو يا مصاحبې لپاره حاضر شي).
نو مې ورته وويل: ګوره زه نور کوم مقصد نلرم ، يوازې غواړم ستا په حال پوه شم، او له تا سره څه خبرې وکړم، ستا د ژوند په اړه او ستا د اخبرې بيا زه په اخبار مجله کې هم خپروم ،نو کېداى شي داسې څوک پيدا شي چې ،له تا سره مرسته وکړي او له دې بد حال څخه به وژغورل شې، دا اخبار او مجلې بيا ددولت ډېر لوړ پوړي چارواکي او نور خلک تر لاسه کولی شي، نو کېداى شي څوک خداى پاک مهربانه کړي.
نه پوهېږم څنګه يې خبروته غاړه کېښوده،راته يې وويل: داډېره لويه کيسه ده خو زه له تانه داپوښتم چې زه دلته دا څو مياشتې

وشوې ، چې راځم تراوسه هېڅ هم له مانه داسې پوښتنه نده کړې نو تاته څنګه داسې احساس پیدا شو؟

ماورته وویل: خیر داد هرچا خپل کار دی، ماډېرپخوا غوښتل چې له تاسره خبرې وکړم ،خوهېڅ مې ښه نه ګڼله، هغې راته وویل دا لوی سړک دی، نو کېدای شي داتلونکي او راتلونکي لارویان پرمونږ شک وکړي ،ولې چې په دې کې هر راز خلک وي، نوزه نشم کولای چې په داسې حال کې درسره خبرې وکړم.

ما ورته وویل کومه د تشویش خبره نده ،زه یو خبرنګار یم که ته اعتراض نه لرې زه به ستا خبرې په ټایپ کې واخلم، او ستاغږ به له ځان سره ثبت کړم، اصلاً خوزما تلوسه دې ته وه چې هر څنګه وي باید ددې په حال خبر شم، نو په دې صورت کې به هېڅوک هم کوم شک ونکړي، راسره یې ومنله، ماهم ژر له اوږې نه بایک را کوز کړ او ټایپ مې ترې را واخست ،ددې خولې ته مې نژدې کړ، ښه نو اوس راته ټوله کیسه وکړه.

له خبرویې داسې معلومېده چې ښه تعلیم یافته انجلۍ دې، ولې چې هره خبره یې ښه په تول تللې او دقت سره کوله ،هغې وویل: نو مې ورمه ده، کور مې په ښنحصار کې دی ،زه مې پلار پهډېر کوچنیوالي کې، د ماما ځوی ته ورکړې وم، هغه وخت چې زه لا د څلور کالو په عمر کې وم، زما ماما په فرانسه کې ژوند کاوه، کوم وخت د چکر لپاره افغانستان ته راغلی و، نو پلار ته مې یې ویلي وو

چې ورېمه دبه د زاهد لپاره راکوې، زاهد زما دهمدې ماما ځوی دی، چې هغه وخت هغه هم کوچنی و.

زما پلار هم بې له دې چې فکر پرې وکړي ،اوزما ننني ژوند په نظر کې وساتي، ورته ښه کړي وو.

هغې وویل چې ډېره اوږده یې نه درته وایم، څلورکاله وړاندې مې واده وشو، چې عمر مې شپاړلس کاله وو ،حال دا چې هلک زما سره په واده کولو نه وخوښ،خودخپل پلار په مخکې یې څه نه شول ویلای، له ما سره به یې په کور کې له پلار او مور نه پټ تل شخړې کولې،وهلم به یې،تل به یې راته ګواښونه کول چې طلاقوي مې،تر دې چې څو ځله یې زما د وژلو هڅه هم وکړه،یونیم کال دمخه مې ماما (خسر)چې دزړه حمله پرې راغله مړشو، کله چې هغه مړ شو،نو زما خاوند ماته په کور کې د ټولو په وړاندې وویل:چې نوره نو زه تا نه شم زغملای،اونه غواړم پاتې ژوند له تا سره تېر کړم ته خپل کار کوه او زه به خپل،مور یې هم ورسره ملګرې شوه، له څو میاشتو وروسته، یې زه په بار بار د پلار کورته وشړلمه، خو بېرته به راغللم، په کور کې به پلار هم راته ویل،چې ته له هغوی سره وخت نه تېروې، هغوی پر تا هېڅ نه دي ملامت،نوره زما کورته مه راځه په ځای ددې چې هغه زما پوښتنه کړې وای داسې خبرې یې راته کولې.تېرکال دنوي کال لمړی ورځ وه چې خاوند مې راسره جنګ وکړ راته یې وویل چې نوره ته پوهه شه او دادې کور ته خونه ځې خو دادی زه درته کور پرېږدم او له کوره ووته،دري څلو ښښتمه شپه یې وه ،چې

د شپې په دولس بجو د کور موبایل ته زنګ راغی، خوا بښې مې ځواب ورکړ،زه هم را بیداره شوم،خوابښې په غوږونو یو څه درنده وه، نو یې لوډسپیکر ان کړ،پوهه شوم چې اواز د زاهد دی ،مورته یې وویل زه یم، زاهد زه اوس په ایران کې یم،ورته یې وویل چې اوس موبایل،ورمې ته ورکړه،هغې ماته لاس را اوږود کړټیلیفون یې راکړ،ما ورته سلام وکړ،هغه پر ځای ددې چې زما د سلام ځواب راکړي وویل،نورې خبرې پرېږده غوږ شه چې زه څه درته وایم.نجلۍ بیا غلې شوه خوخبروته یې بېرته ادامه ورکړه هغه راته وویل چې ته له همدې شېبې نه پر ما طلاقه یې ،که ته وغواړې نو له هر چا سره واده کولی شې، زما له لاسه موبایل پرېوته ،دماما ښځې مې موبایل اوچت کړ یوه مکرجنه غوصه یې پر هغه وکړه او نور یې بند کړ،ټوله شپه مې په ژړا تېره کړه، سبا مې ستونی بند وو. بله ورځ مې په کور کې خوابښې راته وویل چې نور نو داسې وخت نه تېرېږي،ته باید د کور لپاره هرڅه برابر کړې،په لوږه خو هم نه شو کېناستی،اخر تر دې چې زه یې دې لعنتي کار (سوال کولو)ته اړو بستم.هغې په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې روانې وې او سلګیو یې خبرې قطع کولې وویل، کله چې زه له کوره راوځم نو داسې فکر کوم لکه د اغزیو په انبار چې خېژم، خوځه وکړم مجبوري مې ده،ډېر تعلیم زه نلرم چې چې په کوم ځای کې ځانته نوکري وګورم، اوس خو چې په هرځای کې دوظیفې په خاطر ورشې نو لمړۍ پوښتنه یې داوي چې په انګلیسي او کمپیوټرپوهېږې؟خو زما نه کمپیوټر یاد دی اونه هم

انګلیسي.کله کله خو وایم چې راځه ځان ووژنم خو بیا وایم چې دا دنیا خو مې هسې هم خرابه شوه، په دې کار سره به مې هغه دنیا هم خرابه شي او د دنیا او اخرت مختورنه به شم، خو دا سوال کوم چې خدای پاک پخپله مرګ راکړي، هغه په دې ځای کې بیا سلګیو ونیوله، ښه شېبه یې وژړلې، اوښکې یې وچې کړې او زیاته یې کړه وروره ! زه هره ورځ مرم باور وکړه کله چې سهار راوځم نو زه مړه کېږم خلک یو ځل مري خو زه بد نصیبه تل مرم.

ګټه به زما وي

په دفترکې يې ټول وېرولي وو، کوم شخص به چې د حاضرۍ له ټېم څخه لږ هم ناوخته راغی نو په حاضرۍ کې به يې خانه قيد او کسر معاش به و، ددې تر څنګ به يې په مامورينو بې ځايه پټکې او غوصې هم کولې، نو له همدې امله به هر مامور هڅه کوله چې له خپل وخت څخه هم يو څو دقيقې د مخه راشي، په همدې نږدې ورځو کې زه هم د يو ملګري په واسطه په همدې دفترکې د مامور په صفت مقرر شوم، په دفترکې به ټولو ملګرو ددې له لاسه شکايت کاوه، ويل به يې چې ډېره بد اخلاقه ده او هېڅ د چا مراعت نه کوي؛ دا په دفترکې د اداري رئيس وربېره وه، او سني رئيسان خو په مياشتو مياشتو وظيفې ته نه ورځي، زموږ د دفتر سرنوشت هم په همدې ډول و، رئيس صاحب به ډېر وخت نه و، ما خولا تردې د مه ليدلی هم نه و، کارونه به يې همدې نجلۍ پر مخ بېول که څه هم چې دا زموږ پشان يوه ماموره وه، يوه ورځ په ښار کې ډېر زيات ترافيکي ازدهامات وو، لارې بندې وې يو څو دقيقې وروسته ورسېدم، له سلام او سترې مشي وروسته مې جېب ته د قلم لپاره لاس کړ چې په

حاضرۍ کې لاسليک وکړم ګورم چې يوه خانه مې په سره قلم قيد شوې يوخومې په لاره کې زړه شين شوی و اوبل مې دلته فکر ډېرخراب شو په چورت کې ولاړوم؛ چې دې خپلې توري چشمې(عينکې) له ستر ګو پورته اودلنډ پيچک پرسرېې بندې کړې ،په خوله کې له ژاولو څخه يې دوه پرلپسې ټکان وو بستل او مخ يې واړوه ،زه هم بې له څه ويلو په خپل ځای کې له يوه سوړ اسويلي سره کښېناستم.

ثوورځې په منځ کې تېرې شوې بله ورځې چې دفترته راغلم ګورم چې دا پخپله هم په خپل سيټ نه وه ،له ملګرومې وپوښتل چې چېرته ده هغوی وويل تر اوسه خونده راغلې ساعت ته مې وکتل د ساعت د ساعتګر عقربه په اتو او د دقيقو عقربه په دولسو ولاړه وه يعنې پوره اته بجې وې پاڅېدم او د دې دواړه خانې مې قيد کړې ،ټولو ملګرو ويل ښه دې ونکړل ،اوس به څه حال کوي ،شل تېرې وې له اتونه چې بې له ټک ټک او سلام څخه لکه مچۍ شعبې ته راننوته ،له هرڅه نه مخکې يې په شعبه کې په مامورينو يو ځغلنده نظرتېرکړاوبيا خپلې څوکۍ ته ورغله له کښېناستو سره سم يې په خانه سامان يوطوفاني غږوکړ ((صابر !)) صابرله اوازسره سم د شنو چايو يوه پياله له دوه چاکليټو سره په يوه قاب کې ورته په ميز کېښودل (اينه قربان) اوروان شو ،دې دغاړې د توربيک ځنځيرکش کړ جګړې لب سرين يې په نريو شوندو تېر راتېر کړ، سپرۍ يې هم استعمال کړه ،د چايو په کپ يې سرې شونډې ورښکته کړې او

یو کـو چنی غـړپ یـې څنـې وکړ، حاضـري یـې ځانتـه راکـش کـړه ،درېموټ تکمـه یې کېکاږلـه دامـروز ټلوېزیـون چینـل یې ونیـوه پـه تلویزیون کې دا هندي سندره چالانه وه ((چاهاهی توجکو جاونګا هردم))ددې اورېې هم ورسره په خوځښت راغلې ، بیایې د مېز پر سر ابنی شین قلم راپورته کړ حاضري یې پرانیسته د معمول سره سم یې قلم پر خانه ورټیټ کړ خو ناګهانه یې ټکان وخوړ او په خپل ځای لکه د کېچه مار ودرېده ((این کدام آمر نو سرمامقررشده که حاضری من راقید کرده است))ټول مامورین لکه خزان وهلې پاڼې ریپېدل او هېڅ ځواب یې نه وایه بیایې سترګې راوو بستې ((فکرمیکنم همه ی تان کر هستیند)) پـه خپـل ځای ودرېدم. داکارماکړی ((بری تواین صلاحیت راکی داده؟))

ماوویل قانون !او قانو له هغه څه نه عبارت ده چې په امر،معدون ،رئیس ،ملازم ،قومانداناو عسکر ټولو یوشان تطبیقېږي اوما داکار هم قانوني کړی دی اوبیاخوته هم زما په شان یوه ماموره یې ته دکوم صلاحیت له مخې مورېدناوخته ،یانه راتګ په صورت کې غیرحاضروې؟له خپل ځایه راروانه نه شوه اومخې ته مې ودرېده ((من را خـوب بشـناس نـام مـن رویـا اسـت ومشـهور بـه غـوره))څه !غوره !!؟دغورې په اورېدومې ذهن اته کال مخکې ولاړلکه یو څه چې راپه زړه شي ،له دې سره یې ګوته رانېغه (بلې غوره !) دګوتې له نیولو سره یې له مړوند سره په هغه داغ چې اته کاله مخکې یې له ماسره د پنځوس زره جُنبشیو پیسو شرط په اینبودلو

سره خپل لاس سوزولی وه زما نظرشو ،له ډېرکوښښ سره سره مې ځان قابو نشو کړای لاس مې وروړاندې کړ لستوڼی مې ورپورته کړ. (این چی بی نزاکتی است)اوروانه شوه زه هم په خپل ځای کېناستم او په یوژورفکرکې شوم ،دوی یووخت زموږ همسایه ګان وو ،له چاریکارو څخه راغلي وو ،پلاربې په ننګرهارکې یو نظامي صاحب منصب وه ،خو خدای بخښلی څه موده وروسته شهید شو ،او دوی یې تره کابل ته راوستل ،ددې مور به زموږ کورته دډېروډېر پخولولپاره راتلله دابه هم تله راتلله اولوبې به موکولې نژدې پنځه کاله مو همسایه توب وکړ مابه هروخت مورته ویل چې چې داجنیۍ به راته غواړې داچې ډېره شوخه وه نو په کورکې به یې (غوره)بلله ،خو موربه مې راته ویلې زویه داخلک ډېرخانان دي ځمکه ،جایداد ،موټرونه او سرایونه لري موږ خو حتی یوه غوا هم نلرو چې شیدې او مستې یې وخورو ،دې هم له ما سره ډېره منیه کوله موږ به چې کله لوبې کولې مابه ویل (ګټه به زماوي)دې به ویل (برد ازمن خواهد بود)د پنجشنبې ورځ وه دفتر دولس بجې رخصت شو ، کله چې مامورین وخوځېدل نو ما هڅه کوله چې له ټولو نه وروسته ولاړشم ،همداسې وشو چې ټول ملګري ووتل نو زه هم روان شوم او چې خواته یې ورسېدم نو ورنږدې شوم ورته ومې ویل: (ګټه به زماوي) لکه په ځنګ کې یې چې بم انفجاروکړي یو ځبزیې وکړ ودرېده برنډې برنډې یې راوکتلې له دې سره مې خپل لستوڼی پورته کړ او هغه داغ چې اته کاله پخوا همدې په خپل لاس دلرګي

پرانګارلیکلي وو ،چې (محبت ګناه نیست) ورو ښود ښه و چې په دې وخت کې شعبه کې څوک نه وه بې اختیاره یې راباندې راودانګل غوښتل یې چې غېږرانه را تاوه کړي خوډېرژر ېېرته شوه سجادتو ! !؟اوغلې ودرېده ماوویل هوزه (نی من قبول کرده نمیتوانم)له دې سره یې له سترګو څخه دمرغلرودانو په شان اوښکې روانې شوې (اینه توبردی ومن باختم) خدایه شکر که دوستم بعدازدیردیدم له لاسه یې ونیولم اودکورپه لورېې روان کړم. ډېرکشمکش مې ورسره وکړ خوویې نه منله اوله ځانسره یې بوتللم، کورته چې ورسېدو ددروازې زنګ یې وواهه دروازه خلاصه شوه ،دننوتلوهیله یې وکړه زه هم داخل شوم ،دننه په کوټه کې یې کېنولم مورته یې غږکړ (مادرجان) یوه بوډۍ کوټې ته راننوته ښه ورته ځیرشوم خو اوس هغه پخوانۍ پشمینه نه وه مخ یې ګونځې کړې وې په غوږو کڼه شوې وه دکاکا صالح هجران داهم دمرګ ترکومې رسولې وه ،ځای ته مې رانه وسته ،غوره یې غوږ ته ورنږدې شوه مادرجان (سجاد است اموکه درلغمان همسایه ی مابود)چې سجادبچیم تو ! !؟له دې سره یې زړه ته رانږدې کړم دموراودکورنۍ دټولو غړیواحوال یې راڅخه وپوښت کښېناستو ،غوره ولاړه دغرمنۍ یې تیاره کړه لاسونه مو پرې مینځل په دسترخوان سره راګرد شو ،په دې وخت کې یوه ښکلې انجلۍ چې نژدې ددرې کلونو په عمربه وه ترخوامې کېناسته ،غورې ته مې مخ ورواړوه دا ښکلې کوچنۍ خوماونه پېژنده ،غوره غلې شوه اوپرتنده یې خوله راغله

غوښتل يې يو څه ووايي خو موريې مخکې شوه سجاد بچيم نو اسه، من راديدی ، څه لمسی ! !؟ مړی مې په ستوني کې بنده شوه ومې ټوخل خو ژرغوري دا بوګيلاس راته ونيو ، غړپ مې ترې وکړ ګيلاس مې په دسترخوان کېښود ، غوري ته مې وکتل خوهغې نه راکتل او ټکری يې سترګوته نيولی وه چې په دې وخت کې کوچنۍ ماشومې چيغه کړه پدرجان پدرجان ! !يوځوان چې ببروښتان يې درلودل او دچرسوډک سګرټ يې دګوتوپه منځ کې نيولی وه خوني ته راننوته ترسلام اوروغبړ وروسته له مورې سره په دسترخوان يوځای شو ، دغورې مور زه ورته وروپېژندم ، ماته يې مخ راواړوه شهاب دامادم وپدرسونياجان له دېنه وروسته غوري وويل شهاب پسرکاکايم وشوهرمن ، زماچې په تندي دښولوسپلابونه روان وو ، اوپه زړه مې داسې وه لکه په داش کې چې وي يوتريخ درد مې وکړ ، هغه درد چې داظهار لپاهر يې زه ټکي نلرم ، ومې ، ويل ډېر ښه ، دد سترخوان ترټولومې صبروکړ داسې ولکه په اورکې چې ناست يم کله چې لاسونه ومينځل شوو ، دسترخوان ټول شوه ومې ويل

اوس که ستاسو اجازه وي زه به ولاړشم ، غوره زماپه طبيعت پوه شوه تردروازې راسره راغله له لاسه يې ونيوم راته ويې وويل چې داددې مجبوريت وه که له شهاب سره يې واده نه وی کړی نو تره به يې دوی له کوره وبستي وواوداچې مابله لارنه لرله نوله شهاب سره مې واده ته غاړه کېښوده.

ما ونښو کړای هغه وژغورم

روزي ګل هم زموږ د هېواد یو له هغو ځوانانو څخه دی، چې د دوه ویشت کلن ژوند ، هر پړاو یې په غم او خفګانونو کې تېر شوی دی، تل یې سترګو د اوښکو په ډنډونو کې لمبلي دي، خو سره له دومره لوړو ،ژورو بیا هم ټول هغه صفتونه په کې وو ، چې له یوه ځوان سره ښایي او ښه پرې ښکاري، یو چې زما ډېر خوښ دی هغه دادی، چې پنځه وخته لمونځ یې په جماعت سره وو ، په کلي کور کې له ټولو خلکو سره دده د ښه سلوک او نېک کردار صفتونه په هر ځای کې کېدل.

ښکلې د ګنه ځواني، سپین رنګ، سوچه ږیره؛ خو ما هېڅکله هم دده پر تن نوې جامې ونه لیدې او نه مې هم کله دده پر شونډو مسکا ولیده، تل داسې ښکاریده لکه په یوه لویه ستونزه کې چې راښکیل وي؛ ما پخوا نه پېژاندہ ، ځو میاشتې کېدلې، چې موږ د دوی کلي ته راکډه شوي وو ، کله مې هم دی د نورو ورځو مخالف په سترګو نه شو ، کله چې به زه دماخوستن جمعې ته ولاړم نو دی به مې لیده، یوه ورځ مې وغوښتل چې ویې پوښتم، اوس ورسره لږ بلد شوی هم وم.

بیا مې ویل څه یې کووم هسې نه بده یې وګنې.
بله ورځ تصادفي د جمعې ورځ وه؛د سهار نهه، لس بجې وې چې زمونږ د کور شاته ، پټیو ته ورتاو شوم ګورم چې یو کس په یوه پوله د پټنو په سر ناست دی او سر یې د ځنګنو په منځ کې ورټیټ کړی دی،خدای شته ومې نه پېژانده؛خو ورسته مې چې غاړه تازه کړه ، ده هم سر راپورته کړ ګورم چې روزي ګل دی.
له هماغه ځایه مې ورته سلام وکړ، و رته مې ویل اشنا څرنګه یې؟
وعلیکم سلام،شکر دی ښه یم.
ټوکه مې ورسره وکړه خوندونه خو ټول تا واخستل، د شنو غنمو په منځ کې ناست یې او خدای خبر،د کومې نجلۍ په یادونو کې دخیال پر وزرو الوت کوې.
هلک په داسې حال کې، چې زه هم ورته راورسېدم زما په طرف راوکتل،په یوه شېبه کې یې رنګ سور شو سترغلي یې وپړسېدل له دواړو سترګو څخه یې دوه کولولي ښکې په رنګړی ږیره کې راورغړېدې اوخلاص، ګرېوان ته یې کوزې شوې.
خوله یې ببرته کړه،هو ! د نجلۍ په یادونو کې خو وخت تېروم ،خو ته څه پوهېږ !؟
بیا یې شونډې مرۍ مرۍ شوې، سترګې یې سره وزبېښلې د دواړو لاسونو په لستوڼو کې یې اوښکې وچې کړې ، سرې سترګې یې زما په سترګو کې وګنډلې.

اوس نو زاما تلوسه اوتنده لکه د سحرا دیوه مزل وهلي ،ستړي او ستومانه تږي پشان چي سمندر هم دیوجام اوبو په اندازه ورته ښکاري او دخپلې تندې دماتېدو لپاره یې کمې بولي، ورو ، ورو زیاتېده.
په زړه کې مې دېرې تودې اونوې پوښتنې را وټوکېدې،دده چټې ځوانۍ او ناهیلۍ ته حیران شوم، نورنو د حوصلې په بوخڅۍ کې هېڅ راسره پاتې نه شول.
ترڅنګ یې کېناستم ،په اوږه مې لاس ورته واچاوه،ومې ویل:
اشناڅه درپېښه ده چې داسې ناهیلي یې ایا مئین خوبه نه یې؟
اوکه داسې ده چې ته مئین یې خو پلار اومور دې نه دي راضي؟
نه داسې نه ده، زه او مینتوب؟!
ښه نو بیا څه چل شوی دی، ولې داسې غم او اندېښنو اخستی یې ،زه چې تل تاګورم نو ماته په زړه کې دېرې خبرې راګرځي ته خو ځوان یې،هرڅه دې په وس اوتوان پوره دي،نوبیاولې ؟
اهــ ! !داسـې یوسـوړ اسـوېلی یـې وکـېښ چـې لـه ورایـه پکـې دغمونوکاروانونه ښکارېدل، هماغه ستا لومړۍ خبره ده چې د یوې نجلۍ په یادونو کې وخت تېروم،خو هغه جینۍ چې لمایې دژوند خوښي،دارام خوب،خواږه او خوندونه وړي دي، زما معشوقه نه، بلکې زما یواځینۍ ایک یوه خوروه.
څه ! !؟ ایا هغه چا......مطلب مې دی چا اختطاف کړه؟
نه!

نو څه شوه چې ورپسې دا سې پرېشان يې، کيسه راته وکړه که زه د دې مشکل په حل کولو کې مرسته کولی شم نو چمتو يم.
هلک وويل اوس او به له ورخه تېرې دي، هغه وخت چې د مرستې و ،نو هېچا راسره ونکړه.
پنځه مياشتې وړاندې ما په ښار کې په يوه کور کې د صفا کار په توګه کار کاوه، کله چې مازيګر کور ته راغلم، نو خور مې د ناروغۍ په بستر پرته وه، سبا مې روغتون ته يوړه له ټستونو وروسته معلومه شوه چې خور مې د پښتورګي په ناروغۍ اخته ده، په روغتون کې مو بستر کړه،يوه ورځ وروسته ډاکترانو راته وويل چې خور مې بايد عمليات شي. ما ورته وويل خو عمليات يې کړی نو ګورئ ورته څله؟ ډاکتر وويل دا عمليات دومره اسان نه دي، ما ورته وويل ولې هغه څنګه زه پوهه شوم ؟ تاسو راته امر وکړئ چې زه هماغه شان وکړم ، ډاکټر اول ..... بياترې د خبرو ځای سلګيو ونيوه ،بيا يې زياته کړه زما خېرنو جامو او شلېدلو څپلکو ته وکتل او بيا يې را ته وويل چې پدې باندې ډېر مصرف کېږي،ما ورته وويل څومره مصرف پرې کېږي؟
ډاکټر غلی شو ،خو زه بيا پرې ورد مخه شوم وو ايه څو روپۍ پرې مصرف کېږي؟
هغه وويل:څلوېښت زره افغانۍ!!
څ ،څ څلوېښت زره افغانۍ !؟
هو همدومره

ډاکټرداهم وویل: که په درې ورځو کې یې عملیات وشو بچ کېږي کنه ژوند یې په خطر کې دی، زما سر راباندې وګرځېده په سترګو مې تیاره راغله د ېوال ته کېناستم

او خدایه اوس به څه کوم ،ژر مې فکر پرځای کړ ومې ویل چې له دې نه هېڅ نه جوړېږي باید یو څه وکړم ، چې د خور ژوند مې وژغورم، بیامې وویل نواخر داخلو ښت زره افغانۍ به ماته څوک راکړي، خیر خدای مهربانه دی ،ولاړ به شم او له نبک نه به مې یې وغواړم بیا به یې په تنخوا کې ورکوم.

ژر له روغتون نه ووتم ټکسي مې ونیوه ،ولاړم په هغه کور کې مې چې کار کاوه ورغلم او خپل نبک ته مې خپله ستونزه چې پکې راګېروم بیان کړه ،اوبیامې ترې د مرستې غوښتنه وکړه، چې پیسې راکړه بیا به یې درته په تنخوا کې مجرا کوم.

هغه د مسخرو پشان راباندې وخاندل ،په ډیکه یې ووهلم ،ویې ویل یو اځې ته دومره هوښیار یې او که بل وروړ هم لري؟ستا ټول درې زره افغانۍ معاش دی او ته له مانه په یوه ځل شلو ښت زره افغانۍ غواړې، ته اول هغه شپږ زره افغانۍ راکړه چې تېره میاشت دې د پلار د ناروغۍ په بهانه رانه اخستې وې.

ما ورته ویل هیله کوم له ما سره مرسته وکړه کنه زما خور به مړه شي ه ء ه ء هلک ښه په تېزه تېزه وژل بیا یې وویل: هغه ډېر په بې تفاوتۍ سره راته وویل: خو مړه دې شي کنه نوزما یې پرې څه.

همداسې نهيلی روان شوم. څو نورو دوستانو ته لاړم خو هېڅا ماته لاس را نکړ او دې ژورې کندې ته له پرېوتويې نجات رانکړ. بېرته تش لاس روغتون ته ولاړم.

خورچې مې وليدم نوهمدايې راته ويل: لالا ! ما وژغوره، ما وژغوره، زه مړه کېږم ! ! مابه تسلي ورکوله نه خورې په تابه هېڅ هم ونه شي، زه خويم کنه ،خدای پاک به مهربانه شي.

د هغې هغه مجبورې خبرې زما هېڅ نه هېرېږي ،دهغې....او يوځل مې بيا په روغتون پرېښوده.پلار مې هم ناروغ په کور کې پروت و ،بوډۍ مورمې له خور سره په روغتون کې وه.

سبا ته بيا لکه د ملنګ په شان په دېرو کورونو وګرځېدم خو هېڅ څوک داسې پيدا نه شو چې زما د سوال په کچکول کې يو څه خير واچوي،هرچابه ويل چې ته به بيامور.ته څه راکړې.

نور نويوائې د خدای پاک له دربار څخه د رحم کولو او خورته مې دغيبي شفا غوښتو نه بغيرمې هېڅ په توان کې نه و ،د روغتون په لور رهي شوم، چې ناڅاپه د لارې په اوږدو کې زېب چې تر لسم ټولګي مورږ دواړه همصنفيان وو ، په مخه راغی، زما خو هېڅ پام ورته نه و ، خوده راباندې اواز وکړه روزي ! څنګه داسې دغم کاروان په مخه کړی يې؟ خدای دې خير کړي، کيسه مې ورته وکړه،هغه وويل چې که نور هېڅ نه وي ،نو ولې ته خپل پښتورګی نه ورکوې،د انسان چې يو پښتورګی روغ وي هم ژوند کولی شي،دلته بيا افوس

راغی،ما روته وویل: ای کاش، چې زما پښتورګي دواړه روغ وای ، ماخو هم تېرکال دهمدې ،بد مرض اپرېشن وکړ.
زما اوښکې يې راوچې کړې، په ډاډ سره يې راته و ويل :
که سونيا ستاخور ده خوزه دې هم وروريم ، چې ته د خور په خاطر هرڅه تيار يې، نو ايا زه نشم کولای د خور لپاره دومره قرباني ورکړم؟ راځه !زه خويمه کنه ،چې ته هېڅ غم ونکړې ، زه ورته خپل پښتورګی ورکوم،له لاسه يې ونيوم ،کش يې کړم، راځه سستي مکوه، چې وخت نلرو.نه پوهېدم چې له ډېرې خوشحالۍ تر روغتون پورې څنګه ورسېدم، کله چې لاړم ، ډاکټر مې پيدا کړ، ورته مې وويل، ډاکټرصاحب،ماخو پيسې پيدانکړې، چې دخور ژوند مې وژغورم، دا ورور مې حاضر دی ،چې هغې ته خپل يو پښتورګی ورکړي، ډاکټر مو دواړو ته حيران حيران کتل،غوښتل يې څه وايي خوزه پرې ور دمخه شوم، ډاکټر صاحب داسې کېدای شي؟
هو کېدای شي.
زېب ورته وويل: چې امکان لري نو بيا ژر کوه ګوره مه اقدام وکړه، زما ګېډه څېرې کړه او د خور ژوند مې وژغوره.
ډاکټر چې سوچ او فکر په مخه کړی وه وويل راځه راپسې.
ډاکټر مخکې زه او زېب ورپسې شولو ،يوه اتاق ته يې بوتلو چې ټوله شيشه يي وه خوشيشې يې په سپين رنګ سپينې شوې وې، ډاکټر مؤظف شخص ته وويل: ورکړه ده ته د ناروغ جامې، هغه همداسې وکړل، کله چې زېب جامې بدلې کړې دهغه جامې يې ماته

راکړې، نور یې دی په تذکره کې ثملاوه،او روان یې کړ، زه هم ورسره روان شوم. داسې یوې کوټې مخې ته چې ددروازې په سر یې لیکلي وو ، Apportion room ودرېدو ،زه پو شوم چې دا عملیات خانه ده ، دلته ماته ډاکټر ویل ته نشې کولای داخل ته ولاړ شې، په دې وخت کې زېب زما په لور مخ راواړاوه، ویې لیدل چې زما په سترګو کې اوښکې دي، را اوچت شو ، په غېږ کې یې ونیوم،کله چې ده زه په غېږ کې ټینګ کړم ، زه سلګیو پسې واخستم، ده راته وویل:
ای لیونیه ! ! ساده کېږه مه، ولاړه شه او سونیاته تسلي ورکړه،چې انشاء الله ډېره ژر به ښه شي، نور یې دی داخل ته دننه کړ، زه د سونیا د اتاق په لور زېړ زبېښلی رهي شوم، هلته مې په دروازه کې ولاړې خاله ګکې ته وویل، مورجانې !دسونیا پیوازې ته خو اواز وکړه، هغې هم اواز وکړ: سونیا ! ایا د سونیا پیواز شته؟ ! داچې مور مې ډېره بې خوبه شوې وه نو سترګې یې سرې سرې وې چې راووته ، چې ویې لیدم نو ، ویې ویل: زویه هغه دې ډېر یادوي، سونیا تاغواړي، له پیره دارې نه مې اجازه واخسته ، داخل ته د ننه شوم، خورمې چې نوره له خبرو او کېناستلو وتې وه، په اشاره راته ثه وویل، خوزه پرې پو نه شوم ، هغې زما نه دواړه لاسونه چاپېر کړل ، او په سلګیو بې پیل وکړ، زما هم ژړا نه ټینګېده،خو د نورو ښځو له شرمه مې هېڅ په تېزه نه شوژړلای، دې ته مې تسکین ورکړ،ورته مې وویل: وګوره دادی ، زېب تاته خپل پښتورګی درکوي، ته به ببرته روغه

شي، په تاهېڅ هم نه کېږي، خودالکه چې له خپل ژوند او مرګ نه خبره وي، په ماته ګوډه ژبه يې راته د زيب له عمليات نه د بچ کولو وويل، خوما ورسره ونه منله، هغې به اول خپل ځان ته لاس ونيوه بيابه يې سترګې پټې کړې، خوزه پرې پوهېدم چې وايي ، زه نه پاتې کېږم او هغه مه پرېږده چې خپل ځان نيمګړی کړي، او پرمايې همداسې حملې کولې، چې هغه مه پرېږده، نور يې زما په زنګون خپل سر کېښود ، لکه د اجل پرښته چې لا دمخه په ورسۍ کې ناسته وي ، اودهمدې شېبې انتظار کوي، چې زه يوځل له سونيا سره وګورم اونوريې رانه واخلي، هغې زما په زنګانه سلګۍ پيل کړې، چې ډاکټر پښتورګی په لاس اتاق ته راداخل شو، خو داد سونيا اخري شېبې وې ،نور يې سر زما له زنګون نه پرچپرکټ پرېوت، زماله خولې يوه چيغه ووته ،نور په ځان نه يمه پوه شوی، کله چې په هوښ راغلم نو زه او زيب ښنګ په ښنګ چپرکټونوکې پراته وو، زيب ته سيريم چالان وو او پرما چې حمله راغلې وه نو همداسې پروت وم ، زيب لا هماغه شان بې هوښه وه، چې ما خېز کړل اوسونيا په طرف مې وځغاستل خواوس هغه چپرکټ چې هغه پرې پرته وه خالي و.

I Love you

سېلاب اوس په ملي اردوکې دتورن رتبې ته رسېدلی و، له خپلې وظيفې سره يې بې کچې مينه درلوده هغه ډېرزړور اوباهمته ځوان وو ،زده کړې يې تردولسم ټولګي پورې کړې وې.
نوپلار اومور يې غوښتل چې دسېلاب په غاړه دواده امېل ووينې يوه ورځ يې کښېناوه او ورته يې په نيمه نيمه کې ياده کړه چې زويه هرکور دماشومانو په شورماشور ښه ښکاري.
دخدای فضل دی ته هم ځوان شوی يې اوخوردې هم پېغلې ده هغه متل دی وايې چې: خورلور پېغله شوه نوبيايې په کور کې ساتل پکارندي ،سېلاب دخجالت په فضا کې ورغبرګه کړه ،مورې ستا اودپلار مې چې څنګه خوښه وي هماغسې وکړئ.
مور يې دسېلاب درضايت خبره پلارته وکړه هغه ورته وويل ګوره دسېلاب مورې !په دې کې دهلک خوښه اوانتخاب ضروردی دخدای فضل دی زما دوه وربرې په کور کې پېغلې دې، يوه ستاخورزه پېغله ده او زه داباورلرم چې نه صادق ماته نه وايي اونه مجيد ،خوداداوسنی زماني هلکان دې هسې نه بل څوک يې خوښه وي ؛مور يې هم ورسره ومنله بېګاته چې سېلاب کورته راغی

موريې ورته د پلار خبره ياده کړه خو هغه ورته وويل تاسو ته يو ځل ماوويل چې ته او پلار مې پوه شه او کار مو ،مګر موريې بيا پرې ټينګار وکړ ،چې که څوک د ې خوښه وي نورا ته يې ښايه سبلاب پوه شوه چې موريې نه پرېږدي بالاخره له مشورو وروسته يې شازيه چې د خاله لور يې وه په ګوته کړه شازيه ډېره د ساده فکر خاوندوه غلې او بې کبره نجلۍ وه .

د سبلاب پلار او مور د شازيې دوی کورته ورغلل او د هغې پلار ته يې د ښېښۍ خبره ياده کړه صادق چې ډېر هوښيار او په دوستۍ مئين سړی وه او د خپلې لور لپاره يې سبلاب يو مناسب هلک وګاڼه نو بې له سوچ او فکر کولو يې بسم الله کړه او د ستمال يې ورکړ دواړو خواو يو بل ته مبارکۍ وويلې او خولې يې خوږې کړې ، په ډېره کمه موده کې د سبلاب او شازيې واده وشوه.

له واده نه نژدې مياشت وروسته سبلاب له کابل نه بل ولايت ته تبديل شو. ولاړ او په مياشت کې به يو وارد څو ورځو لپاره کورته راته خو کله نا کله به يې ټېليفون کاوه کله به چې شازيې ته خسر موبايل ورکړ نو سبلاب به د هغې د څورولو او غوسه کولو لپاره ويل I love you دې به ورته وخندل ما تا ته څو ځله ويلې دي چې ما ته دا د کافرو خبرې مکوه خو ته يې چې نه منع کېږې !.

او په خندا به يې خدای پاماني وکړه ،شازيه به له ځانسره مسکه مسکه کېده او ويل به يې چې دا به لا څه مانالري چې دی يې را ته هر وخت وايې او خاندي ،ډېر وخت تېر شو خدای (ج) د سبلاب د مور او

پلار سوال قبول کړاو سپلاب ته يې يو زوی ورکړ ماشوم لا دڅو میاشتو وو چې(نیااونیکه) یې په خندا اولوبو بلدکړیوه، سپلاب به هم خپل زوی پسې ډېر خفه کېده دومره نازبه یې ورکاوه چې دهغه یوه اوښکه به یې په ډېر قیمت هم نه پرېښوده چې تویه شي .
داځل سپلاب له ډېر ځنډ وروسته کورته زنګ وواهه له ټولو سره یې خبرې وکړې هغه هر وخت له شازیې سره تر ټولو وروسته خبرې کولې کله چې شازیې ټېلیفون واخیست ،له سلام او پوښتنې وروسته یې ورته وویل کورته کله راځې ؟داوار خودې ډېر زیات وخت وشوشهزاد درپسې ډېر زیات پرېشانه شویده ،شهزاد خوهسې بهانه وه په اصل کې خو...... ،سپلاب ورته وویل درځم خو په یو شرط چې ته به راته وایې I love you شازیه په خندا شوه داڅه خبره ده چې ته پرې دومره مئین یې او دومره ورته خوشحالېږې.؟ ماخو یو وار پرې پوه کړه اوکنه والله که دادانګرېزانو خبر رابانديې وکړې.
یوه ورځ وروسته په هغه ځای کې چې سپلاب وظیفه لرله ډېرشدید جنګ ونښته ډېر دملي اردوعسکر او مخالفین پکې مړه اوټپیان شول ،جنګ دشپې ترناوخته پورې دوام وکړ سپلاب له خپلو نوروسربازانو سره په مېړانه دجنګ په میدان کې جنګېده دملا اذان وخت و چې سپلاب دیو دښمن دګولۍ ښکارشواوډېر سخت ټپي شو ،مړي اوټپیان دجنګ له میدان څخه وبستل کېدل اوروغتونونوته رسول کېدل ، دسپلاب چې ټپونه ډېرژورول دکابل

دامنیت شفاخانې ته په طیاره کې راوړل شو ،سهار اته بجې وې د سېلاب پلار چې لمسی یې په غېږ او د حوېلۍ په سوفه ولاړ وه فکر وړی و ، چې د رېنجرد ټایرونو اواز یې دفکر لړۍ وشلوله اوغږ یې کړ هغه دی لکه چې سېلاب راغی ! مور او خوریې د دروازې په لور منډې کړې شازیه چې شرمېده په خپل ځای کې کراره ناسته وه او غلې غلې خندېده ، چې په دې وخت کې د کور په لوریو عسکرچې مخابره یې په لاس کې وه راروان شو ،د سېلاب پلار چې خپل زوی یې تر سترګو نشو نو ورووته او د سترې مشي په وخت کې عسکر ورته په غوږ کې د سېلاب د ټپي کېدو او روغتون ته دراوړلو وویل اوپو یې کړ چې په کور کې څه ونه وایي،له همدې سره بې واکه شوه او لمسی یې له غېږ ې په خاوروکې ولوېده، خوراو موریې بېرته د کور حوېلۍ ته رامنډې کړې او د شازیې په غاړه کې لاسونه واچول ، لکه چې خاورې مو په سرشوې ، ددوی په کړیکو نورهمسایه ګان هم راټول شول ،خو عسکر وویل: ګوره کاکا مورچې څومره ژر روغتون ته ورسېږو خه به وي ،د سېلاب پلار له پولیسو سره په موټر کې کېناست او موټر روان شو ؛ شازیه او خاله (خوابنې) یې ورپسې لوڅ سرونه اوبیلې پښې پیاده منډې کړې کله چې روغتون ته ورسېدل او په سېلاب یې نظرولګېده چې وچې شونډې،ژېړرنګ ،او په وینو لېت پېت پر چپرکټ پروت دی شازیه یې په سینه رنګه بنګه ورپرېوته له هغه سره نور دخبرو وس او توان نه وه ګوتې یې د شازیې په وېښتانو کې ننوېستې ،سترګې یې په

سترګوکې ورو ټومبلې او په ډېر کوشش يې همدومره وويل I love
I. I اوله يوې غټې سلګۍ سره يې سترګې پټې شوې
له همدې سره د شازيې له خولې يوه بېدربغه چيغه ووته
I love youuuuuuuu .I love youuuu.

بې موره

په بېره روان و ،غوښتل يې ژر ځان کورته ورسوي ،چې په رڼا کې
خپله مېرمن روغتون ته يوسي، ځکه چې کلی يې ډېر لرې او سړک
يې خامه وه د مازيګر له لمر پرېوتو وروسته به موټرنه پيدا کېده.
تمځای ته په رسېدو سره وروستی موټر له اډې څخه ووت ده چې
وليدل پر موټر سورلۍ لکه د شاتو په ګبين چې مچۍ ننښتې وي
داسې ننښتي وو، نو ناهيلی شوه ، اقتصادي هم ډېر ضعيفه وه ،
جېب يې هم دا مشوره نه ورکوله چې دربس موټر دې ونيسي او کلي
ته ځان ورسوي ،نن په دفترکې نوکري و نو بايد چې تر ماښام اوو
بجو پورې په دنده پاتې شوی وای ،خولايې وخت نه وه پوره چې له
کورنه ورته زنګ راغی او دښځې دناروغۍ يې ورته
وويل،وارخطا شوه په جېب يې ګوتې ووهلې ايله پکې ۱۲۰ افغانۍ
وې ،بله لارنه وه،نو له يوه همکار نه يې دولس سوه افغانۍ قرض
واخستې او هيله يې ترې وکړه چې ترڅاکلي وخته پورې دده پرځای

کار وکړي، له دفتر څخه ووت هغه ته يې وويل که سبا رانغلم نو ګوره چې پام دي وي اورئيس صاحب ته زما دمشکل ووايې ،زه به هم ورته زنګ ووهم،له خفګان نه يې رنګ تک تور واوښت له ځان سره يې کرل ،رېبل ښه اوس څنګه وکړم که پدې روپيو موټر نيسم اوکلي ته ځان رسوم نوبيا به مې مېرمن روغتون ته په څه شي راولم ،په کلي کې خوهم کوم روغتون نشته ،نومجبوريم چې ښارته يې راولم.

له بلې خوا پرلپسې زنګونو هم پرېکړې کولو لپاره وخت نه ورکاوه، حيران ولاړ وه نورنو دماښام تياروهم خپل ځادر پرځمکه غوړول پيل کړل.ناګهانه لکه دليوني پشان روان شو ،له ځانسره غورېده اودسرک توره ليکه يې ونيوله ،بس ځم په پښوباندې ځم !اوس خوراسره ټکسي هم نه ځي ،ډرېوران هم وېرېږي چې کوم ځای کې يې غله ونه شکوي ، خير راځه خدای لوی دی،خپله لاره يې لنډوله ،چې بيايې دبغل په جيب کې مبايل په لړزه شوه ، ژر يې داوکې بټنې ته زوروکړ، دادی اوس در....نورمبايل دچارج دختمېدو تهالی ووهله ،اوبند شوه.مبايل يې په جيب کې ورخطاکړاوپه قهريې وويل: ته بدبخته هم بايد په همدې وخت کې بند شوی وای؟

نورنو دامکان ټولې لارې ورته بندې شوې بغيرله دې چې له خپل همت څخه کارواخلي هېڅ ممکنه لارنه وه، له نيم ساعت ،څلوېښت

دقيقو مزل وروسته ددوی دولسوالی پرلور ببل شوي خام سړک ته ورسېد په خامه سړک يې دڅپليو څښهار خاته پرمخ روان وو ،په تياره کې دنه ليدو له امله يې څو ځله د پښو دګوتونوکان له تيږوسره وجنګېدل ،خوبياهم ده په درد اوسوخت کې خپل مزل ته ادامه ورکوله ، اندېښنې اخستی وه ،خدای ته يې سوالونه کول چې پرښځې يې ورحمېږي ، هغه پرده ډېره ګرانه وه ،ولې چې يوخوډېره ښايسته وه ،دهمزولو په ښځوکې به هرچا دباوردښځې صفت کاوه ، اوبل داچې ډېر دبې وسی په شپو او ورځې کې يې کړېوه ،دژوندډېرې سختې شپې اوورځې يې ورسره تېرې کړې وې ،اوتېرولې يې،بله ترټولومهمه خبره داوه چې پوره لس کاله يې اولاد نه کېده نو دالومړی ځل و ،چې باور پلارکېده ، اودې ماشوم ته په کورکې ټول لوی اوواړه ډېرهوسېدل ،اوخپل ډېراميدونه يې وپورې تړلي وو ،په لاره کې به کله کله دخوشحالی نه په خندا هم شو، يووخت يې شاته وکتل ،ګوري چې دموټررڼايې ترسترګوشوه،چې دده په لور راروان دی،بيايې خدای پاک ته په عذرونو پيل وکړ ،چې کاشکې دموټروان راباندې زړه وسوځېږي ،اوله ځانسره مې پورته کړي، موټرورته رانژدې شوه ،دی هم ورته دسړک په منځ کې ودرېده او داسې حرکات يې ورته پيل کړل ، لکه

سـوال اوزاری چـې ورتـه کـوي ،اومـوټروان پرخپلـې   مجبـوری وپوهوي،اولـه ځانسـره يـې پورتـه کـړي ،مـوټر ورتـه ودرېـده ، ژر دډرېـور طـرف تـه ورپـه منډه شو ،اسـتاده چېرتـه ځئ؟ مياګانوتـه ددوی کلی دمياګانو له کلي نه دوه کلي وړاندې وه ،ويـل يـې چې زه خو ترهغې ځايه چې ورسم ،بياخولاره ډېره لنډېږي ،نوبې لـه دې چې اجازه واخلي په مخکې سيټ ورننوته ،اوډرېورته يې مخ کـړ استاده ځه لخيره.موټرحرکت وکـړ، پـه شـاتـه سيټ کې دوه نور کسـان هم ناست وو، يوه له ده څخه پوښتنه وکـړه ،وروره څنګـه پـدې ناوختـه کې پياده روان يـې خيريـت خوبـه وي ؟ده ورتـه وويـل هوخيريت دی هسې ناوخته شوه رابانـدې په ښارکې پـه يـوه شخصی دفترکې دنـده لرم، په خبروخبروکې يې ډېرمزل وکـړ، نور نو دمياګـانوتر کلي پـورې دوه کيلو متره لاره پاتې وه چې ،دوروسته سيټ نه يې تمانچـه پرسـر کېښودل شوه او د ونه ښورېږي اواز يې واورېده، موټر ځـای پرځـای ودرېده ، دوروستي سيټ دوهم نفر راکوز شو راغـی، دی يې لـه مټ نه ونيوه له موټرنه يې ښکته کړ اودجېبونو پـه پلټلويې پيـل وکـړ،ده چې هرڅومره زاری اوفريادونه وکړل ، داچې هغـوی يـې يـواځې اواز وانه ورېده بلکې،ځوپرلپسې سوکان اولغتې يې هم وواهه ،ګنکړپه ،خدای د ې ددې دفتر ببخ وباسي چې تـه پکـې کـارکوې ،ايلـه همـدا

دیارلس سوه اوشل روپکی؟! ځه ورک شه احمقه، پیسې اوموبایل یې ترې واخستل ،دتللوپه وخت کې یې بیا په خوله یو کلک سوک ورکړاو ترې روان شول دی دخولې او بدن په درد اخته شو خوله یې له سرو وینو ډکه وه خوبیا یې هم خپل کوښښ جاري ساته ، نور نو په کلیو اوبانډوکې یوه وېروونکې خاموشي خوره وه. ټول خلک دخوب نړۍ ته تللي وو ، له شل پنځه ویشت دقیقو مزل وروسته دخپلې کوڅې په لور وګرځېده ، کور یې دکوڅې په اخر کې و ،داچې شپه ډېره تیاره شوې وه او اواز هم ډېرلېرې تلو ، نو دچیغو او ساندو اوازونه یې تر غوږوشول، غړي یې سست شول ، پښو یې کار پرېښود ، په زړه کې ورتېره شوه لکه چې له ښځې نه خلاص شوم! داسې شو لکه هېڅ ساه چې پکې نه وي، ځان یې په کش کولو کش کولو ،دخپل کور تر دروازې پورې ورساوه ، ددروازې له ټېل وهلو سره پرېوت ، په کورکې چا ددروازې کړپ واورېده څوکسانو یې پرلور راوځغاستل ، باور چې له خولې اوپزې یې وینې روانې وې اوسپین کالي یې تک سره اوښتي وو ، بېهوښه پروت وه ،ژر یې له انګړ څخه کټ راووړ ،پورته یې کړ ، اوبه یې پرې وپاشلې ، په کور کې خلک ډېر را ټول شوي وو ، څوک له قدري نه راتاو وو اوڅوک له باور نه ، یو قیامت جوړ شوی، لږشیبه وروسته باور

سترګې ورپولې ،په هوښ راغی ګوري چې حوېلۍ له خلکوډکه ده،
خیز یې وکړ ، څه چل شوی دی ؟! چې په دې وخت کې یې مور ورته
په غېږکې کوچنی ماشوم واچاوه اوچیغه یې کړه دادی ستا اودهغې
د واده نښه!

رضاعي خور

کورمو په پاکستان کې وه، یوه ورځ کورته روان اوم چې په لاره کې مې وراره له لاسه ونیوم، له لارې نه یې ګوښه کړم ما ورته وویل شېرازه ته !دلته څه کوې ؟زه چې ځو کورته، شېرازلږغلی شوله تاسره مې یو څه کارو ، ښه وایه څه کاردې و ؟
دومرضروري خبره هم نه ده، پوه شوم چې دشېرازه په زړه کې یو څه شته خودویلوجرئت یې نکوي، له لاسه مې ونیو لیونیه وایه کنه ولې غلی یې؟ مه شرمېږه هرڅه چې وي ښه ډاډه یې وایه چې څه دې ویل؟ شېرازیومسکاوکړه نه داسې څه نه شته !ښه نوبیا څه چل شوی ده؟
هلک دخولې مزي وشکول:یاره کاکا زه خوېې بلکول لیونی کړی یم، وایم هسې دانسان په جامه کې حوره ده، بس ،سترګې ،وروځې ،بانړه اوغونډه زنه خويي په زرګرجوړکړې دي دقران کریم حافظ هم ده اوس وپوهېدم چې ولې نه نظره کېږي ،والکه (هلکه)دادچین ماچین خاپېری څوک ده چې ته یې دومرشیدااشوی
وایم کاکا دهېڅ ډول خوبۍ کمی پکې نه شته. ښه نواوس دې دا دجنت حوره رامعرفي کوې اوکنه زماخودې ورته تلوسه کړه، ژریې

راته وایه، شېرازیوځل بیا ستونی تازه کړ ژبه یې په شونډو تېره کړه لاس یې اوږود کړ هغه ژېړه دروازه وینې چې د ترپال پرده ورته پرته ده ؟ هو د قدوس خان کوردی ښه ښه نالایقه (زردانه) یادوې هو هغه خورښتیا هم ډېره ښایسته او لایقه نجلۍ ده الله دې پرده وساتي
شیرازځانته ګوته ونیوه، یو وار دې یې خدای زما کړي بیا به ته ګورې چې زه یې څنګه ساتم وایم لاس به یې په لمده کاسه رانه ونه لګېږي خانه سامانه به ورته نیسم !دی لاد هغې د ښکلا په ستاینو بوخت وو چې ماته د زردانې او شېرازوړ کتوب رایاد شو په رښتیا هم له یو بل سره یې ډېرمینه درلوده او همېش به یې یو ځای لوبې کولې، خو دا چې دوی سره په وړکوالي کې بیل شوي و ،اوس شېرازهغه نه پېژندله چې زردانه ده، ماورته وویل ،وراره ! څنګه زړه دې نه دی چې بیګاته دې زه او پلارد قدوس خان مېلمانه شو؟ او زردانه ترې ستالپاره وغواړو !
ـ نوزه دلته په تاپسې د څه لپاره راغلی یم، په خندا شو لکه چې ته مې ډېرخوښېږې وایم چې زړه مې درنه توردي ،په برېتو کې یې راته وخندل او غبرګه یې رانه تاوه کړه، ښه راځه چې اوس ځو کورته هرڅه به خدای سم کړي، دواړه زمونږ کورته ولاړو د چای څښلو څخه وروسته شېرازپورته شو ، ښه نواوس زه ځم او بیګاته به دې په تمه یم ته به مې د پلار جان سره دا خبره حتماً یادوې.
ـ وایم یادول څه کوې همدا نن شپه به ورځو ،په کړس کړس یې وخندل دخدای پا مان ستا په تمه ! بیګاته یې زه کورته ورغلم سره

کښېناستو شېرازلکه دبربرکۍ په شان تاوېده چای يې راوړ ، والکه ماخوچای څښلی و ، داهغه چای نه ده چې تاڅښلی ده دابېل چای ده پياله يې ډکه کړه اوغلی کښېناست، مايې دپلار سره خبره ياده کړه هغه راته وويل چې تراوسه خوشېرازماته هېڅ هم نه دي ويلي ،اونه هم موږ په دې خبره کوم فکر کړی دی.

ماورته ويل لالا ! ماته خويې ويلي دي کنه ،که ستازوی دی، خوزما هم وراره دی.

ـ هوداسې خوده، نوزه خوبه ستا ورېنداري سره مشوره وکړم کنه، وايم ورېندار مې زمادخبرو نشي اوښتی ،څه چې ځوو ،رانېغ شو ، والکه غفاره ګوره په هروخت عجله مکوه ،وايم راځه چې نن دستمال رانه وړم، هېڅ امکان نلري، دواړه له کوره را اووتو اود قدوس خان کره ولاړو هلته چې ورسېدو قدوس خان موپه خوراورينه ټنډه هرکلی وکړ اوحيران و چې په دې دخت کې موڅنګه ورپېښه وکړه ناستوو مامې لالا ته اشاره وکړه هغه هم ټکنی شو قدوس خان ته يې مخ وروا ړوه چې مونږ دلته ديو خبرې لپاره راغلي يوه خوهېڅ جرئت نه شم کولی چې درته يې ووايم قدوس خان ډېر ښه سړی وو ،ويې وويل چې دومره دې راباندې باورنه درلود نوبيا په تورشپه راتلي دڅه لپاره ساده سړيه داسې فکروکړه چې يواځې ناست يې اوله ځان سره خبرې کوې هرڅه چې وي، لالا مې په بنده بنده ژبه ويل موږ راغلي يوچې تاسوته دښيښې لاس درکړو او

دادوستي ومونوره هم ټينګه شي، قدوس خان په خپل ښوی سرلاس راکش کړه

یوشېبه غلی شو ،دیوې شېبې لپاره چوپتیا خوره شوه داسې لکه هېڅوک چې په کوټه کې نه وي خوددې خاموشۍ لړۍ ډېره ژر وشلېده قدوس خان غاړه اوږده کړه ،ویې ویل سمه ده موږبه مصلحت وکړو، بیابه تاسې ته احوال درکړو،ماغوښتل چې یوڅه وواېم خولالامې راته اشاره وکړه اوغلی شوم.

ـ ښه نوموږبه بله ورځ بیا راشو اوس دخدای په امان، هغه ویل پاتې شئ شپه له موږسره تېره کړئ سباته به ولاړشي ، نه موږ درنه ځوچې کورکې به ټول انتظارباسي ،دخدای په امان ،بله شپه بیا ورغلو،خو داځل مو وریندار هم له ځانسره بوتلله، خبرموسره یاده کړه هغه وویل ماته شېراز معلوم دی چې ډېرښه هلک دی تعلیم یافته هم دی اوالله دې نورهم ورته نېک وښیي، موږپه دې ښېښې خوښ یو، یودم مې ترېلاسونه تاوه کړه مبارک موشه ! !دشیرینۍ دقاب څخه مې خوداني چاکلېټ اونقل راواخستل واخلئ،واخلئ خولې موخوږې کړئ، قدوس خپل زوی ته اوازکړو زو یه ورشه اودستمال راوړه هغه دې هم خیریوسي بس په یوترپ کې یې په غوري کې اېښې دستمال راوراساوه وماته یې ونیوه ما هم ترې واخست، اولالا ته مې وکتل اودتلواشاره مې ورته وکړه، هغه راته ویل دومرتلوارمکوه غفاره لږساړه خوره، کله چې دباندې راووتو ماویل که ستاسواجازه وي زه به یوڅو دتمانچې ډزې وکړم ،قدوس

خان مخ راواړوه دادخوښۍ کاردی هېڅ پروانه کوي زه کوم اعترض نه لرم، له کوربهرمو ډزي پیل کړې ما تیار له ځان سره یوځوداني دلس وروپي وال پټاس هم اخستي وو، دا ټول مې لکه دماشومانو والوزول، اوکورته ورسېدو هغوی ټول په انتظارکې ناست وو ،داموځومره ناوخته کړه موږخوموله انتظاره مړه کړو څه موو کړل؟

ما وغوښتل چې شیرازیوڅه وځوروم ،ځان مې لږ شان پرېشانه کړ او دکښېنا ستلوسره مې یوسوړ اوصوېلي ووېست ،تکیه مې ووهله دشېرازرنګ پک والوته ،ټولوماته کتل اودځواب لپاره یې شېبې شمارلې چې په دې وخت کې لالامې پخ وهل اوچیغه یې کړه مبارک موشه اودستمال یې دټولوپه مخ کې وغورځاوه ،مبارک،مبارک، مبارک په یواوازشروع شول، شېرازله ډېرې خوشحالۍ څخه له سترګو اوښکې راتوې شوې، اوماته په غاړه کې راپرېوت ،وایم غفارکاکا زنداباد، شُغلې پرې ورخېز کړل ای بې شرمه ! !ژنداباددخولې پېښې یې ورته لکه دیوې ماشومې پشان وکړې، موریې شېرازپه تندي ښکل کړه هغه یې هم لاسونه ورښکول کړل، ماهم ټولوته مبارکي ویله اواجازه مې ترې راواخستله، دخپل کورپه لورروان شوم، د دوه درې میاشتوپه تېرېدوسره واده تیار شوه، دکلي په کوڅوکې سره، اوشنه ټکري ښکاره شو چې دواده کورته له هرې خوا پېغلې، زلمیان اوزړې روانې وې ،دواده لومړۍ(دنکریزو) شپه ښه په درزاودروزکې تېره شوه دکورله دننه

ثخـه د پېغلو پـه لاسـونو د دریاګانو او چمو او ازونه او رېـدل کېـدل او د بانـدې د غـټـو دوه سـره ډولونـو اوازونـه او دڅوانانو اتڼونـه او د پښـو د ربا اورېـدل کېـده، سـباچې دډوډۍ مراسـم خـتم شـو او مېلمانـه خـلاص شـول ،نو د تخـت شـانۍ وخـت شـو ټولو مېلمنو او د هلـک خوینـدوورونړو او خپلوانو ټولو رنګینې جـامې اوغوسـتې وې شـاه اونـاوې یوځـای ودرول شـول او یوبـل تـه یـې پـه ګوتو کې ګوتمې ورکولې(چېله بدلي) چې پـه دې وخت کې نـاڅاپـه یوې زړې بوډۍ غږ وکړلږصبر وکړۍ ! !
ټـول حیـران شـول ددې پـه لـوري سـترګو شـپېلۍ ورمخـامخ کـړي ، دا راغلله او ددې ټولو ښځو له منځه دناوې او شاه ترخوا ودرېده.

ویې ویل: زه نن یو خبر کووم ددې په خاطرچې په اخرت کې مې غـاړه بنده نه وي هغـه دا چې مـا دې دواړوتـه پـه ماشـوم تـوب کـې شـیدې ورکړې ! دې او دواړوزما تیونه رودلي دي،دشېراز رنګ والوتـه بـې واکه، شوه له لاس یې ګو تمه په پرمځمکه پرېوتـه، خپله هم پـه کـټ کـې راچپـه شـو او واده تـه راغلـي خلـک پـرې راټـول شـول

بدنصیبه

ماذدیګر دفتر نه له روخصتېدو وروسته دکور په لور روان وم زمونږ
کلی له ښارڅخه ښایسته لېرې دی، له موټر څخه کوز شوم اودکور
په لور رهي شوم کوڅې ته په رسېدو سره سم ګورم چې دخدای (ج)
بخښلي سرور اکا لور زېبا په چیغو اوکړیکود کور له دروازې څخه
کوڅې ته راپربوته اوپه سپېروخاوروکې یې ځان له ډاګه ډاګه واهه
له کور څخه هم دساندو اوژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل، حیران
شوم له ځان سره مې وویل خدای دې خیر کړي دسروراکا ښځه ببو
لاله ترور خوبه نه وي مړه شوي ځکه چې هغه په دې ورځو کې ډېره
سخته ناروغه وه ،زېبا مې له لاسه راونیوله اوله خاورونه مې پورته
کړه ترې ومې پوښتل څه چل شویدی خوزېباته سلګیو وار ورنکړ
چې زماد پوښتنې ځواب راکړي ؛په دې وخت کې دکورله انګړ نه
دحمید دمور اواز چې له ژړا سره بدرګه کېده وویل حمیده زویه مور
دې درنه ځارشه کاشکې چې ستا پر ځای زه بدنصیبه خدای اخستې
وای میندې یې ورته زما پشان بورې شه بچیان یې ورته یتیمان شه
او .... نورې خبرې په ژړاکې ورکې شوې زما زړه په درزېداشو ویل

مې څه ! ! حمید مړدی ؟ نه داسې نشي کېدای ! نورنوبېواکه شوم دېوال ته تکیه شوم خدایه حمید خوله چاسره دښمني هم نه لرله هغه خوکوچنی وو...په همدې سوچونو کې ډوب ووم چې په کوڅه کې دموټر رڼا راښکاره شوه له رڼاسره سم دامبولانس هارنګ په کوڅه کې لکه دطوفان پشان یوه انګازه وکړه او بې له ځنډه دحمید دوی ددروازې مخې ته ودرېده خلکو کټ راوړ او دامبولانس وروستۍ دروازه خلاصه شوه دوه نفره موټر ته وروختو ګورم چې حمید خوارکی په سرو وینو کې لژندپروت ده له لاس اوپښونه مې دمه وخته په ډېر مشکل سره مې له نورونفروسره جنازه له موټر څخه راکوزه کړه دکټ د اچولو په وخت کې زما لا س دحمید په ملا کې داسې ننوت لکه په یو ه کڅوړه کې چې لاس ورښکته کړې داهغه ځای ووچې پرچه پرې لګېدلې وه جنا زه مو کورته ننوېسته کټ په ښځو کې ورک شو، زېبا ځوارې بې سده شوه خوښځو به پرې اوبه واچولې هغې دخپلې مور په غاړه کې لاس وروا چاوه اوپه چیغو کې یې ورته وویل((مورجانې اوس به تاته داروڅوک راوړي)) دکلي ځوانان تللي ول هدیرې ته اوقبر تیارشوی وه مړی موشپې ترشپې خاوروته وسپارله. حمید اوزیبادواړه هغه بد نصیبه خور او ورور ول چې دوه کاله وړاندې یې پلار سروراکا دسرطان دناروغۍ له امله مړ شوی وه، اودوی یې دتل لپاره له مینې بې برخې شوي وو دپلار له مرګ نه وروسته دمور اوخور ساتنه دحمید په غاړه شوه نوموړی په دې وخت کې دلسو کلونووه او دښوونځۍ په دوهم

ټولګي کې يې زده کړې کولې هغه ډېر ذهين،هوښيار اودښو اخلاقو څښتن وو دښوونځي تر څنګ يې ديني زده کړې هم کولې مګر دپلار له وفات سره سم دې هرڅه ته دپای ټکي کېښودل شو ، حميد به سهر له کوره وته اوپه بازار کې به يې دکراچۍ پرسر بسکېټ ، ژاولې ، اورلګيد اونور شيان پلورل چې په دې تر تيب يې ځانته نفقه برابروله په دې ورځ چې حميد غوښتل مازديګر کورته راشي چې په دې وخت کې په سرک خارجيان تېرېدل چې حميد دوی ته نژدې پرې انتحاري حمله وشوه اوزيات شمېر ملکي وګړي پکې شهيدان اوټپيان شول حميد هم په ټپيانو کې و شهيدان اوزخميان شفاخانوته ورسول شوي وو ، چې وروسته حميد هم په روغتون کې ساورکړه. اوس نو زېبا سهار له کوره وځي سوال کوي او مور يې په کلي کې دخلکو لوښي او جامې وينځي ،اوپه دې طريقې سره خپلو ځانونو ته نفقه برابروي.

کورنۍ وظیفه

تل به یې د نوم په اورېدو ډېر خوښېده او که به یې د چا له خولې د هغې په اړه کومه خبره واورېده نو د هغه شخص خوله به یې ګړوله تر څو یې په باره کې یو څه وغږېږي ،هغه پرده ډېره ګرانه وه مګر پرده یې هېڅ خیال نه راوړه ده به تل هڅه کوله چې په څه بهانه ور سره خبرې وکړي؛ خو ددې موقع وخت یې هم نه ورکاوه ،ځکه چې هغې هم ځان ته یو څوک ویلې ،یوه ورځ تصادفي دواړه وخته راغلي وو او په کلاس کې یو په بل پسې په څوکیو ناست وو ، خو استادلا نه وراغلی چې په دې وخت کې د تمیم د ټېلیفون زنګ پورته شو کوم ملګري یې زنګ وواهه ټېلیفون یې اوکې کړ دخبرو په منځ کې تمیم غوښتل چې له هغه نه د چانمبر واخلي خو په دې وخت کې له ده سره قلم نه وه، نو دا وخت د ته له ولولې سره د خبرو کولو لپاره یو طلایي چانس و ،نو بې له سوچ او فکره یې پرې غږ وکړ وبښه دلږ شېبې لپاره دې قلم راکړه یو نمبر پرې لیکم زما سره قلم نشته ،سره له دې چې ولولې ته غوصه هم ورغلې وه خو بیا یې هم قلم په تېزه ورګذار کړ تمیم چې نمبر ولیکه نو قلم یې د مېز په سر ټکوه د خدای پامانۍ وروسته یې په خپل جېب کې واچاوه ،کله چې استاد کلاس ته راغی او درس یې پیل کړ په شاګردانو یې اواز وکړ قلمونه او کتابچې مو د نوټ لپاره اماده

کړی ،ولوله چې قلم يې له تميم سره وه اوبل قلم هم ورسره نه وه حيرانه پاتې شوه چې له تميم څخه خپل قلم په څه ډول واخلي ،تميم هم سرټيټ اچولی و اوپه دې تمه ناست و چې اوس به ولوله ترې په خپل خوږ اونازک اواز قلم و غواړي اودده هغه ارمان چې له ډېره وخته يې په زړه کې وه پوره به شي ،مګر ولولې ديوبل همصنفي په واسطه ترې د قلم غوښتنه وکړه !! تميم وکتل چې ولولې ترې دراشد په واسطه قلم وغوښت نو ډېرمايوسه شو ،قلم يې ورکړ استاد درس پيل کړ ،ددرس په جريان کې استاد دسباورځې لپاره شاګردانو ته کورنۍ وظيفه په نښه کړه تميم دشپې په کورکې کورنۍ وظيفه ليکله چې په اخري کرښه کې ترې يو څه اشتباه وشوه دا ورقه يې په همدې ځای پرېښوده اوپه بله ورقه کې يې کورنۍ وظيفه وليکله ،کتابونه يې ټول کړل هغه اشتباه شوې ورقه يې هم دکتابچې په منځ کې کېښوده ،سباچې کورس ته لاړاواستاد راغی نوله هرڅه نه مخکې يې کورنۍ وظيفه وغوښته ، ولولې ته ورپه زړه شوچې کورنۍ وظيفه يې هېره کړېده حيرانه وه چې څه به کوي ځکه چې استادهم ډېر غوصه ناک وه تميم چې ولوله ورخطااوترهېدلې وليده نو پوه شوه چې کورنۍ وظيفه يې نده ليکلې نويې سمدستي خپله کورنۍ وظيفه راواخسته اودخپل نوم پر ځای يې دولولې نوم وليکه ،له استادنه پټه يې ورقه دولولې مخې ته وړاندې کړه اوخپله يې پرېکړه وکړه چې هغه اشتباه شوې ورقه به ورکوي ،او ويې ويل چې استادخويې هسې هم ټکي په ټکي نه ګوري ،ولولې چې ورقه

ولېده نوله ډېره قهره تکه سره شوه خوژريې په خپل نوم پام شو چې دبل نوم پر ځای ليکل شوی و حيرانه وه چې څه وکړي ورقه وا خلې اوکه دا ستاد رټلې اوخجالتوونکې خبرې واوري نوله ځان سره يې پرېکړه وکړه چې دا ستاد له خبر ونه راته دا ښه ده چې وايې خلم همغه وه چې تميم ولوله دا ستاد له خبرونه وژغورله کلاس په اخرکې ولولې له تميم نه مننه وکړه؛ خو تميم ورته وويل چې ما داکار دمننې لپاره نه دی کړی ،خاص ددې لپاره چې استاد تاته دنوروشاګردانو په مخ کې رټلې خبرې ونکړي.

دتميم په دې صميمانه اوله پېرزوينې نه ډکو خبرودولولې په زړه کې دځان لپاره ټول نفرت اوکينه په مينه بدل کړل له دې نه وروسته ولولې له تميم نه دهغې ورځې بخښنه هم وغوښته چې قلم يې ورڅخه دراشد په خوله غوښتی ؤ، تميم چې زړه يې له خوشحالۍ نه ټوپونه وهل په ډېر عادي اندازکې ځواب ورکړ (نوپرا بلم)

له دې نه وروسته به دواړه وخته راتلل اودکلاس تر شروع کېدوپورې به يې د ودکورس شاته په پارک کې په خپلوکې کنورسېشن (محاوره)کوله. کلاس نيمايي ته رسېدلی وچې دتميم دوی کور د څه مشکل له عمله له (قلع فتح الله) څخه کوټې سنګي ته ګډه شو نورنوتميم نشوکولای چې له کوټې سنګي نه شهرنوته دکورس لپاره هره ورځ راشي اولاړشي نوسبايې ولولې ته وويل زه نورکورس ته نه راځم ! ! څه نه راځې ! !؟ ولوله حيرانه شوه اخرخبره څه ده؟ ده ځواب ورکړزموږکورله د ې ځای نه لاړ اوپه کوټې سنګي

کې موبل کور په کرایه ونیوه نوداځای له هغه ځای څخه ډېر لرې ده اونشم کولای چې روزانه لاړشم اوراشم ولوله ډېره خفه شوه ،اوله د ې سره ترې تمیم روان شو ،خپل کورته نژدې یې په یوه کورس کې داخله وکړه خوکله کله به یې دولولې پوښتنه کوله ،هغه هم اوس کورس ته نه تلله ډېروخت وشو چې ولولې اوتمیم سره ونه لیدل ،یوه ورځ تمیم کورس ته روان وه وکابلرې یې پرانیستې وه لغات یې زده کول چې په دې وخت کې دلارې په اوږدو کې یوه انجلۍ ورسره دتېرېدو په وخت کې ولګېده دتمیم له لاسه کتابونه پرځمکه پرېوتل نجلۍ همغسې دبربرکۍ په شان تیزه روانه وه اوهېڅ خیال یې پرې رانه وړتمیم له ځانه سره څه وبنګېده اونجلۍ پسې یې وکتل دنجلۍ لنډو پنجابي جامو ، نرې دګولوبند په شان ګوچنی ټکری اوتوره اوږده چوټکه چې په ملایې لکه دمارپه شان راځړېده، دهغه دفکر مارغه له ځانه سره په هواکړ،کتابونه یې راوټول کړل اوپه بېړه ورپسې روان شو خونجلۍ ورڅخه دجیټ په شان والوته ، سوچونو پسې واخیست چې دابه څوک وي ،دچالوربه وي ،څه کاره به وي ،چېرته به ځي او....په همدې سوچونو اوفکرونوکې کورس ته ورسېده کورس کې استاد درس وایه تمیم ناست په کلاس کې وه مګر فکر یې په بل ځای کې و استادپرې څوواري اواز وکړ مګر تمیم لکه چې دنشې ګولۍ اچولې وي هېڅ په ځان نه پوهېده له رخصتېدونه وروسته کورته ولاړفکریې پرځای نه وه ، سباته تمیم له خپل وخت نه نژدې نیم ساعت مخکې دکورس په لورروان شوخونن

هغه ورځ نه ،نن د ی له هیڅ قسم پیښې سره مخ نه شو کورس ته ورسېده نبغ کتابتو ن ته یو کتاب یې راواخسته په لوستلو یې پیل وکړ دمطالعې ځودقیقې وروسته تمیم ددروازې اوازواورېده سریې له کتا ب نه راپورته کړ خو دروازه ببرته پورې شوه څه یې ونه لیدل ،ببرته یې په لوستلوپیل وکړ چې یووخت یې ساعت ته وکتل نوددوی کلاس په شروع کېدو وه ژر یې کتاب په خپل ځای کې کېښوده اومنډه یې کړه ددوی کلاس په دوهم منزل کې وه په ډېره چالاکۍ په زینه کې روان وه چې له پاسه پرې یوبل څوک داسې راکوزشولکه بازچې په کوم مارغه باندې له ډېرې جګې فضانه غوټه وکړي تمیم ژر پاس وکتل په دې وخت کې هغه ده ته راورسېدله ددواړو سترګې یوپربل کې ونښتې هک پک شول.

دهغې له خولې ووتل تمیمه !!ولولې! !تمیم چې دولولې لنډوجامو ،اوږود قد ،توروااوږدوزلفوته وکتل نوپرونۍ صحنه ورته مخې ته ودرېده نوله ځان سره یې وویل چې هغه پرونۍ نجلۍ حتماً ولوله وه، ولولې ته ژر په کتابتون کې ناست هلک ورپه زړه شو چې سریې په کتاب ورټیټ کړی وه پوه شوه چې تمیم وه دواړه لکه دبوتانوپه شان یو بل ته مخامخ ودرېدل اوله ستګویې اوښکې روانـــــــــــــــــــــــې شـــــــــــــــــــــــوې.

وعده

کله چې زه له دوبۍ نه راغلم نو په کور کې دټولو مزاج داسې څه بل شانتې وه، دهریوه په څهره کې یو عجیبه شان تغیرښکار کېده، مابه چې هرڅومره وپوښتل چې ایا زموږ په کور کې څوکومه ستونزه نه ده راپیدا شوې؟ ټولوبه ویل نه ته اوس دوبۍ نه راغلی یې هلته څوټول خلک خوشحاله او ساعت تېري دي، نو تاته دلته هرڅه بل قسم ښکاري ،ددوی په خبره به ماهم وویل چې کېدا ی شي، همداسې وي،ولې دا ځل زه له واده نه دوه مایاشتې وروسته تللی وم او یویونیم کال وروسته راغلم، یوه ورځ سهار وختي لاوده وم چې موبایل مې سرته چیغې پیل کړې،سخت قهر راغی ،ښه ته دې بېکاره ته وګوره داوخت نو دزنګ وهلو دی ، لاس مې تېر کړل دبالښت تر شامې موبایل راپورته کړ، همداسې مې پورته خواته زور وکړ، موبایل مې هغه زموږاوستاسې به اصطلاح کشکي وو ، غوږته مې وړاندې کړ،ترڅومې غږ ورباندې کاوه ،چې هغه راباندې را مخکې شو.لالامبارک شه زه کاکاشوم، اواز د سرور و (زیشان

پیدا شوی وه) ټولو راسره په خورا مینه خبرې وکړې او مبارکۍ به یې هم راکولې، خوزه به شرمېدم دچا مبارکي مې نه اخسته، وخت تېرېده ځومیاشتې وروسته یوه ملګري مې چې په افغانستان کې یې یوه N,G,O جوړه کړېوه، ماته یې وویل چې هلکه راشه همدلته به لماسره په دې کمپنۍ کې اوړې را اوړې بل به کورته هم نږدې یې، ماهم ورسره ومنله نو راغلم خپل هېواد ته همدلته مې په خپل هېواد کې له هماغه ملګري سره په کارونو کې بوخت شوم، له داخل راتګ سره هرڅه بل شان وه، البته یوائې زموږ په کور کې ، خو ترټوولو مې مېرمنه ډېره ماښېجنه ښکارېده، ما به چې هرڅومره ورته وویل او د دې دخاموشۍ علت به مې وپوښت خو هماغه یو ځواب به یې راته راکاوه او ویل به یې چې ته اوس بهرنی شوی یې او هرڅه درته بل شان ښکاري.له درې څلور ورځو راپد ېخوا یې په کړو وړو کې بېخي تغیر راغلی و، دشپې لخوا به هم ډېرناارامه وه، تل به یې له کوچني زیشان سره خبرې کولې ، که څه هم هغه خو لا ځومیاشتنی و ،په هېڅ هم نه وه خبر ،مابه ورته خندل ، ویل به مې ونجلۍ داته څه کوي؟ داخو کوچنی ماشوم دی ، دی په دې خبرو څه پوهېږي ته پخپله ا رام وکړه؛ ولې چې ته استراحت ته هم ضرورت لري،له کله نه چې زه راغلی وم ما دا ویده ونه لیده ، او تل به یې له همدې کوچني ماشوم سره خبرې اترې کولې، تل به خفه ښکارېده، یوائې به کېناسته او پاڅېده، ما ځوځله ترې پوښتل، چې څه چل شوی دی؟ خو هغې به راته فقط دومره ویل چې هېڅ خبره نشته، زه

عـادي يـم، کومـه دتشـویش خبـره نشـته،دې بـه ماتـه ویـل چـې زه خوشـحاله یـم ، او ماتـه څـه مـه وایـه زه لـه هېچانـه ګیلـه او ګـزاره نـه لرم،دايي هم راته ویلي ووه چې کله یـواځې وي، اوڅوک ورسره نـه وي ، نو هیلـه ده چې ناڅاپي اواز پـرې ونـه کـړم، ولـې چـې وبرېږي، عجیب خویونه به یې کول، زه هم یـو شـان تعجب کې وم ،څو ورځـې نورې هم په همدې شان تېرې شـوې، یـوه ورځ لـه وظیفـې نـه پـه وخت راغلم ویل مې چې نن به داهم له ځانسره واخلم او کـوم ځـای تـه بـه پـه چکر ولاړشو ، کورتـه چې راغلم خویندو ورونړوراسره روغبړ وکړ؛ مېـرمن مـې ترسـترګونه شـوه ، دکـورنۍ لـه غړیـومې وپوښـتل چـې چېرې ده، هغو وویل چې په خپل اتاق کې ده شمیم زما پـه مـور پـلار، خویندو ورونړو هم ډېره ګرانـه وه، ډېرنازونـه بـه یـې ورکـول ، پـه کـور کې داسې نه ښکاریده لکه داچې دکـوم بـل کورنـه دلتـه راغلـې وي، ولې چې پلار، مور او ټولې کورنۍ به زما خیـال هـم ډېر زیـات سـاته نـو لـه همـدې املـه بـه یـې داهـم ډېـره خوشـحاله سـاتله او دې مـې هـم دکورنۍ ، زما دخپلو، خپلوانو او مېلمنـو ډېر عـزت او احتـرام کـاوه ،ولاړم اتاق ته دروازه بنده وه خو قلف یا ځنځیر نه وه همداسې پورې کـړای شـوې وه.پـه لړزېـدلو لاسـونومې پـه داسـې حـال کـې دروازه ورخلاصـه کـړه ،چـې غـوږونـومې دزړه درزا بـې لـه کـوم مشـکل څخـه محسوسوله، هغه دکوټې په منځ کې یـواځې ناسته وه، غوښـتل مـې غږ پرې وکړم ،خو جرئت مرسته نه راسره کوله، څوځله مې زړه راغټ کړ چې نوم ورته واخلم خبرې ورسره وکړم او په دې پلمه یې څنګ تـه

ورشم، خوبیابه مې وویل: نه ولاکه غږ پرې وکړم که وویرېږي نوبیا ؟ هسې هم هغې خو راته ویلي چې په داسې وخت کې باید پرې یو ناڅاپه اواز ونکړم، بیابه مې وویل چې څه وهې خودې نه اونه ادم خوره ده، چې وبه دې خوري، راځه همداسې ورشه ،خوبیابه مې وویل هسې نه چې دا وویرېږي، اوڅه چل پرې ونه شي، خیر خوونه شو ،نور مې نو زړه د زمري کړ، سترګې مې پټې کړې، یوځل مې په ستوني فشار راوړ، چې څه ورته ووایم، خو ستوني هم قسم وکړ، چې اواز به رانه ونه وځي، په دې کرلو ،ربېلوکې نژدې درې څلور دقیقې تېرې شوې، اخر مې ویل هسې نه چې ومې وینې ،بیابه بل ګمان راباندې وکړي، بې اختیاره مې وویل، شمیم ! ! مخ یې راواړاوه ، له سترګویې اوښکې روانې اوتکې سرې وې، مخې ته یې دټوشې پیپرو قاغذي قطۍ ایښې وه اوسمه ډېرۍ یې جوړه کړېوه، ځان مې زړور کړو خواته یې ورغلم، څه چل شوی دی؟ چې داسې تنها یې دې غوره کړېده، ایا زما له کورنۍ سره دې طبعه نه ده جوړه ، اوکه زما کومې خوریا ورور اویاهم بل چادرته څه ویلي وي خوماته یې ووایه ،زه به یې پو کړم ، له ځایه پاڅېده، لاس یې دسترې مشې په نیت رااوږود کړ، مایې هم لاس ونیو ،اوله ځانسره مې کلک کړ، پرې مې نه ښود اوښکې مې ورپاکې کړې، ورته مې وویل:ګوره شمیم ! ! نن چې هرڅه راته صفا صفا ونه وایې هېڅ امکان نلري، اخر چل څه شوی دی ، چې ته داسې کوي ،ګور داخوستا یوه ورځ نده اونه دې هم یوه اوونۍ ده، له کله نه چې ته دې

کورته راغلې يې ما ستا پرشونډو مسکا ونه ليده بغير له غم خفګان اوپرېشانۍ اياله ماسره خوشحاله نه يې؟هرڅه چې وي هلته ژرکوه ماته يې ووايه، چې نور مې نو حوصله خلاصه شوه او هېڅ صبر ندی راپاتې ،که په ماکې کومه خبره وي راته يې ووايه، که څه ناروغه يې هم راته يې ووايه اوکه کوم بل مشکل وي هم راته يې ووايه، داکومه داسې خبره ده چې تا دومره ځوروي ورځ په ورځې دې درنګ کې تغير راځي، سم دګور مړی درنه جوړ شو تاځانته په شيشه کې کتلي دي، نور درنه زه وېرېږم.په مکر جنه لهجه يې راته غلطو ونکې خندا وکړه ،په سينه يې راته سوک راکړ غلی شه صنوبره يوخوته لاڅومره په خبرو پسې ګرځې، غوښتل يې چې زه دا خبره هېره کړم ،نور څه ويل يې پيل کړل ،خوماهم ضد پيل کړ او جدي شوم ورته ، ورته مې وويول چې راته يې ونه وايي بله خبره هېڅ نه اورم، هرڅه چې وي نن به يې راته په همدې ځای کې وايي او هغه هم همدا اوس.کله چې پوهه شوه چې زه نه منع کېږم ترڅو راته خبره ونه کړي، نويې راته وويل چې خبردرته کوم خو يوشرط لرم ، ما ورته وويل هرشرط ته دې تيار يم ، اوس راته خبره وکړه ، هغې وويل مرګ ته هم تيار يې؟څه !!!داته څه ډول خبرې کوې شميم !!؟وګوره ووېرېدې کنه؟

نه نه يم وېرېدلی خو ستا خبرې بل شان دي.کله چې بل شان خبرې نشي اورېدلی نو بيا پوښتنه څله کوې؟خير وايه ستا د خوشحالۍ لپاره مرګ ته هم تيار يم.و يې ويل نوبيا يوه وعده وکړه، زما زيشان

به خوښ او خندان ساتي.هاهاهاها په کرس کرس مې ورته وخندل، ای هی تالیونی، دې خدای لري.خو بېرته مې فکر سم شو ، کله چې شمیم دزیشان دنوم اخسته یو څه ټکنی شوه، ژبه یې بنده شوه. ما ورته وویل: زېشان خوښه دی کنه ؟هو نوماخودرته ویلي ندي چې هغه ناروغ دی ما ورته وویل چې انشاء الله دا هرڅه به همداسې کېږي لکه څرنګه چې تاوویل، ښه نو اوس راتهووایه چې څه شوي دي؟ستونی یې له ژړا نه راډک شو ،سترګې یې پټې شوې، مخ یې سورشو ،ژړایې ایساره نکړای شوه ،دسلګیو سره غبرګ په داسې حال کې چې خوله یې زما په اوږه راخښه کړه وویل زیشان ، خوله یې بنده شوه بیایې هڅه وکړه زیشان، ماوویل: هو زیشان ولې په زیشان څه شوي دي؟ هغه خو هغه دی په خپل ځای کې پروت دی او ویده دی نوبیاولې؟ هلک مې په ویدو را پوره کړ له خوبه مې راویښ کړ. بیایې وویل: زیشان، نور مې ورته زړه راتنګ شوه له ځانه مې لرې وغورځوله ،په ډېرقهرمې پرې چیغه کړه؛ څه چل شوی دی په زیشان؟ !له ژړاسره سم یې له ستوني اواز راووته،کوچنی زیشان یې رانه واخست کلک یې په سینې پورې ونیوه دهغه په مخ یې خوله کېښوده ،ویې ویل دی وینې سرطان لري ! !

مجنون

سهار له ملا آذان نه مخکې به له خوب پاڅېد په یوه اوږده لکړه کې به یې د مرزانو قفسونه راځړولي و، په هر قفس کې به درې یا څلور داني لکه د بګرام او ګوانتانامو په زندانونو کې چې په یو نیم متر کوټه کې به دوه درې افغان بندیان پراته وه، او د کروندو په لور به روان شو ه دده عمر پوښ و خو فکریې بیاهو مره نه و، لمونځ یې د ثواب لپاره هم نه کاوه بس ټوله ورځ به دی و او مرازانو ته تیپچه وهل له سهار نه تر ماښام به یې مرازان نیول که چا به ورته ځان هم مړ کړ او څومره عزر او زارۍ به یې ورته وکړې خو ده په زړه سخت به ورته یو دانه هم نه ورکاوه .له هېچا څخه به یې په نیولو کې مرسته نه غوښته په خپله به یې نیول او په خپله به یې خوړل او جنګول، نور کار به یې نه و هر ورځ به یې د میرمني جنګ او دعوی ورسره پورته وې خبرې به یې ورته کولې ځوانیمرګ شې دا مرزان دې ستا په سرماره شي ، بلا وهلی یې چې څه خواري مزدوري وکړې هغه بې زبانه ځارویو ته خو لږه ګیاه (واښه) راوړه بس په تیاره یې خوري او څښي. ټول کارونه به یې مېرمني کول بازار ته به په سودا پسې تلله، په پټيو کې به یې سري او تخمونه شیندل، ځمکې به یې

خړوبولي ، وايم ټول کارونه به يې کول ،زامن يې واړه و د څه ګټې وتې نه وو مشران اولادونه يې لوټې وې ،تر څو يې چې زامن د څه خوارۍ مزدورۍ کېدل هرڅه د ((مېرمنې)) په غاړه و ، يو وخت مجنون ماما يو څو روپۍ د همدې مړازانو له لارې لاس ته راوړې وې جنګي مړازان به يې پلورل او روپۍ به يې ساتلې،ښايسته ډېرې روپۍ يې جمع کړې وې، خپل ليونی فکريې پکارا چولی و ،چې راځه په دې روپيو يوه جوړه غوايان (قلبه يان)روانيسه داخپله ځمکه به پرې جوړه کړې اوله بل طرف نه به د مېرمنې له ډېروخبروڅخه خلاص شي ، نويې همداسې وکړل، يوه جوړه قلبايان يې راونيول په خپله ځمکه کې يې يوي او منډاووګان کول قلبه يان يې ډېر شوخ وو او په قلبه هم پوره بلدنه وو ، ډېريې په عزاب کړ يوه ورځ يې پرې يوه (قلبه)کوله چې يوه غوايي په بل باندې ښکر وار کړ له مجنون ماما څخه ګُنده کړه شوه او دغويي ښه يې ووهله ؛ده چې دغويي ښه وينې وليده نو خپله غوصه يې قابونشواى کړاى فوراً يې جېب ته لاس کړ يو کوچنی چاقو چې هغه به پرې منې ،بادرنګ اونورې مېوې خوړلې له جېبه راوويست او په غويي يې ښه دزړه له اخلاصه ګذاروکړ،دچاقو ټوله پلنګه يې دغويي په ورانه کې ورننه وېسته اونوريې ورته چوکه ونيوله ښه يې وواهه ،دواړه يې بوتلل او دونې تر سيوري لاندې يې وتړل ،قسم يې وکړ چې يوه کوده واښه به هم رانه ونه خورئ تا سولا تر اوسه دمجنون ضد ندی ليدلی؛ په دې وخت کې يې کوچنۍ لور ورته سبانارى (دسهارچاى

)راوړ، که ګوري چه په غوبي يې پام شو ،چې په وينو سو ر پورده نوېي چاى توت دونې سيوري ته کېښود اوروانه شوه ،دپلارله وېرې يې منډه هم نشوه اخيستى ،خوکله يې چې له سترګو پناه شوه بوټونه يې په لاسوکې واخستل او په منډه شوه کورته چې ورسېده نوله ډېرې سترياڅخه يې خبرې نشوې کولاى،موريې ترې وپوښتل چې څه چل شوى دى؟ داچې بچيانوبه يې پلارته باباويل نو په سترې لهجه يې وويل بابامې غوبي په چاقو وهلى دى ! څه !؟وى ډوبه شوم ، ټکرى په سرکړاو يبلې پښې له کوره ووته، يوه تاري ټوټه يې له ځان سره (دلته دود) لپاره واخسته او روانه شوه پټې ته په رسېدوسره يې چې سترګې په غوبي ولګېدې، چې له ډېر درده لکه دماريه شان تاوېږي؛ نوپه سترګو يې توره تياره شوه سترګې يې پټې او خوله يې خلاصه کړه ،مجنون ماماته يې په سپکوسپورو پيل وکړ،مګرهغه پرې خيال رانوړ اوبغمه يې خپل چاى نوشيجان کاوه، بله ورځ دمجنون اومېرمنې يې په څه خبره کشمکش پيدا شو مجنون ماما په هغې يو ګذار وکړ خوهغه يې ژوبله کړه هغه متل دى چې وايي:دزورور وهل اودکمزوري کنزلې مېرمنې يې ورته مخ واړاوه خداى دې ږيره په ټټر تويه کړه، خداى دې ووهه سپين ږيرى شوې، دلمسيانو خاوند شوې خوته له دې جنګ او دعوونه لاس پسر نشوې ،دوى دواړه اوس سره عادي وو ،جنګ او جګړې به ورته ساعت تېرى ښکارېده ،ولې چې په هغه ورځ چې ددوى چيغې به پورته نه شوې، نو خلکوبه ويل چې نن يا مجنون اويايې مېرمن په

کور کې نشته، مجنون چې یو عصبي سړی وه نا ببره له کوره ووت او دکلي په دلاک (نایي) پسې یې پلټنه پیل کړه پیدا یې کړ له لاسه یې راونیوه او په یوه ګوښه کې یې کښېناوه. هله ژر کوه له دې ږیرې مې خلاص کړه چې دفلاني دلور زړه یخ شي، دلاک ورته ښکته پورته کتل ،ورته یې وویل: مجنون ماما ته په هوش کې خو یې؟ دا ښایسته اوږده ږیره او پاکه خرېیل؟! مجنون ماما چې له ډېره قهره تور او شین اوښته وویل: ږیره ستاده او که زما وایم خبرې مکوه او چې زه درته څه وایم هغسې وکړه نایي مجبور شو او د مجنون ماما اوږده ږیره یې ورته پاکه خرېیله او روان شو ، کورته چې راغی بچیان یې پرې راټول شول وی ! ! بابا دادې څه کړي ؟دی راغی او د هوېلۍ په منځ کې ودرېده ګوري چې مېرمن یې هم راغله او د مجنون شین مخ یې چې ولید ! ! مجنونه سردې وخورې په سپنه ږیره لیونی شوې ؟دادې له ځانه څه جوړ کړي مجنون چې مړز یې په لاس کې وه او پورته پورته یې کاوه په تروه تڼده یې ورته وویل هر وخت به دې یو متر ژبه راوبستې وه ږیره دې په تېترتویه شه، دا سې شه او هسې، دادی ځان مې ترې خلاص کړ، همدا سې دې غوښتل کنه؟که بیا مې درته له خولې نه یوه خبره هم واورېده نو ستاد سرحال به هم زما دګیرې پشان وي.

تورمار

له خوبه چې راپاڅېده سترګې یې ومښلې اوپه خپل ځای کېناسته
،خپل سوری سوری ټکری یې راکش اوپر سریې سم کړ ،ثوځایه
پینه شوې کلوشې یې پر پښو کړې روانه شوه اوبلې کېږدۍ ته ننوته
،ترښایسته ځنډ وروسته یې ببګانی جواری اویو کلوله پیاز په پلو
کې واچول اوله کیږدۍ څخه راووته ،خوب یې لا له سترګو پوره نه
وه الوتی اولکه ټال ځنګېده ،لکړه یې رااخسته او رمه یې روانه
کړه ،صبرو چې پایندۍ ولیده نوپه بادام ګل یې غږ کړه بادامیه
ومرګ دې یوسه تادخوب ګوډی هغه ده پایندۍ خپل مالونه
راخوشې کړل اوته لاپروت یې بادام هم ژر راپورته او دچوپال په
طرف روان شو موریې ورته جواری او لږ پنېرپه دستمال کې وتړل
پتکی یې غاړه کې واچاوه اوپه مال پسې شوه ،دوی دواړو به هره
ورځ په ګډه خپل وري اوسېرلي دځړ لپاره دغره لمنې ته بېول
،پایندۍ بل وروریاخورنه درلود موریې یوکال دکډوپه وخت کې

خپل یوه لیوني اوښ د سینې لاندې کړې او وژلې یې وه ،پلارېې بل واده وکړ دې کورته د میرې له راتګ سره سم د پایندې د بد مرغۍ ورځې شروع شوې ،ډېره بده رویه به یې ورسره کوله سهار به یې ورته مالونه مخکې کړل او بېګاته به په تیاره ستړې ستومانه او خوبولې راغله کله به مړه(ډ که ګېډه) او کله هم وږې ویده شوه ،اوس یې پلار هم هغه پخوانۍ مینه نه ورکوله هغه ته به یې چې مېرمنې څنګه (ډول واهه)دې به ورته ګډېده.

غرمه شوه بادام او پایندۍ خپل جواري وخوړ دلمرپیتاوي ته ناست وو ،لمریې پرهډو کو ښه ولګېده نوځکه خو یې د پاچاهۍ خوب هم مېلمه شو ،ربښتیاده چې خوب راشي بالښت نه غواړي ،رمه یې لمرته پنډه شوې وه ،هغه ژېړ مازدیګر له خوبه راپورته شوه مالونه یې کتېدلي وو ،ژړیې بادام هم راویښ کړ او د مال په راټولولو یې پیل وکړ ،خود پایندۍ یوسېرلی نه وو اخوادېخوا یې په نژدې ځایونو کې ډېر وکتل پیدا یې نکړ،بادام پایندۍ ته کړه راځه چې اوس ولاړ شوه سبا به یې په رڼا وګورو خو پایندۍ ته دمیرې خبر نېغې سترګوته ودرېدې:که دې کوم وری یا سېرلی ورک کړ نو ستا به هم همغه حال وي.

نه نه !زه نشم تلای زه یې ګورم که پیدا یې نکړم او کورته ولاړه شم نو ابۍ به مې مړه کړي ،خود بادام له اصرار وروسته زړه نازړه روانه شوه ، ماښام تېروو چې پایندۍ کېږدۍ ته ورسېده دمیرې له وېرې یې پټ پټ د کېږدۍ پېښول پورته کړ او غلې پرېوته،د سحر له رڼا سره

سم غره ته روانه شوه ،اودسېرلي په لټه یې پیل وکړ ډېر زیات یې ولټاوه خو پیدایې نکړ ،له لمرختوسره بادام هم خپله اوهم د پاینده رمه غره ته راپورته کړه ،بادام بېغمه شپېلۍ وهله چې ناڅاپه یې پرپایندۍ پام شو چې په یوه غټه پرخه پرته ده بادام فکروکړ چې ګواکې هغه بیاویده ده نو یې له همدې ځایه ورته ناري کړې پاڅېږه لېونۍ سېرلی دې ولټوه که پیدادې نکړنو میره به دې ووهي خو پایندې لا هماغسې پرته وه ، ده ورته په ټوکه وویل دالمروګوره او ستاخوب؛ ګوره چې اوس دې څومره کشوم ،شپېلۍ یې په تخرګ کې ونیوله،پرخې (لویې تیږې)ته پورته شو ، دهغې ښې لاس یې ونیوه او ټکان یې ورکړ له همدې سره یوتور مار د پایندۍ له ډډې په څنبېدو شو ،خو پایندۍ له خوبه پورته نه شوه.

مینه

کوچنی وم لامې د مینې په نوم د کوم شي خوند نه وڅکلی، خو کله کله به مې ترڅان له لویو هلکانو څخه اورېدل، چې یو له بل نه به یې پوښتنې کولې ایا مینه دې کړېده ؟ کله مئین شوی یې؟ په چا مئین یې ؟.....او نور په هېڅ هم نه وم خبر، یوه ورځ مې واورېدل چې انۍ(نیا) مې له پاکستان څخه افغانستان ته راغلې او په ننګرهار کې د خپل ورور په کور کې تم شوې ده، ددې خبر له اورېدلو سره سم راباندې غوباړی ولګېده، له مور څخه د هغې ترڅنګ د روتلو اجازه وغوښته، نه یې پرېښودم خو ډېره مې خوله ورته ورانه ،ورانه کړه چې بلاخره مې رضا کړه، زمانیا پرماډېره ګرانه وه؛ زه هم پرې ډېر ګران وم،بې حده ناز به یې راکاوه،ددې لپاره چې زه یې ترټولو مشر لمسی وم ماته یې تل د مور مینه راکوله،حتی تر دې چې له خپلو زامنو(زما ماماګانو) څخه هم زه ورته ډېر ګران وم، مور مې راته ویل چې هسې هم هغه راځي نو ته څه کوي، خو ما دواړه پښې یوې موزې ته برابرې کړې ،غوښتل مې چې هرڅنګه وي یو ځل یې

بايد ځان تر ځنګ وروړسوم، روان شوم او ننګرهار ته مې ځان ورساوه کله چې هغه ځای ته ورسېدم کوم چې زه خبر وم چې انۍ مې هلته ده ، له رسېدو سره مې د هغې پوښتنه وکړه راته وويل شول چې هغه خو فلاني کره تللې ده ، هغه خلک هم زموږ خپلوان وو ،خو مالا تر دې دمه نه پېژندل،کاش چې ډېر ختي مې پېژندلي وای،نابېره ور روان شوم ، هرڅومره چې راته وويل شول چې اوس راځي خو چاته يې وايې،ورغلم کورته داخل شوم ، کله چې د انۍ مې راباندې فکر شو ، اول خو حيرانه شوه چې داسې څنګه کېدلای شي،چې زه دې هلته ورشم،لکه د يو خوب پشان ورته معلوميده ، بيا يې د فکر لړلۍ وشلوله او زما په لور يې را وځغاستل،زه يې په خپله غېږه کې ونغاړلم، دومره يې ښکل کړم چې اوتر يې کړم،نور يې له ځانسره نژدې کېنولم،د کور ښځينتې هم ستړي مشي راسره وکړه،د کورنۍ حال او احوال يې راڅخه وپوښت،هغې زما مور پلار او نوره کورنۍ پېژندله خو نه پوهېږم ولې ما ددوی په هکله له دې مخکې څه نه وو اورېدلي،په شرم ګيره فضا کې ناست وم،اولاندې د سترنجۍ له تارونو څخه مې ديوه د شلولو هڅه کوله، سرمې ټيټ وو، چې د سلام غږمې سررا پورته کړ ګورم چې کوټې ته يوه نجلۍ چې د چايو چاينک او پتنوس يې په لاسوکې ورا ننوته،نه پوهېږم نجلۍ وه که دانسان په جامه کې کومه فرښته له اسمان نه راکوزه شوې وه، ، داسې ښايست لا ماليدلی نه وو، که رښتيا ووايم لا تر اوسه مې هم بيا هغه شان انساني جوړښت ونه ليد ،

ددې په ليدو مې انۍ رانه هېره شوه، يواځې انۍ نه بلکې تر خپل ځان پورې هرڅه رانه ورک شول، او سترګې مې ددې په مخ کې وګنډلې، خوکله چې دې سترګې راواړولې او زما مخې ته يې پياله کېښوده نوزما سترګې يې خجالته کړې، لمړی ځل مې د مينې محبت، اوښکلا په نوم خوږه هوا د زړه په نريو پردوکې داسې وچلېده چې خواږه ساړه مې حس کړل او يوه سندريزه انګازه يې پيل کړه، نو هله پوه شوم چې په رښتياهم دمينې او عشق خوږوالی له بل هر خوند سره ډېر توپيرلري، دنجلۍ تورو غټو سترګو، نريو وروځو، ګلابي نريو شونډو، غونډې زنې، اوږدو وېښتانو او په اندازه برابر قداو قامت هغې ته حيران کړی وم، هسې قدرتي سينګار شوې وه، خو زما خوشخبختي دلته وه چې د انۍ تر شامې ناست وم او دهغې د مور راته فکر نه و، کنه څه فکر به يې کاوه، له ځان سره مې ويل چې اوس به زه هم همزولو ته وايم چې ما هم مينه کړې ده، په همدې فکرونو کې وم کې وم چې انۍ مې راباندې اواز وکړ.

ګرانه! تالا تر اوسه له پيالې نه يو غړپ هم ندی کړی؟ لکه چې ډېره ګرمه ده؟

دمينې له ډک سمندرنه يې په داسې حال کې را بهر کړم چې لا مې تنده نه وه ماته، سترګې مې سره وروستې او بېرته مې خلاصې کړې.

نه نه ادې! همداسې.

تاته خو معلومه ده چې زه عادت لرم چې يخ چای څښنم.

نجلۍ له ځانسره مسکۍ شوه ،دټوکې په ډول يې راغبرګه کړه، او به پکې ا چوې؟
ژبه مې په شونډو تېره کړه خو دا پخپله دومره وچه شوې وه چې په خوله کې نه اوښته را وښته.
نه کومه خبره نده ،ما وويل کنه چې زه ګرم چاى نه څښم، ددې جرئت ته نور هم ويده شوم.
خو اى کاش چې نن مې انې ترډېرځنډ همدلته پاتې شوې واى،افسوس چې هسې يې ونکړل،دنجلۍ مورته يې مخ کړ، مورې اوس ځو ،رخصت يې واخست، په دې کار سره يې زما په زړه کې د ځان لپاره مينه يوځه راکمه کړه، غوصه مې ورته راغله خو هېڅ مې نه شول ويلى،له کوره دوتلو په وخت کې مې زه له انې نه وروسته شوم، څوځله مې وروسته وکتل،چې دادکوټې په مخ کې لاس تر زنې ولاړه وه،او په مورې پسې يې کتل زما له کتلو سره به يې شرمګينه خندا په شونډولکه دبرق پشان تېره شوه.
کله چې ولاړو نو مې انې ته وويل:اوس بايد مورې ولاړ شو زمورې کره، هغې وويل چې سبابه ولاړ شو ، اوس خو ډېره ناوخته ده، خوما نه غوښتل په هغه ځاى کې چې زړه مې نا ارامه وي پاتې شو ، زماله ټينګېدو سره هغه هم رضا شوه ،ويل يې ښه نو چې ته ډېر ضد کوې راځه چې ځو ،روان شولو ، نژدې ماښام و چې کورته را ورسېدو ، د شپې تر ناوخته پورې موسره خبرې اترې وکړې،کله چې خپل بستر ته ولاړم او سترګې مې سره ورغلې،بيا نويوې رنګينې اوکاملاً نوې

نـرۍ تـه ، چـې لـه دې څخـه مخکـې مـې دداسـې نـرۍ تصـور هـم نشو کولای داخل شوم،شنه باغونه،شنې جلګې، په ویالوکې سپینې داوښکو پشان رواني اوبه،دشپېلۍ غږونه،دترنم انګازې ،او ددې هرڅه په منځ کې هماغـه انجلۍ پـه داسې انداز کې چې کوچیانۍ اوږدې جامې یـې پـه تـن وې،دمنګي لـه غـاړې یـې لاس را تـاوکړی وواودیوې بدرۍ جمالې په شان زماپه طرف په ناز او نخرو راروانـه وه،نو ترسهاره پـه هماغـه رنګینیوکې وم خو بیاهم نه پوهېږم ولـې داسې وختونـه ډېـر ژر تېرېږي،ډېـرژر سـهار شـو کلـه چې پـلار مـې راباندې اواز وکړ چې لمونځ تـه پـاځېږم نـو ډېره زیاتـه غوصـه راغلـه ،لـه خوبـه را بیـدار شـوم ،لـمونځ مـې وکـړ، دچـای څښـلو وروسـته د مکتب وخت را ورسېد ، هغه لمانـه هېڅ نـه هېرېده ،نـن مـې غوښـتل چې لـه انـۍ څخـه مـې دهغـې پـه اړه وپوښـتم، نـوم یـې تـرې یـاد کړم،دپلارنوم،او داچې مورږ له دوی سره څه ریشته لرو؟

په څه بهانه مې ځان له مکتب نه پټ کړ، لس بجې بـه وې چې کورتـه راغلم،پـلار مـې هـم پـه کـور کـې نـه و ،مـور مـې دکورپـه کـارونوکې بوختـه وه، انـۍ مـې پـه کټ ناسته وه، ورغلـم، او ترڅنـګ یـې غلـی کېناستم،ورته مې وویل مورې ! یوه خبره وکړم؟

ویې ویل:لیونیه ولې ماتاته کله دخبرې وخت ندی درکړی چې اوس اجازه غواړې؟

نه داسې خــــــوکله ندي شوي خوبیاهم کنه دانسان فکر تل یو شان نه وي.

هغه هم راته متوجه شوه نه وو ایه ګُله څه راته وایې؟
موري ! هغه پرون چې ته ورکره تللې وې هغه کور د چادی؟
ولې چادرته څه ویلي که څنګه؟
نه هسې پوښتنه مې وکړه.
ایا هغوی په رښتـــــیا هم زمونږ خپلوان دي؟
هو.
زما پوزه یې نچوړي کړه، نو په دې خبره کې څه دي چې تا ویل.
هغه څه پوهېده چې په دې خبره کې ډېر څه شته.
هسې مورجانې بیا کله هلته ځې؟
لکه چې انی مې نوره زما په مقصد پوه شوې وي؛ یو ځل یې راته وخندل او له غوږنه یې ونیوم، څنګه چل دی لکه چې (زېبا) درنه زړه وېوړه؟
اهـ څومره ښکلی نوم یې دی زېبا.
دا خبره مې له خولې په غیر اختیاري ډول ووته ، ژر مې ځانته فکرشو، هوهو زېبا هغه د کوثر ماما لور هم زېبا نومېږي.
خو انی مې راته وویل چې هغه دې له زړه نه وباسه، ما چې نور هېڅ ویل نه شول زغملی؛ نو مې ورته وویل مورجانې هغه زما ډېره خوښه شوله، خیر دی ته خو مې له ادې او پلار سره خبره وکړه او زه باور لرم چې هغوی ستا خبره نه غورځوي، او ستا هره پرېکړه مني او په دې هم باوري شوی یم ، چې هغه خلک به هم درته انکار ونکړي.

هغې وخندل ولیونیه زه وایم چې هغه دې له فکر نه وباسه؛ ما وویل
ته ولې داسې وایې؟
ایا ته زما لپاره دومره هم نشې کولای؟
هغې راته وویل ته ولې ځان نه پوهوي هغه اوس دبل چا عزت دی.
څه دبل چا ! ستا مطلب دی چې هغه یې ورکړېده؟
هو !د زېبا کوژدنه خو هغه وخت شوې چې هغه لا ځلورکلنه
وه ! !

دکمې مودې ملګری

ویاړمن: اُف خدای دې په دې بهرنۍ نړۍ هم اور پورې کړي ،چې ځوک ورشي نو نورخو د مرغۍ شیدې شي خو هغه شته ایمان هم ترې کډه وکړي.
اوښکه: په حیرانتیا سره :اخرپرابلوم څه دی ماخو هم پوهه کړه کنه.
ویاړمن: نه اوس نو د اسلام وه چې تاماته وکړ داخودې هم پرما او هم پرسلام مسخرې وکړې ،ولې سم نه وایي چې السلام علیکم ؟
اوښکه: اوهو سمه ده، سمه ده هغه څه ورته وایي هو ربښتیا شیخ صیبه نوربه داغلتي نه رپیټ کیږي اوس خودې دا تروه تنده جوړه کړه اوسم کېنه چې خبرې وکړو.
ویاړمن: ښه کېنم خو په یوه شرط.
اوښکه: د څه شي شرط ښه ته به بیا وایي چې ماته انګریزي رازده کړه .
ویاړمن:وایم زما توبه لدې انګریسۍ نه زه پخپله هروخت تاته وایم چې په دې سوچه پښتوکې دا د سروکافروخبرې مه راګډوه خوته

بیاهم یکې یوه یوه لکه په وریجوکې دمې پشان راولې،شرط مې داده چې ته به نن ماته هرومرو دهغه سمون کیسه کوې.
اوښکه: هاهاها سمون نه seman سپمن.
ویاړمن: بس هرڅه چې ده.
اوښکه:زه خوو ایم ویاړمنه چې رازه له دې تېروکیسونه به تېرشو اوپه نویو خبروبه فکروکړو.
ویاړمن:نوبیازمایې دخدای پامان زه درنه ولاړم ځکه چې ته پرما دومره بآورنلرې نوبیازه هم ستاعبس خبروته وخت نلرم بس دلته کېنه خبرې کوه اوخپله ورته خانده هسې هم په خپلو خبروډېره مئېنه یې.
اوښکه: ښه ده بابا!! راځه درته کوم یې مه خفه کېږه وایم په ضدکې خومکمل سپمن یې،ښه نو غوږدې ونیسه.
ویاړمن:دادی دواړه غوږونه مې ونیول.
اوښکه: زما خبرې واره داسې درته وایم خوزه هم یوشرط لرم اوهغه داچې زما په خبره کې به نه راغوته کېږې سمه ده؟
ویاړمن: هو سمه ده بس داسې فکروکړه چې زه له همدا اوس نه ګونګی شوم.
اوښکه: کیسه خوداسې ده چې کله په افغانستان کې دلوړوزده کړو دوزارت لخوا نه ماته ستوډنټ سکالرشیپ راکړشو او زه یوه امریکایي پوهنتون ته ورو پېژندل شوم،نوکله چې زه هلته ورسېدم ،زه کاملاً تنهاوم یوا ځې زه یکې افغانه وم،نوزما په ډېرکم وخت

کې زړه تنګ شو ، کله به مې زړه غوښتل چې راځه بېرته ولاړه شم افغانستان ته او کله به مې ویل چې هلته به خلک څه وایي ، خو په هرحال یوه ورځ د پوهنتون په چمن کې په سیټ ناسته وم مطالعه مې کوله چې مخې ته مې دوه نفره امریکایان ودرېدل چې په همدې پوهنتون کې محصلین وو ، ماهغوی ته هېڅ ځواب رانکړ او ماته یې نېغ نېغ کتل ماورته وویل چې خیرخو به وي ؟ یوه راته وویل:مورږ غواړو تاله ځان سره بوځو سایټ سینګ ته (چکر)ته ما وویل نه زه دا کار نشم کولا خو هغوی غوښتل ماله ځانه سره په زوربوځي یوه زه له لاسه وینوم او کش یم کړم وه یې ویل دا افغانستان ندی راځه چې ځوزړه به د ي خوشحاله شي او خوند به واخلو ،زه له دوی سره په کش او ګیر کې وم چې ناڅاپه له کوم طرف نه یو بل هلک راپیدا شو چې لدې نه مخکې ماله ده سره نه پېژندل،هغه هلک یې له لاسه ونیوه او ټکان یې ورته وکړویې ویل که دا افغانستان ندی نو دنځاکلپ هم ندی دا د درس ځای دی نه دلوبو او چکر ،هلکان همدا سې په خپله مخه ولاړل ،دی هم روان شوه ما له ده څخه مننه وکړه ،ده په روانه کې وویل د څه شي مننه ددې په خاطر چې ته مې د دغو هلکانو څخه وژغورلې ؟ ما وویل هو ،ویې خند ل اوروان شو ،دځوورځو په تېرید سره مابیادی په پوهنتون کې ولید چې په سیټ ناست و او کتاب یې کوت ،زه ورنږدې شوم سلام مې پرې وکړ هغه دکېناستلو وویل ،ما هم همدا شان غوښتل ،چې ددې موقع پیدا کړم چې له ده څخه دده او دده دکورنۍ په اړه وپوښتم

،ترڅنګ يې کېناستم ،ښه نو ستانوم سېمن ،په کوم ځاى کې اوسې ،په همدې ښارکې(کليفورنيا)اصلاً؟ملت افغان ! اڅه هو هغه زمادهرې خبرې ځواب ډېر دقيق اوژر راکاوه خوزه دده په خبره ډېره متعجبه شوم چې ملت مې افغان ده ،ما وويل ګوره ټوکې مکوه ،نه ټوکې نه کوم رښتيا وايم دکور ادرس او دمبايل نمبريې راکړ راته يې وويل چې ته کولى شې د هرمشکل په وخت کې ماسره په دې نمبرتماس نيولى شې ،هغه ډېرې خبرې نکولې په کم وخت کې زماتر ټولو ښه ملګرى شو ،يوځاى به موstudy کوله خو موږ داوړو بېلې بېلې پوهنځۍ لوستې ،خو لنډه يې درته ووايم وخت تېرېده مابه نورله ده څخه ډېرې پوښتنې نکولې بس هماغه ددرس اوپوهنتون خبرې به موکولې دې لړۍ نژدې اته مياشتې وخت ونيوه ،يوځل څو ورځې مسلسل رانغى مادهغه موبايل ته زنګ وواهه خو شمېره بنده وه باربار مې کوشش وکړ مګر فايده يې ونکړه خير نن ورځ تېره شوه سبا دپوهنتون له وخت نه وروسته دهغه دادرس په رهنمايۍ دهغوى کورته ورغلم کوريې په يوه ډېره ښکلې ودانۍ کې و يوه امريکايي کوچني ماشوم نه ومې وپوښتل چې د سېمن دوى کور که راوښيې ،هلک چې طرف ته ګوته نيغه کړهthat's there home زه ورنږدې شوم ددروازې زنګ ته مې فشار ورکړ يو سړى له کوره رابهرشو په انګليسي يې وويل تاسو څوک؟ماوويل دادسېمن کوردى دسړي په سترګوکې اوښکې ورغړېدېyes خوماته داهرڅه ډېرعجيب ښکاره شول دداخل ته ددننوتلو ايشاره يې راته وکړه خو زه حيرانه شوم

سړي ماته کتل او اوښکې يې په مخ راروانې وې ،په دې وخت کې يوه پلونډه غټه ښځه او دوه نجونې چې غربي لباسونه يې په تن وو راغلې ،ما دوی ته وويل چې ايا دا په رښتيا د سپمن کوردی ؟ هغې ښځې يوناڅاپه پرما راخيزکړغبرګ يې رانه تاوه کړه او له خولې څخه يې يوه داسې چيغه ووته چې زه يې بيخي وارخطاکړم نو ومې ويل اخر داسې څه چل شوی دی چې تاسو ټول په سرو سترګو ياست هغوی وويل he live us alone(هغه موږ يوائې پرېښودو)اوبيا يې چيغې کړې،پلاريې زما خواته رانږدې شو !ايا ته ماته دځآن په هلکه معلومات راکولی شې؟او له سپمن سره څه پېژند ګلوي لرې ،له څېرې خودې داسې معلومېږي لکه له افغانستان څخه چې راغلې يې ! ! هو همداسې ده زه له فغانستان څخه راغلې يم او دلته پوهنتون وايم او سپمن زما ملګری دی هغه داخوورځې نه راځي خيرخوبه وي اوتاسو ولې داسې غمجن ياست ، اوس خو پوره معلومات راکړی ،چې په هغه څه چل شوی دی ،له لاسه يې ونيوم ،کوټې ته يې بوتلم هغې کوټې ته چې سپمن به پکې مطالعه کوله هلته د سپمن قسم قسم عکسونه ،دروېشي ګانې ،نکټايانې ،بوټونه اوراز راز سامانونه ايښي وو زه يې په کوچ کېنولم ،او کيسه يې راته وکړه چې سپمن درې ورځې مخکې له کوره د بړيه تلوار کې ووته غوښتل يې چې پوهنتون ته ولاړ شي موږ پرې د برتينګار وکړ چې احتياط وکړي خو دالله له طرفه مقرره شوه بيانه بدلېږي په لاره کې يې اکسيډنټ کړی وه او دشفاخانې نه ماته ټيليفون وشو چې بايد

ژرور شم کله چې هلته ورسېدم د سپمن اخري شپې وې ،دلته شونډې په غاښونو کې وچيچلې خو خپله ژړا يې راقابو نشوه کړای له سترګويې داوښکو باران شروع شو ،ماهم ژړل ،خپلو خبرو ته يې ادامه ورکړه اوپه ډېروسختو حالاتو کې يې زما په لاس کې لاکټ کېښود ،لاکټ يې راښکاره کړ په هغې کې زما نوم په انګليسي ليکل شوی وه (اوښکه) مادديې لاکټ په ليدلو ځان قابو نشوای کړای اوله خولې شخه مې بې اختياره چيغه ووته سپمن سپمن خو هغه زما پرسر لاس راکش کړ او تصلي يې راکړه ،چې خير دی داهرڅه دهغه زات له طرفه وي چې موږ ته هرڅه راکوي او بېرته يې اخلي ،په هرحال يې شکر،ماته ددې دې خبرو ډېره تصلي راکړه او دده دې صبراوحوصلې ته حيرانه پاته شوم ،ماورته وويل چې زه کولی شم د سپمن قبرته ورشم ؟زه او سيماچې د سپمن کشره خوروه له پلارسره يې په کوچني موټرکې سپاره شوه چې ډېربوري هم سيماکوله له کورڅخه دوه کيلومتره لرې فاصله کې يوه لويه اوسپنيزه چهارديوالۍ ته ورسيدو چې په عمومي دروازه يې په انګليسي ليکل شوي وه afghan's graveyard(دافغانانو هديره)ماپه ډېره حيرانتيا ورته کتل چې سيماله لاسه ونيولم راځه بويې تلم يو نوي قبرت يې چې په رنګارنګ زرکو پوښل شوی وه ودرولم ماته بيا ډېره ژړا راغله ښه شېبه مې وژړل خو چې ددوی صبرته مې وکتل نو ځان مې راقابو کړ يو څو شېبې ورته ولاړو و نورترې راوان شولو په لاره کې د سپمن

پلار لماڅخه دنوم او ځای پوښتنه وکړه ما ورته وویل چې زه افغانه يم او نوم مې اوښکه ده هغه ماته په ځيرځير راوکتل او بيا يې جېب ته لاس کړ هغه لاکټ يې راووېسته ،کله به يې په لاکټ کې ليکل شوي نوم ته کتل او کله يې ماته، يوځل يې زما سرپه غېږکې ونيوه او زړه ته يې نږدې کړم، پرتندي يې ښکل کړم او لاکټ يې راپه غاړه کړ ،راته يې وويل چې ته به هروخت راځې زموږ کورته موږ ستاپه سترګو کی دخپل زوی مينه وينو ،خو په دې ځای چې کې زمالپاره ډېرعجيب ول هغه ددوی صبراو حوصله چې په ډېرکم وخت کې يې غوښتل چې خپل دزړه ټوټه هېرکړي ،خوزما هېڅ له خياله نه وځي او دا لاکټ چې ته زماپه غاړه وينې داهماغه لاکټ دی چې نن يې هم له ماسره دسپمن مينه ژوندۍ ساتلې ده.